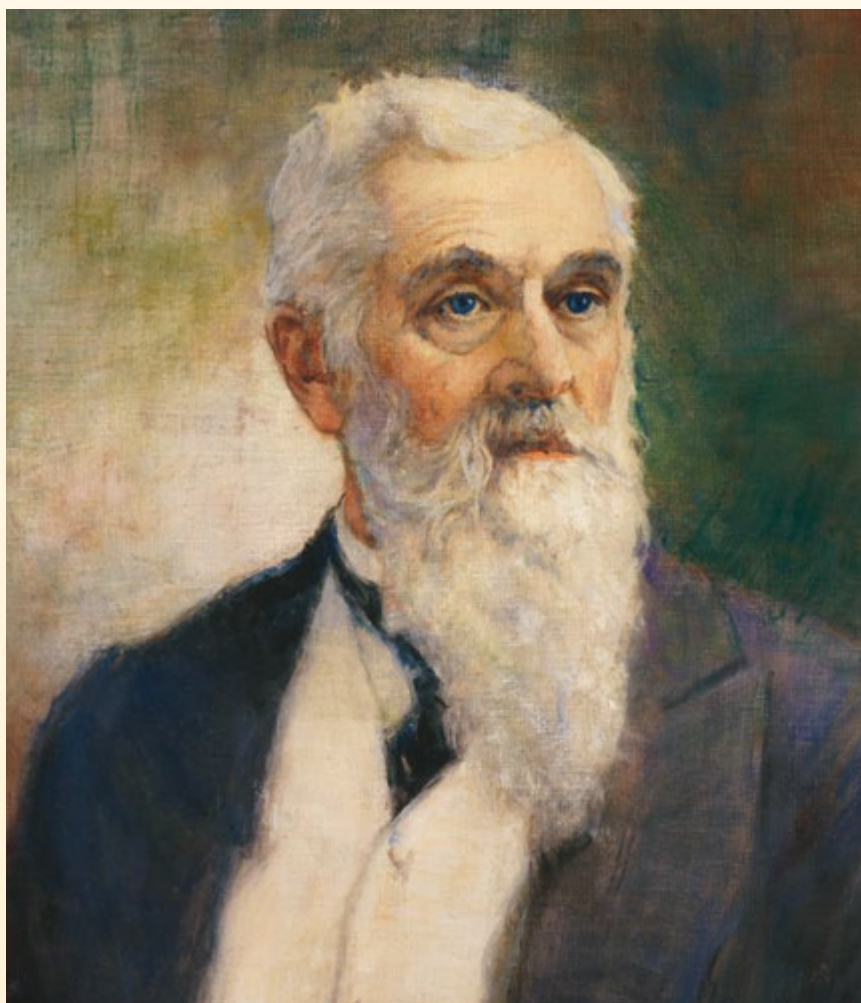

Učení presidentů Církve

Lorenzo Snow

UČENÍ PRESIDENTŮ CÍRKVE
LORENZO SNOW

Vydala
Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů
Salt Lake City, Utah

Knihy v edici *Učení presidentů Církve*

Učení presidentů Církve: Joseph Smith (katalogové číslo 36481 121)

Učení presidentů Církve: Brigham Young (35554 121)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Učení presidentů Církve: Lorenzo Snow (36787 121)

Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith (35744 121)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Učení presidentů Církve: George Albert Smith (36786 121)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Chcete-li si tyto knihy objednat, navštivte místní distribuční středisko nebo internetové stránky store.lds.org. Knihy jsou také k dispozici v elektronickém formátu na stránkách LDS.org.

Uvítáme vaše připomínky a náměty k této knize. Zašlete je prosím na adresu: Curriculum Planing, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Uvedte prosím své jméno, adresu, sbor a kůl. Nezapomeňte uvést název knihy. Poté připojte své připomínky a náměty ohledně silných stránek knihy a toho, co by šlo případně zlepšit.

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.

Všechna práva vyhrazena

Vytištěno v Německu

Vydání v angličtině schváleno: 8/02

Přeložení schváleno: 8/02

Název v originále: *Teachings of Presidents of the Church: Lorenzo Snow*

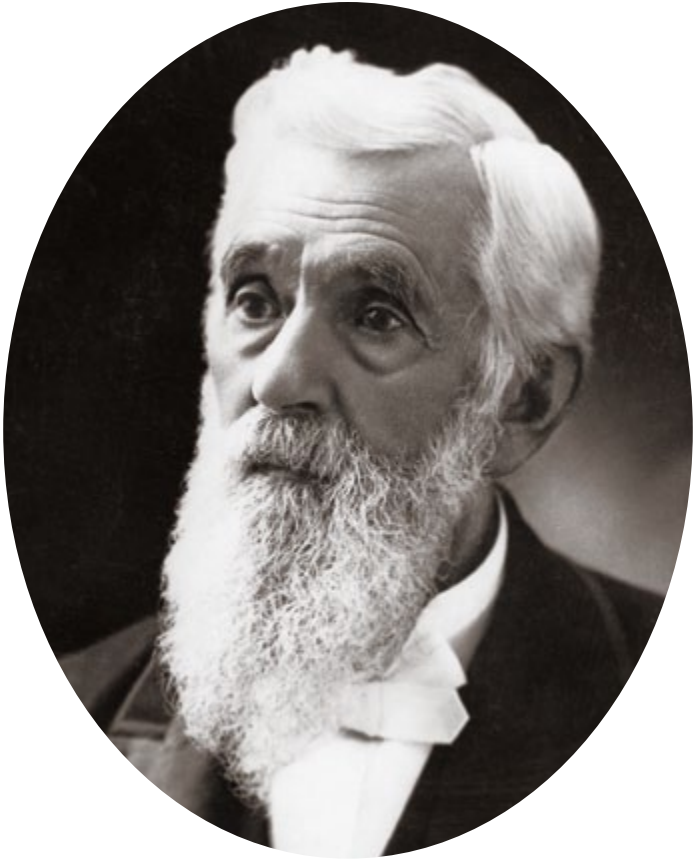
Czech

36787 121

Obsah

Úvod	v
Historický přehled	ix
Život a služba Lorenza Snowa	1
1 Učte se vírou	35
2 Křest a dar Ducha Svatého	45
3 Celoživotní obrácení – pokračující růst v zásadách pravdy	57
4 Posilování mocí Ducha Svatého	69
5 Velkolepý úděl věrných	81
6 Staňte se dokonalými před Pánem – „den za dnem o trochu lepšími“	91
7 Věrnost v dobách zkoušky – „ze stínů do zářivých slunečních paprsků“	105
8 „[Zkoumej] mne, Bože silný, a poznej srdce mé“	115
9 Posvátné rodinné vztahy	125
10 „Vstupte do chrámu“	135
11 „Nehledám vůle své, ale vůle ... Otcovy“	145
12 Desátek – zákon pro naši ochranu a pokrok	153
13 Pomocné sdružení – nelíčená pravá láska a čisté náboženství	165
14 S Bohem je možné vše	171
15 Věrná a činorodá služba v království Božím	179
16 „Abychom mohli být jedno“	191
17 Kněžství – „pro spasení lidské rodiny“	201
18 Vedoucí v Církvi a nesobecká služba	211
19 Misionářská práce – „jak se dotknout srdce všech lidí“	219
20 Království Boží postupuje kupředu	231
21 Milujte Boha víc, než milujete svět	243
22 Čiňte dobro druhým	253
23 Prorok Joseph Smith	261
24 Zamyšlení nad posláním Ježíše Krista	271
Přehled ilustrací	279
Rejstřík	281

Lorenzo Snow,

Úvod

První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů založilo edici *Učení presidentů Církve*, aby vám pomohlo prohloubit porozumění znovuzřízenému evangeliu a přiblížit se Pánu prostřednictvím učení proroků posledních dnů. Tak jak bude Církev vydávat v této edici další knihy, budete si moci vytvořit sbírku knih s naukami evangelia pro domácí použití. Knihy v této edici jsou určeny pro osobní studium i pro nedělní výuku. Také vám mohou pomoci připravit si i jiné lekce či proslovy a najít odpovědi týkající se církevní nauky.

Tato kniha obsahuje učení presidenta Lorenza Snowa, který sloužil jako prezident Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů od 13. září 1898 do 10. října 1901.

Osobní studium

Při studiu učení presidenta Lorenza Snowa usilujte s modlitbou o inspiraci Ducha Svatého. Otázky uvedené na konci každé kapitoly vám pomohou v tom, abyste porozuměli učení presidenta Snowa a abyste toto učení uplatňovali ve svém životě. Zatímco budete tyto nauky studovat, můžete přemýšlet o tom, jak byste se o ně mohli podělit se členy rodiny a s přáteli. To prohloubí vaše porozumění tomu, co čtete.

Výuka z této knihy

Tato kniha byla připravena pro použití doma i v Církvi. Níže uvedená vodítka vám mohou při výuce z této knihy pomoci.

Připravte se na výuku

Při přípravě na výuku usilujte o vedení Ducha Svatého. S modlitbou si přečtěte zadanou kapitolu, abyste se dobře obeznámili

s učením presidenta Snowa. Když se vás jeho slova osobně dotknou, budete učit s větší upřímností a mocí (viz NaS 11:21).

Pokud učíte lekci na kvoru Melchisedechova kněžství nebo v Pomocném sdružení, neměli byste tuto knihu odkládat stranou ani si lekci připravovat z jiných materiálů. S modlitbou vyberte z dané kapitoly ty nauky, které podle vás nejvíce pomohou těm, které učíte. Některé kapitoly obsahují více materiálu, než kolik ho budete schopni během času určeného pro výuku probrat.

Povzbuzujte členy třídy k tomu, aby si danou lekci prostudovali předtím, než ji budete učit, a aby si knihu nosili s sebou. Díky tomu budou lépe připraveni zapojovat se do diskuse a vzájemně se vzdělávat.

Začněte úvodem probírané kapitoly

Když uvádíte kapitolu, i v průběhu výuky, snažte se navodit takovou atmosféru, v níž se Duch bude moci dotknout srdce a mysli těch, které učíte. Na začátku lekce pomozte těm, které učíte, zaměřit se na nauky obsažené v dané kapitole. Vezměte v úvahu následující náměty:

- Přečtěte oddíl „Ze života Lorenza Snowa“ na začátku kapitoly a diskutujte o něm.
- Diskutujte o nějaké ilustraci nebo o verši z písem z dané kapitoly.
- Zazpívejte si společně náboženskou píseň s odpovídající tematikou.
- Stručně se podělte o osobní zkušenost s daným tématem.

Veďte diskusi o učení presidenta Snowa

Při výuce z této knihy povzbuzujte druhé k tomu, aby se dělili o své myšlenky, pokládali otázky a jeden druhého učili. Když se do výuky aktivně zapojí, budou lépe připraveni něčemu se naučit a získat osobní zjevení. Než abyste se snažili probrat všechny nauky, raději studentům umožněte pokračovat v dobré diskusi. Chcete-li podpořit diskusi, použijte otázky uvedené v každé kapitole. Odkazy na tyto otázky jsou uvedeny v rámci každé kapitoly. Také si můžete připravit vlastní otázky, které budou konkrétně zaměřeny na ty, které učíte.

Níže uvedené příklady mohou být pro vás inspirací pro další nápady:

- Požádejte členy třídy, aby se podělili o to, čemu se díky osobnímu studiu dané kapitoly naučili. Může být vhodné oslovit několik členů třídy během týdne a požádat je o to, aby byli připraveni podělit se o své poznatky.
- Požádejte členy třídy o to, aby přečetli vybrané otázky na konci kapitoly (můžete požádat jednotlivé členy nebo skupinky členů). Vyzvěte je, aby v příslušné kapitole vyhledali nauky, které se těchto otázek týkají. Poté je vyzvěte, aby se o své myšlenky a postřehy podělili s ostatními členy ve třídě.
- Přečtěte si společně výňatek z učení presidenta Snowa z dané kapitoly. Požádejte členy třídy o to, aby se podělili o příklady z písem a z vlastní zkušenosti, které objasňují to, čemu president Snow učil.
- Požádejte členy třídy, aby si vybrali jeden oddíl a aby si ho v duchu přečetli. Vyzvěte je, aby vytvořili skupinky po dvou nebo třech členech, kteří si vybrali tentýž oddíl, a aby diskutovali o tom, co se dozvěděli.

*Povzbuzujte členy třídy, aby se o poznatky
dělili s druhými a aby podle nich žili*

Učení presidenta Snowa bude mít pro členy třídy největší význam tehdy, když se o ně budou dělit s druhými a když je budou uplatňovat ve vlastním životě. Vezměte v úvahu následující náměty:

- Zeptejte se členů třídy, jak mohou učení presidenta Snowa uplatňovat ve svých zodpovědnostech, které mají jako rodiče nebo jako domácí učitelé či navštěvující učitelky.
- Povzbuzujte členy třídy, aby se o některé části učení presidenta Snowa podělili se členy rodiny a s přáteli.
- Vyzývejte účastníky, aby uplatňovali to, čemu se učí, a aby se podělili o své zážitky a zkušenosti na začátku příští lekce.

Zakončete diskusi

Stručně shrňte obsah lekce nebo o to požádejte jednoho či dva členy třídy. Vydejte svědectví o naukách, o nichž jste diskutovali. Můžete také vyzvat druhé, aby se podělili o své svědectví.

Informace o zdrojích citovaných v této knize

Učení v této knize obsahuje přímé citáty z kázání, publikovaných spisů, dopisů a deníků presidenta Snowa. Ve všech citátech z jeho dopisů a deníků byly interpunkce, pravopis, psaní velkých písmen a členění do odstavců upraveny podle současných norem.

President Snow také často používal slova *muži* nebo *muž*, přičemž měl na mysli všechny lidi, muže i ženy. Často používal zájmena *on*, *jeho* a *jemu*, přičemž měl na mysli obě pohlaví. Toto bylo ve způsobu vyjadřování v jeho době běžné. Nehledě na odlišnosti mezi tehdejším a současným způsobem vyjadřování, učení presidenta Snowa se týká jak žen, tak i mužů.

Historický přehled

Tento chronologický přehled poskytuje stručný historický rámec pro učení presidenta Lorenza Snowa, které je uvedeno v této knize.

3. dubna 1814	Narozen v Mantua v Ohio Rosettě Leonoře Pettibone a Oliveru Snowovým.
1832	Slyší kázat Proroka Josepha Smitha v Hiramu v Ohio.
1835	Odjíždí z domu studovat na vysoké škole Oberlin College v Oberlinu v Ohio. Cestou potkává staršího Davida W. Pattena z Kvora Dvanácti apoštolů.
1836	Opouští Oberlin College a stěhuje se do Kirtlandu v Ohio, aby studoval hebrejštinu. Přijímá znovuzřízené evangelium a v červnu je pokřtěn a confirmován. Později je vysvěcen starším. V prosinci získává patriarchální požehnání od Josepha Smitha staršího.
1837	Káže evangelium v Ohio.
Říjen 1838 – květen 1840	Slouží na další misii, káže evangelium ve státech Ohio, Missouri, Kentucky a Illinois a v zimě 1839/1840 pracuje jako učitel.
Květen 1840	Opouští Nauvoo v Illinois a slouží na misii v Anglii. Pod vedením Kvora Dvanácti apoštolů předsedá Církvi v Londýně a v přilehlé oblasti. Vydává brožurku s názvem <i>The Only Way to Be Saved [Jediná cesta, jak být spasen]</i> .

12. dubna 1843 Příjíždí do Nauvoo s 250 obráčenými Svatými posledních dnů z Anglie.
- Konec roku 1843 a začátek roku 1844 Učí na škole v Limě v Illinois.
- 1844 Vede v Ohio volební kampaň Josepha Smitha na presidenta Spojených států. Poté, co se dozvídá o mučednické smrti Josepha a Hyruma Smithových, k níž došlo 27. června, se vrací do Nauvoo.
- Leden 1845 President Brigham Young ho pověřuje, aby cestoval po státě Ohio a vybíral dary na stavbu chrámu Nauvoo.
- 1845 Uzavírá plurální manželství, které se tehdy v Církvi praktikovalo, s Charlotte Squiresovou a Mary Adaline Goddardovou.
- Únor 1846 Poté, co přijímá obdarování a pečetění v chrámu Nauvoo, opouští Nauvoo s rodinnými příslušníky a ostatními Svatými posledních dnů.
- 1846–1848 Žije s rodinou v osadě nazvané Mount Pisgah ve státě Iowa. Určitý čas osadě předsedá. Na jaře 1848 vede skupinu Svatých do Salt Lake City.
12. února 1849 Je vysvěcen apoštolem v Salt Lake City.
- 1849 Shromažďuje dary pro Stálý vystěhovalecký fond.
- 1849–1852 Slouží na misii v Itálii. Také slouží v Anglii, kde dohlíží na vydání Knihy Mormonovy v italštině, a dále slouží ve Švýcarsku a na Maltě. Vydává brožurku s názvem *The Voice of Joseph [Hlas Josephův]*.

- 1852 Zvolen do Utažské státní legislativní rady.
- 1853 President Brigham Young ho povolává předsedat osadě Svatých posledních dnů v kraji Box Elder v severním Utahu. Hlavnímu městu kraje dává název Brigham City. Slouží zde mnoho let jakou vedoucí v Církvi i jako vedoucí představitel veřejného života.
- Březen 1864 – květen 1864 Se skupinou, kterou vede starší Ezra T. Benson z Kvora Dvanácti, slouží na krátké misii na Havajských ostrovech.
- Říjen 1872 – červenec 1873 Se skupinou, kterou vede president George A. Smith, první rádce v Prvním předsednictvu, podniká cestu po částech Evropy a Blízkého východu, včetně Svaté země. Tato cesta je podniknuta na žádost presidenta Brighama Younga.
- 1882 Kongres Spojených států schvaluje nařízení Edmunds Act, podle něhož je plurální manželství závažným zločinem a který polygamistům zakazuje volit, zastávat veřejný úřad či vykonávat soudcovské povinnosti.
- Srpen 1885 – říjen 1885 Slouží na misii mezi indiány v severozápadní části Spojených států a ve státě Wyoming.
12. března 1886 – 8. února 1887 Zatčen kvůli praktikování plurálního manželství.
- 1887 Kongres Spojených států schvaluje nařízení Edmunds-Tucker Act – další protipolygamní zákon, který umožňuje federální vládě zabavit Církvi velkou část jejích nemovitostí. Toto nařízení se 3. března 1887 stává zákonem.

- 21.–23. května 1888 Čte zasvěcující modlitbu při zasvěcovacích zasedáních chrámu Manti v Utahu. President Wilford Woodruff zasvětil tento chrám 17. května.
7. dubna 1889 Je mu vyjádřena podpora jako presidentovi Kvora Dvanácti apoštolů.
19. května 1893 – září 1898 Slouží jako první president chrámu Salt Lake.
2. září 1898 Po smrti presidenta Wilforda Woodruffa se stává služebně nejstarším apoštolem a předsedajícím vedoucím Církve. V chrámu Salt Lake získává božský projev, v němž mu Pán dává pokyn, aby znovu zorganizoval První předsednictvo.
13. září 1898 Kvorum Dvanácti apoštolů mu vyjadřuje podporu jako presidentovi Církve. Začíná sloužit v povolání presidenta.
9. října 1898 Během generální konference je mu vyjádřena podpora jako presidentovi Církve.
10. října 1898 Je ustanoven presidentem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.
- Květen 1899 Navštívuje St. George v Utahu, kde získává zjevení kázat Svatým o zákonu desátku. Začíná se dělit o toto poselství ve městě St. George a usiluje o to, aby se toto poselství šířilo po celé Církvi.
1. ledna 1901 Vydává prohlášení nazvané „Greeting to the World“ [„Pozdrav světu“] při příležitosti uvítání 20. století.
10. října 1901 Umírá v Salt Lake City v Utahu ve věku 87 let.

Život a služba Lorenza Snowa

Když jednoho dne v roce 1835 jedenadvacetiletý Lorenzo Snow odjížděl na koni od domu svých rodičů, jeho cílem byla vysoká škola Oberlin College ve městě Oberlin v Ohiu. Netušil, že během této krátké cesty zažije něco, co změní směr jeho života.

Když projížděl ulicí v rodném městě Mantua ve státě Ohio, potkal jiného muže, který jel také na koni. Tento muž, David W. Patten, byl nedlouho předtím vysvěcen apoštolem Pána Ježíše Krista. Právě se vracel z misie ke Svatým posledních dnů v Kirtlandu v Ohiu. Oba muži spolu jeli asi 50 kilometrů. Lorenzo Snow později vyprávěl:

„Naše konverzace se stočila na téma náboženství a filozofie, a vzhledem k tomu, že jsem byl mladý a měl jsem jistou akademickou převahu, měl jsem zpočátku tendenci brát jeho názory na lehkou váhu, zvláště když je vždy nevyjadřoval gramaticky správně; ale když mému porozumění začal předkládat plán spasení, připadalo mi nemožné odolat poznání, že je to muž Boží a že jeho svědectví je pravdivé.“¹

Když se Lorenzo Snow setkal se starším Pattenem, nebyl členem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, ale některé nauky Církve znal. Prorok Joseph Smith již dříve navštívil rodinu Snowových, a Lorenzova matka a jeho sestry Leonora a Eliza byly pokřtěné a konfirmované členky Církve. Nicméně Lorenzo byl v té době, jak sám řekl, „zanepřázdňen v jiném směru“, a tyto věci „šly do značné míry stranou [jeho] přemýšlení“.² To se však začalo měnit, když mluvil se starším Pattenem. Když se zmiňoval o tomto zážitku, řekl: „Byl to zlomový okamžik mého života.“³ Popsal, jak se během tohoto rozhovoru cítil:

„Pociťoval jsem, že mě to zasáhlo u srdce. On toto očividně poznal, neboť to poslední, co mi řekl poté, co mi vydal svědectví, bylo, že mám večer před ulehnutím předstoupit před Pána a sám za sebe se Ho zeptat. To jsem učinil, a v důsledku toho se od onoho dne,

Oliver Snow, otec Lorenza Snowa

kdy jsem se setkal s tímto úžasným apoštolem, všechny mé touhy nesmírně prohloubily a povznesly.“

„Naprostá upřímnost [staršího Patteny], jeho opravdovost a jeho duchovní moc“⁴ – to vše mělo na mladého muže, který měl sám jednoho dne sloužit jako apoštol, trvalý vliv. A tento nenápadný rozhovor vedl k dalším zážitkům a zkušenostem, které Lorenza Snowa připravovaly na to, aby se stal presidentem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů – mluvčím Boha na zemi.

Život v rodině naplněné vírou a usilovnou prací

Když se 6. května 1800 Oliver Snow oženil s Rosettou Leonora Pettiboneovou, spojily se dvě silné rodiny s bohatou tradicí víry a náboženství. Oba novomanželé byli potomky jedněch z prvních Evropanů, kteří se usadili ve Spojených státech – anglických poutníků, kteří v 17. století přepluli Atlantský oceán, aby unikli náboženskému pronásledování. Oliver a Rosetta strávili několik prvních let svého manželství ve státě Massachusetts, kde se jim narodily dcery Leonora Abigail a Eliza Roxcy. Poté se přestěhovali do osady Mantua ve státě Ohio, která byla tehdy jednou z nejzápadněji položených osad Spojených států. Byli jedenáctou rodinou, která se do této oblasti přistěhovala. V osadě Mantua se jim narodily další dvě dcery: Amanda Percy a Melissa. Lorenzo, páté dítě a zároveň první syn Olivera a Rosetty, se narodil v Mantua 3. dubna 1814. Později měl ještě dva mladší bratry: Lucia Augusta a Samuela Pearce.⁵

Oliver a Rosetta čerpali z rodinných tradic a učili děti tomu, jak důležitá je víra, usilovná práce a vzdělání. Když dětem vyprávěli o těžkostech spojených se snahou založit domov, jejich děti se učily překonávat nezdary a být vděčné za požehnání, která jim Bůh dává. Eliza napsala: „O svých rodičích můžeme opravdu říci, že jejich bezúhonnost byla nesporná a ve všech společenských a obchodních vztazích byli hodni důvěry; a starostlivě se snažili učit své děti pracovitosti, hospodárnosti a přísné morálce.“⁶ Lorenzo vyjádřil vděčnost za to, že s ním rodiče vždy jednali „pozorně a něžně“.⁷

Když Lorenzo vyrůstal, pilně pracoval v oblasti časných i intelektuálních záležitostí. Otec byl často mimo domov, protože sloužil v obci ve „veřejných záležitostech“. V Oliverově nepřítomnosti se

Lorenzo, jako nestarší syn, staral o farmu – tuto zodpovědnost bral vážně a úspěšně ji plnil. Když Lorenzo nepracoval, obvykle něco četl. „Jeho stálým společníkem byla kniha,“ řekla Eliza.⁸

Když Eliza vzpomínala na to, jak se rozvíjela Lorenzova osobnost, poznamenala: „Již od útlého dětství projevoval činorodost a rozhodnost, a tyto vlastnosti byly charakteristickým znakem i jeho pozdějšího života.“⁹

Překonávání mladistvých tužeb

Oliver a Rosetta Snowovi povzbuzovali své děti, aby se otevřeně zajímaly o náboženství. Umožnili jim dozvídat se o různých církvích a otevírali dveře svého domu „dobrým a inteligentním lidem všech denominací“. I přes tuto podporu ze strany rodičů Lorenzo „věnoval jen malou, či vůbec žádnou pozornost tématu náboženství; přinejmenším natolik nedostatečnou, aby se vůbec rozhodl dát nějaké konkrétní sektě přednost“.¹⁰ Jeho snem bylo stát se vojenským velitelem a tento sen měl v jeho životě větší vliv než cokoli ostatní „nikoli kvůli tomu, že by měl rád sváry“, napsal historik Orson F. Whitney, ale protože ho „uchvacovala romantika a kavalírství vojenského povolání“.¹¹ Zanedlouho ale tuto touhu nahradila touha jiná. Odešel z domu a zapsal se na nedalekou vysokou školu Oberlin College, aby tam usiloval o „vysokoškolské vzdělání“.¹²

Během studia v Oberlinu si Lorenzo vypěstoval nový zájem o náboženství. Ovlivněn rozhovorem se starším Pattenem nejen přemítal o naukách znovuzřízeného evangelia, ale také se o ně děлил s ostatními v Oberlinu – dokonce i s těmi, kteří studovali, aby se stali duchovními. V dopise sestře Elize, která se připojila ke Svatým v Kirtlandu, napsal: „Ujišťuji tě, že mezi duchovními i budoucími duchovními jsem dosáhl dosti velkého úspěchu při obhajování mormonismu. Je pravda, že jsem nezískal mnoho obrácených, neboť ani já jím nejsem, ale přiměl jsem některé z nich téměř vyznat, že ve vašich naukách vidí jistou [moudrost]. Odstranit z mysli studenta na Oberlinu předsudky vůči mormonismu není vůbec nic jednoduchého.“

V témže dopise Lorenzo reagoval na pozvání, které dostal od Elizy. Zařídila, aby s ní mohl bydlet v Kirtlandu a studovat

hebrejštinu ve třídě, do níž chodil i Prorok Joseph Smith a několik členů Kvora Dvanácti apoštolů. Napsal: „Mám radost, když vím, že jsi v Kirtlandu tak šťastná; i když v současnosti nejsem nakloněn tomu, abych vyměnil své místo pobytu za to tvé, pokud jsou tamější příležitosti ke vzdělání totožné, myslím, že budu mít skoro přání tuto výměnu vyzkoušet. Neboť když nic jiného, bylo by pro mne dosti zajímavé, a možná nikoli bez užitku, slyšet kázat tyto nauky, které se již dlouho snažím hájit a podporovat zde v Oberlinu.“

Ačkoli na Lorenza udělaly nauky Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů velký dojem, váhal s tím, zda má do Církve vstoupit. O Církev se však zajímal. V dopise adresovaném Elize jí položil několik otázek ohledně Církve. Uvedl, že studenti v Oberlinu, kteří se připravovali na povolání duchovního, museli „zasvětit sedm nebo více let náročnému studiu, než jim bylo dovoleno říkat pohanům, že existuje Bůh v nebi – podobně jako právník musí mít určitou kvalifikaci, než může získat povolení promluvit“. Svě sestře napsal,

Lorenzo Snow byl pokřtěn a konfirmován v červnu 1836 v Kirtlandu ve státě Ohio dva měsíce po zasvěcení chrámu Kirtland, který je zobrazen na fotografii.

že na rozdíl od nich, „předpokládám, že vaši členové se při hlásání vašich nauk více spoléhají na božskou pomoc než na to, co jim může nabídnout vysokoškolské vzdělání“. Přál si porozumět tomu, jak působí Duch, a vznesl otázku, zda může být Duch Svatý udílen lidem „v tomto období světové historie“. Pokud by lidé mohli obdržet Ducha Svatého, „udílí Ho Bůh vždy prostřednictvím druhého člověka“?¹³ Jinými slovy, chtěl vědět, zda je pro přijetí Ducha Svatého nezbytná kněžská pravomoc.

Lorenzo si cenil přátelství a vzdělání, které získal na vysoké škole Oberlin College, ale byl stále nespokojenější s tamější náboženskou výukou. Nakonec vysokou školu opustil a přijal pozvání své sestry, aby v Kirtlandu studoval hebrejštinu. Podle svých slov navštěvoval třídu hebrejštiny jen proto, aby se mohl připravit na studium na nějaké vysoké škole ve východní části Spojených států.¹⁴ Přesto Eliza poznamenala, že kromě toho, že se učil hebrejsky, „se také jeho mysl sytila a srdce naplňovalo živoucí vírou ve věčné evangelium“.¹⁵ Zanedlouho našel odpovědi na otázky, které si pokládal na Oberlin College, a v červnu 1836 ho pokřtil starší John Boynton, jeden z původních členů Kvora Dvanácti apoštolů v této dispensaci. Byl také confirmován za člena Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Asi o dva týdny později se ho jeden přítel zeptal: „Bratře Snowe, obdržel jste od svého křtu Ducha Svatého?“ Lorenzo Snow vzpomínal: „Tato otázka mě téměř konsternovala. Skutečností bylo, že i když jsem možná získal vše, co jsem potřeboval, nezískal jsem to, co jsem očekával“ – jinými slovy, i když byl confirmován, nezískal dosud žádný zvláštní projev Ducha Svatého. „Cítil jsem se nespokojený,“ řekl, „nikoli s tím, co jsem udělal, ale sám se sebou. S tímto pocitem jsem se večer odebral na místo, kde jsem byl zvyklý modlit se k Pánu.“ Poklekl k modlitbě a okamžitě získal na své modlitby odpověď. „Toto se mi nikdy nevymaže z paměti, dokud mi bude paměť sloužit,“ prohlásil později. „... Získal jsem dokonalé poznání ohledně toho, že Bůh existuje, že Ježíš, který zemřel na Kalvárii, je Jeho Syn, a že Prorok Joseph obdržel pravomoc, kterou podle svých slov měl. Naplnění a vznešenost plynoucí z tohoto projevu nelze slovy vyjádřit! Vrátil jsem se domů. Nyní jsem mohl svědčit celému světu, že naprosto spolehlivě vím, že evangelium Syna

Božího bylo znovuzřízeno a že Joseph je Prorok Boží oprávněný hovořit v Jeho jménu.“¹⁶

Lorenzo, posílněn tímto zážitkem, se připravoval na to, aby se stal misionářem. Jeho sestra Eliza řekla, že jeho obrácení ho vedlo ke změně jeho přání a „otevřelo mu zcela nový svět“. Poznamenala: „Namísto získání věhlasu v pozemském vojsku nyní [vstoupil] na bitevní pole, kde bojoval po boku armády nebes.“¹⁷

Překonávání těžkostí v roli misionáře na plný úvazek

Lorenzo Snow zahájil svou misionářskou službu na jaře 1837 ve státě Ohio. Stejně jako v případě jeho rozhodnutí vstoupit do Církve, i jeho rozhodnutí sloužit jako misionář na plný úvazek vyžadovalo, aby změnil některé své názory a plány. Do deníku si zapsal: „V roce 1837 [jsem] se zcela vzdal veškerých svých oblíbených představ.“¹⁸ Vzdal se plánu usilovat o „klasické vzdělání“ na vysoké škole ve východní části Spojených států.¹⁹ Také souhlasil s tím, že bude putovat bez měšce či mošny – neboli že půjde bez peněz a bude se ohledně jídla a ubytování spoléhat na dobrotivost druhých. Toto pro něj bylo zvláště obtížné, protože pro něj v jeho mladém věku bylo vždy důležité platit si vše sám – penězi, které pomáhal otci vydělat na rodinné farmě. Řekl: „Byl jsem zvyklý nebýt ohledně jídla či přístřeší na nikom závislý. Když jsem někam odcházel, otec vždy dbal na to, abych měl na cestu dost peněz na výdaje. A nyní vyrazit na cestu a žádat o něco k snědku a o místo, kde bych mohl složit hlavu, pro mě bylo velmi těžké, protože se to velmi lišilo od toho, jak jsem byl vychováván.“²⁰ Rozhodl se však, že „to podstoupí“, jen proto, že získal „spolehlivé poznání toho, že to po něm požaduje Bůh“.²¹

Několik strýců, tet, bratranců, sestřenic a přátel staršího Snowa se zúčastnilo prvního shromáždění, které jako misionář vedl. Když vzpomínal na to, jak poprvé kázal, řekl: „Byl jsem dosti ostýchavý a ... bylo pro mě těžké vystoupit a kázat příbuzným a sousedům, kteří na shromáždění přišli. Vzpomínám si, že jsem se před večerem, kdy jsem měl promluvit, modlil téměř celý den. Šel jsem sám ven a prosil jsem Pána, aby mi dal poznat, co mám říci. Teta mi poté řekla, že se téměř chvěla strachy, když mě viděla vstávat, abych

Starší Lorenzo Snow

promluvil, ale když jsem otevřel ústa – a co jsem říkal vůbec netuším – teta mi řekla, že jsem mluvil dobré tři čtvrtě hodiny.²² S vděčností dále vzpomínal: „Věřil jsem a pocítoval jsem ujištění, že Duch inspirace mi napoví a dá mi pocit, co mám říkat. Usilovně jsem se modlil a postil – pokořil jsem se před Pánem a volal jsem k Němu v mocné modlitbě, aby mi udělil moc a inspiraci svatého kněžství; a když jsem stál před shromážděnými lidmi, a ačkoli jsem vůbec netušil, co bych měl říci, jakmile jsem otevřel ústa, abych promluvil, Duch Svatý na mně mocně spočinul a naplnil mi mysl světlem a předal mi myšlenky a vhodná slova, kterými bych je vyjádřil.“²³ Než tuto oblast opustil, pokřtil a konfirmoval jednoho svého strýce, jednu tetu, několik bratranců a sestřenic a několik přátel.²⁴

Poté, co se starší Snow podělil o evangelium s rodinnými příslušníky a s přáteli, pokračoval v misionářské práci v dalších městech. Takto sloužil asi rok. Zaznamenal: „Na této misii jsem procestoval

různé části státu Ohio a během této doby jsem pokřtil mnoho lidí, kteří doposud zůstávají věrnými pravdě.“²⁵

Lorenzo Snow byl doma ze své první misie teprve krátce, a již pocítil touhu znovu kázat evangelium. „Duch misionářského povolání spočíval tak mocně na mé mysli,“ řekl, „že jsem toužil zapojit se do misionářské práce.“²⁶ Tentokrát kázal znovuzřížené evangelium ve státech Missouri, Kentucky a Illinois a znovu v Ohiu.

Někteří se ke staršímu Snowovi a k poselství, o které se dělil s druhými, stavěli nepřátelsky. Vyprávěl například o zážitku, který se mu přihodil ve státě Kentucky, kdy se skupina lidí shromáždila v něčím domě, aby si vyslechla jeho kázání. Poté, co pronesl kázání, se dozvěděl, že někteří lidé se ho chystají při odchodu napadnout. Podle svých slov se „v tlačenci mezi lidmi“ v domě jeden z těchto mužů „náhodou dotkl rukou jedné kapsy v šosu mého kabátu a náhle se vyděsil“. Nahmatal v kapse staršího Snowa jakýsi pevný předmět a okamžitě varoval své přátele, že misionář je vyzbrojen pistolí. Starší Snow později napsal: „A to jim stačilo – tito rádoby zločinci se svých zlovolných úmyslů vzdali.“ S jistým pobavením starší Snow dodal: „Onou domnělou pistolí, která je vyděsila a mě ochránila, byla má kapesní Bible – drahocenný dar od vroucně milovaného patriarchy, otce Josepha Smitha [st.].“²⁷

Jiní lidé staršího Snowa vítali a přijali poselství, o které se s nimi podělil. V jedné osadě ve státě Missouri učil pět lidí, kteří se dali pokřtít uprostřed zimy. Starší Snow musel spolu s ostatními vyříznout do ledu díru, aby mohl obřad vykonat. Navzdory chladnému počasí někteří obrácení „vyšli z vody, tleskali rukama a provolávali chválu Bohu“.²⁸

První dvě misie staršího Snowa pokrývaly období od jara 1837 do května 1840. Výňatky z jeho dopisů jsou charakteristickým popisem tohoto období ve službě Pánu: „Zbytek zimy [1838–1839] jsem strávil cestováním a kázáním, ... přičemž jsem dosahoval různé úspěšnosti a lidé se mnou zacházeli rovněž různě – někdy mě přijímali nanejvýš zdvořile a naslouchali s velikým zájmem a jindy mě hanlivě a nestydatě uráželi; nikdy se však ke mně nechovali hůře než k Ježíšovi, kterého vyznávám a následuji.“²⁹ „Když se nyní ohlížím za událostmi, které se mi přihodily, ... jsem udiven a musím

žasnout.“³⁰ „Pán byl se mnou a já jsem byl při vykonávání své náročné práce velmi požehnan.“³¹

Misie v Anglii

Na začátku května 1840 se Lorenzo Snow připojil ke Svatým v Nauvoe ve státě Illinois, ale nezůstal tam dlouho. Byl povolán přeplout Atlantský oceán a sloužit na misii v Anglii, a proto ještě téhož měsíce Nauvoe opustil. Před svým odchodem věnoval čas tomu, aby navštívil rodiny některých z devíti apoštolů, kteří v té době již v Anglii sloužili.

Když navštívil rodinu Brigham Younga, všiml si, že jejich srub neměl vyplněné mezery mezi kulatinami, takže byli „vystaveni větru a bouřím“. Sestra Youngová byla unavená, protože se právě vrátila z neúspěšného hledání krávy, která byla pro rodinu zdrojem mléka. Navzdory svým obtížným poměrům řekla staršímu Snowovi: „Vidíte, v jaké jsem situaci, ale řekněte [mému manželovi], aby se neznepokojoval a ani v nejmenším si o mě nedělal starosti – přeji mu, aby zůstal v misionářském poli tak dlouho, dokud nebude se cítit uvolněn.“ „Chudobné a nuzné poměry“ sestry Youngové na staršího Snowa zapůsobily, a on jí chtěl pomoci: „Měl jsem jen málo peněz – ani ne dost na to, abych byl schopen zaplatit desetinu cesty do misionářského pole, a neměl jsem žádné vyhlídky na to, jak získat zbytek, a to byl poslední večer před odchodem. Vytáhl jsem z kapsy část svých skrovných prostředků, ... ale ona ji odmítla přijmout; zatímco jsem usilovně naléhal, aby si ji vzala, a ona vytrvale odmítala – zčásti úmyslně a zčásti neúmyslně spadla mince na podlahu a zakutálela se do mezery mezi uvolněnými prkny, díky čemuž byl spor zažehnán a já jsem se rozloučil s tím, že si ji bude moci sebrat, až bude mít čas.“³²

Ze státu Illinois starší Snow odjel do New Yorku, kde nastoupil na loď, kterou se přeplavil přes Atlantský oceán. Během 42denní plavby přes moře na loď třikrát udeřila silná bouře. Zatímco jeho spolucestující plakali strachem, starší Snow zůstal klidný a věřil, že ho Bůh ochrání. Když loď dorazila do liverpoolského přístavu v Anglii, jeho srdce bylo „naplněno tou nejhlubší vděčností vůči

Bohu, který ochraňuje a zachovává ty, které povolává a vysílá jako služebníky spasení k národům země“.³³

Poté, co starší Snow sloužil jako misionář v Anglii asi čtyři měsíce, získal další zodpovědnost. Byl pověřen sloužit jako prezident Londýnské konference, což je povolání podobné dnešnímu povolání presidenta okrsku. Dál kázal evangelium a také v dané oblasti dohlížel na práci vedoucích kněžství, například presidentů odboček. Vzhledem ke službě v tomto vedoucím povolání často podával zprávu staršímu Parleymu P. Prattovi, členovi Kvora Dvanácti a prezidentovi misie. Ve svých zprávách psal o mnohých, kteří „se dotazovali na cestu spasení“, o místnosti „přeplněné až k prasknutí“ během nedělního shromáždění a o „potěšení křtít [obracené] do stáda našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“. S nadšením a optimismem ohledně této práce řekl: „I když jsme obklopeni svévolnou zlovolností veškerého možného druhu, Sion se začíná rozpínat a věřím, že zakrátko se v tomto městě stane zářící lampou.“³⁴

V době předsednictví staršího Snowa zaznamenala Londýnská konference významný růst. I když se starší Snow z tohoto úspěchu radoval, zápolil rovněž se zodpovědnostmi spojenými s vedoucím povoláním. V dopise staršímu Heberu C. Kimballovi z Kvora Dvanácti potvrdil, že tyto výzvy ho přiměly „zhostit se zodpovědností zcela jiným způsobem, než jak byl doposud zvyklý“.³⁵ Staršímu Kimballovi napsal: „Vy a starší [Wilford] Woodruff jste říkali, že to bude škola zkušeností, což se již potvrzuje. ... Od chvíle, kdy jsem sem přišel, se mezi Svatými něco neustále děje. Jakmile se vyřeší jedna věc, hned vyvstává jiná.“ Podělil se také o pravdivou zásadu, kterou při vykonávání svých nových zodpovědností záhy objevil: „Nedokázal bych čelit těžkostem, [kdyby] mi Bůh ve velké míře nepomáhal.“³⁶ Něco podobného vyjádřil i v dopise staršímu Georgi A. Smithovi z Kvora Dvanácti: „To málo, co jsem vykonal, jsem nevykonal já, nýbrž Bůh. Díky zkušenostem, které jsem získal ve snaze zvelebovat svůj úřad učitele v Izraeli, jsem se naučil jednomu – totiž tomu, že sám o sobě nevím nic, ani nemohu nic dělat: také jasně chápu, že žádnému Svatému se nemůže dařit, ledaže je poslušný pokynů a rad těch, kteří v Církvi předsedají. Jsem přesvědčen, že dokud budu dodržovat Jeho zákony, Pán Bůh mě bude v mém úřadě podpírat a bude mi pomáhat. ... Budu-li před Ním

kráčet v pokoře, dá mi moc, abych druhým radil ve spravedlivosti a v duchu zjevení.“³⁷

Kromě toho, že starší Snow kázal evangelium a sloužil jako prezident Londýnské konference, napsal také náboženský traktát neboli leták, který měl misionářům pomoci vysvětlovat znovuzřížené evangelium. Tento traktát nesl název *The Only Way to Be Saved [Jediná cesta, jak být spasen]* a později byl přeložen do několika jazyků a používán během celé druhé poloviny 19. století.

Starší Snow sloužil v Anglii až do ledna 1843. Než odjel, splnil úkol, který mu uložil prezident Brigham Young. Na okraj stránky v deníku si o tomto úkolu zapsal jedinou zmínku: „Na žádost pres. B. Younga jsem doručil dvě Knihy Mormonovy královně Viktorii a princovi Albertovi.“³⁸

Když starší Snow opouštěl Anglii, vedl skupinu britských Svatých posledních dnů, kteří emigrovali do Nauvoo. Do deníku si zapsal: „Měl jsem na starost skupinu dvousetpadesáti lidí, z nichž mnozí byli mými blízkými přáteli, kteří uzavřeli smlouvu evangelia během mé služby. Situace, v níž jsem se nyní, když jsem byl obklopen přáteli, při opětné plavbě přes oceán nacházel, byla velmi záviděníhodná v porovnání s tím, jak osamělý jsem byl před dvěma a půl lety.“³⁹ Zážitky staršího Snowa na lodi *Swanton* byly ukázkou jeho vůdcovských schopností i jeho víry v Boha. Níže uvedená příhoda je převzatá z jeho deníku:

„Svolal jsem [Svaté] a na základě společné dohody jsem je rozdělil do oddílů a pododdílů; přidělil jsem každému pododdílu příslušné vedoucí a stanovil pravidla pro vedení skupiny. Zjistil jsem, že mezi námi bylo několik vysokých kněží a asi třicet starších, a protože jsem znal přirozený sklon mnoha starších udělat alespoň něco málo pro to, aby něčím trochu vynikali, a pokud by jim to nešlo jedním směrem, tak to muselo jít jiným, došel jsem tudíž k závěru, že je bezpečnější, když stanovím směr jejich jednání sám; a v souladu s tím jsem jich pověřil tolik, kolik jsem jen mohl, k tomu či onomu úřadu, a každému jsem dal nějakou zodpovědnost. Celá skupina se každý večer v týdnu scházela [na] modlitbu. Dvakrát týdně jsme měli kázání; o nedělích jsme měli shromáždění a přijímali jsme svátost.

Mnoho prvních Svatých emigrovalo z Evropy a připojilo se ke Svatým ve Spojených státech.

Náš kapitán, s nímž jsem si přál navázat přátelský vztah, se zdál být velmi odtažitý a odměřený. ... Snadno jsem rozpoznal, že má vůči nám předsudky. Byli jsme na moři asi dva týdny, během nichž se nic podstatného, kromě toho, co se obvykle na moři stává, nestalo, když vtom se přihodila následující událost.

Kapitánův stevard, jakýsi mladý Němec, měl nehodu, která ohrozila jeho život. Byl to velmi morálně zásadový, rozvážný a vyrovnaný mladík a byl s kapitánem [na] několika plavbách, a tak si úspěšně získal náklonnost kapitána, důstojníků a posádky; i Svatí si ho velmi oblíbili. A tak jeho možné úmrtí ... vyvolalo velký zármutek a truchlení mezi všemi na lodi.

Krvácel z úst a několikrát se zmítal v křečích. Nakonec, poté, co se bezúspěšně vyzkoušely různé metody léčby, se veškeré naděje na záchranu jeho života rozplynuly. Kapitán požádal námořníky, aby, než půjdou spát, zašli jeden po druhém k němu do kajuty a rozloučili se s ním; což se stalo, aniž by kdo v nejmenším očekával,

že ho uvidí druhý den ráno živého. Mnozí z nich měli v očích slzy, když vycházeli z jeho kajuty.

Když sestra Martinová [členka skupiny Svatých posledních dnů na lodí] seděla sama vedle jeho lůžka, sdělila mu své přání požádat mě, abych mu dal požehnání, a možná by se mu zdraví vrátilo. On s tím radostně souhlasil. Když ke mně tato zpráva dorazila, spal jsem zrovna ve své kajutě – bylo kolem půlnoci. Ihned jsem vstal a vydal se k jeho kajutě [a] cestou jsem potkal prvního důstojníka, který před chvílí onoho stevarda navštívil. Jakmile kolem mne prošel, setkal se s bratrem Stainesem a řekl mu, že pan Snow se chystá vložit ruce na stevarda. ‚Avšak,‘ poznamenal (smutně), ‚nic z toho nepomůže; s tím nebohým chlapcem je konec.‘ ‚To ne,‘ namítl starší Staines, ‚Pán ho může skrze vkládání rukou uzdravit.‘ ‚... Myslíte?‘ zeptal se námořník s bezelstnou důvěrou v srdci.

Zatímco jsem šel dál, setkal jsem se u dveří kajuty s kapitánem, který vypadal, že plakal. Jsem rád, že jste přišel, pane Snowe,‘ řekl, ‚i když to už nepomůže, protože se stevardem bude brzy konec.‘ Vstoupil jsem do kajuty a posadil jsem se u jeho lůžka. Dýchal krátce a vypadal, jako kdyby umíral. Nemohl mluvit nahlas, ale naznačil své přání, [abych] mu dal požehnání. Vyšlo najevo, že má v Hamburku manželku a dvě děti, které na něm byly závislé, pokud jde o živobytí. Zdálo se, že si o ně dělá velké starosti.

Vložil jsem mu ruce na hlavu, a jakmile jsem požehnání dokončil, zvedl se a posadil se, tleskal rukama a provolával chvály Pánu za to, že je uzdraven; krátce poté vstal z postele [a] vyšel z kajuty a chodil po palubě.

Druhý den ráno byli všichni naplněni úžasem, když viděli stevarda živého, a s údivem sledovali, jak je schopen vykonávat svou práci jako obvykle. Námořníci, všichni do jednoho, přísahali, že to je zázrak; Svatí věděli, že tomu tak vskutku je, radovali se a chválili Pána; kapitán tomu pevně věřil a pociťoval nesmírnou vděčnost a od oné chvíle svým srdcem přilnul k srdci našemu. Dopřával nám veškerou přízeň a požitky, které byly v jeho moci nám dát, a neustále se zajímal o naše pohodlí; navštěvoval všechna naše shromáždění, koupil si naše knihy a četl je. Lodní důstojníci se chovali stejně, a když jsem je v New Orleansu [ve státě Louisiana] opouštěl, slíbili mi, že se dají pokřtít. Asi rok poté jsem dostal od hlavního

Vážně zraněný muž na lodi Swanton byl uzdraven ihned poté, co mu starší Lorenzo Snow dal požehnání.

důstojníka dopis, v němž mi sděloval, že ... svůj slib dodrželi. Kapitán také vyjádřil svůj úmysl přijmout evangelium v budoucnu a [žít] se Svatými. Stevard se dal pokřtít, když jsme dorazili do New Orleansu; a když se se mnou loučil, daroval mi Bibli, kterou mám dodnes.“⁴⁰

Starší Snow napsal: „Když jsme nakonec opouštěli loď *Swanton*, několik námořníků plakalo. Vlastně jsme všichni pociťovali posvátnost oné chvíle.“⁴¹ V New Orleansu se starší Snow a jeho spolubližní Svatí nalodili na převozní člun a vypluli proti proudu řeky Mississippi. Do Nauvoa dorazili 12. dubna 1843.

Nepřetržitá oddanost dílu Páně

Poté, co Lorenzo Snow sloužil jako misionář téměř sedm let, se jeho příležitosti ke službě na čas změnily. V zimě v letech 1843–1844 mu členové správní rady místní školy nabídli práci učitele.

Nabídku přijal, i když věděl, že mnozí studenti „se chlubilí tím, že spráskali učitele a ničili školu“. Rozhodl se, že si získá respekt studentů tím, že se k nim sám bude chovat s respektem. Jeho sestra Eliza napsala: „Oslovoval ty chlapce, jako kdyby byli těmi nejúctyhodnějšími gentlemany. ... Zvlášť velké úsilí věnoval tomu, aby jim vštípil vědomí, že se o ně zajímá,“ a přál si „pomáhat jim se studiem. ... Tímto způsobem, skrze laskavost a domlouvání, se cítili uvolněně – získal si jejich důvěru a díky trpělivé a vytrvalé námaze se bezohlední a neurvalí chlapci změnili v úctyhodné studenty; a dlouho před koncem semestru se stali rozenými studenty a dosáhli překvapivého pokroku.“⁴²

V roce 1844 dostal nový církevní úkol. Byl pověřen odcestovat do státu Ohio a dohlížet na volební kampaň Josepha Smitha, který kandidoval na presidenta Spojených států. Prorok byl zklamán tím, jak se vláda Spojených států chovala ke Svatým posledních dnů, a proto napsal stávajícím kandidátům na presidenta, aby poznal jejich postoj vůči Církvi. Jejich odpovědi ho neuspokojily, a tak se rozhodl kandidovat na presidenta sám.

Členové Kvora Dvanácti pověřili Lorenza Snowa a další tým, aby „vytvořili politickou organizaci po celém státě Ohio a propagovali Josephovu presidentskou kampaň“.⁴³ Takto zvedli povědomí o tom, jakými způsoby byla porušována ústavní práva Svatých. Lorenzo řekl, že to pro něj bylo „velmi zajímavé období“.⁴⁴ Někteří lidé důrazně protestovali proti Prorokově kandidatuře, ale jiní měli dojem, že Joseph Smith může dovést národ k úspěchu a prosperitě.

„Uprostřed těchto protichůdných názorů,“ vzpomínal Lorenzo Snow, „bylo mé úsilí náhle ukončeno na základě potvrzené zprávy o zavraždění Proroka a jeho bratra Hyruma.“⁴⁵ Do Nauvoo se vrátil „se zarmouceným srdcem“.⁴⁶

I během této tragické doby se Svatí pilně snažili budovat království Boží. Lorenzo později poznamenal: „Pod vedením Všemohoucího špelo království kupředu.“⁴⁷ Svatí pokračovali v kázání evangelia a ve vzájemném posilování a společně se snažili dostavět ve svém městě chrám.

Když se jednou Lorenzo Snow shromáždil se Svatými v Nauvoo, rozhodl se, že se nikdy neožení a místo toho zasvětil život hlásání

evangelia. Jeho sestra Eliza později poznamenala: „Jeho všepronásledující touhou bylo zasvětit čas, talenty a vše, co měl, kázání evangelia.“ Domníval se, že rodinný život by do určité míry „snižoval jeho užitečnost“ v díle Páně.⁴⁸

Lorenzovy názory na manželství a rodinu se však začaly měnit, když si v roce 1843 v soukromí promluvil s Prorokem Josephem Smithem na břehu řeky Mississippi. Prorok mu vydal svědectví o zjevení, které obdržel ohledně plurálního manželství. Lorenzovi řekl: „Pán ti dá příležitost přijmout a zachovávat zákon celestiálního manželství.“⁴⁹ Díky Prorokovým slovům začal Lorenzo chápat, že manželství je přikázání od Pána a že je nezbytnou součástí plánu štěstí, který pro nás připravil Nebeský Otec.

V roce 1845 Lorenzo Snow uzavřel plurální manželství, které se tehdy v Církvi praktikovalo, s Charlotte Squiresovou a Mary Adaline Goddardovou. Později byl zpečetěn ještě s dalšími ženami. Oddanost jeho manželkám a dětem se stala součástí jeho oddanosti dílu Páně.

Svatí pokračovali v budování království Božího v Nauvoo, ale rovněž pokračovalo i jejich pronásledování. V únoru 1846, během chladné zimy, je lůza přinutila opustit jejich domy a chrám. A tak se vydali na dlouhou cestu směrem na západ, kde chtěli najít nový domov.

Pomáhání Svatým shromáždit se v údolí Solného jezera

I když Lorenzo Snow a jeho rodina odešli z Nauvoo s ostatními Svatými, do údolí Solného jezera dorazili až více než rok po první skupině pionýrů. Podobně jako většina prvních pionýrů Svatých posledních dnů cestou pobývali v dočasných osadách. Lorenzo a jeho rodina krátce pobývali v osadě Garden Grove ve státě Iowa, kde postavili sruby pro Svaté, kteří měli přijít po nich. Poté přesídlili do osady Mount Pisgah, rovněž ve státě Iowa.

V osadě Mount Pisgah se Lorenzo se svou rodinou a s ostatními Svatými snažili zaopatřovat své potřeby i potřeby těch, které je cestou do údolí Solného jezera budou následovat. Postavili sruby a dokonce zaseli a obdělávali plodiny s vědomím, že sklízet budou pravděpodobně jiní. Během části pobytu v Mount Pisgah byl

Lorenzo Snow sloužil jako velitel pionýrských výprav, které v roce 1848 dorazily do údolí Solného jezera.

Lorenzo povolán osadě předsedat. I když osadníky, včetně jeho rodiny, sužovaly zármutek, nemoci a úmrtí, usilovně se snažil dodávat lidem naději a snažil se pomáhat jim vzájemně se posilovat a být nadále poslušnými příkázání Páně.⁵⁰

Na jaře 1848 dal president Brigham Young Lorenzu Snowovi pokyn, aby opustil Mount Pisgah a vydal se do údolí Solného jezera. Lorenzo byl opět pověřen vedoucím povoláním – tentokrát jako velitel několika skupin pionýrů. Skupiny dorazily do údolí Solného jezera v září 1848.

Služba v Kvoru Dvanácti

12. února 1849 dostal Lorenzo Snow vzkaz, že má přijít na schůzku členů Kvora Dvanácti apoštolů. Ihned přerušil veškerou práci a vydal se na schůzku, která již probíhala. Cestou přemýšlel o tom, proč byl předvolán před členy Kvora Dvanácti. Byl zmatený – nařkl ho snad někdo z nějakého špatného jednání? Věděl, že při konání svých povinností byl věrný, a tak tuto myšlenku zapudil. Nedokázal si ale představit, co ho čekalo. Když na schůzku dorazil, s překvapením se dozvěděl, že byl povolán sloužit jako člen onoho Kvora. Na téže schůzce byl vysvěcen apoštolem on a tři další bratři: starší Charles C. Rich, starší Franklin D. Richards a starší Erastus Snow, jeho vzdálený bratranec.⁵¹

Lorenzovo vysvěcení k apoštolství určilo směr zbývající části jeho života. Jeho povolání být jedním ze zvláštních svědků jména Kristova (viz NaS 107:23) ovlivňovalo veškeré jeho jednání. Později vyjádřil své pocity ohledně osobních zodpovědností apoštola:

„Zaprvé – apoštol musí vlastnit božské poznání získané skrze zjevení od Boha, že Ježíš žije – že je Syn živého Boha.

Zadruhé – musí být Bohem oprávněn slibovat Duchu Svatého; onen božský princip, který zjevuje věci Boží, který oznamuje Jeho vůli a záměry, který vede k veškeré pravdě a ukazuje věci, jež mají nastat, jak to řekl Spasitel.

Zatřetí – je pověřen mocí Boží, aby vykonával posvátné obřady evangelia, které jsou každému jedinci potvrzeny skrze Bohem dané svědectví. Tisíce těch, kteří nyní bydlí v těchto horských údolích a kteří obdrželi tyto obřady mým prostřednictvím, jsou žijícími svědky pravdivosti tohoto prohlášení.“⁵²

Kromě významu této osobní zodpovědnosti choval starší Snow silné přesvědčení týkající se toho, co to znamená být členem Kvora Dvanácti: „My, členové Dvanácti, jsme rozhodnutí odložit vše, co by mohlo odvádět naši pozornost od této stezky povinnosti, abychom byli sjednoceni tak, jak je sjednoceno [První] předsednictvo, a abychom byli spojeni zásadou lásky, která spojuje Syna Božího s Otcem.“⁵³

Starší Lorenzo Snow s tímto porozuměním osobnímu povolání i posláním Kvora Dvanácti zasvětil život snaze pomáhat budovat království Boží na zemi. Přijal povolání sloužit mnoha různými způsoby a na mnoha různých místech.

Italská misie

Během generální konference v říjnu 1849 byl starší Snow povolán založit misii v Itálii. I když tuto zemi, ani její kulturu a jazyk neznal, bez váhání povolání přijal. Za necelé dva týdny po konferenci byl připraven vyrazit na cestu – poté, co udělal vše, co bylo v jeho silách, aby zajistil pomoc pro své manželky a děti během své nepřítomnosti.

Zatímco se společně s ostatními misionáři vydali na cestu do východní části Spojených států, kde měli nastoupit na loď, na které by se přeplavili přes Atlantský oceán, myslel na rodinu i na ty, kterým bude zanedlouho sloužit. V dopise sestře Elize napsal: „Mé nitro zaplavují rozporuplné pocity. ... Spěcháme dál a dál od onoho mocného magnetu s názvem DOMOV, ale víme, že dílo, do něhož jsme zapojeni, má přinést světlo těm, kteří sedí v temnotách a v údolí stínu smrti, a tak se naše nitro plní láskou a naše slzy jsou setřeny.“⁵⁴

Starší Snow dorazil se svými společníky do italského Janova v červenci 1850. Poznali však, že dílo Páně půjde kupředu pomalu. Starší Snow napsal: „Jsem osamělým cizincem v tomto velikém městě, osm tisíc mil [12 800 km] od své milované rodiny, obklopen lidmi, s jejichž chováním a zvláštními zvyky nejsem seznámen. Přišel jsem, abych osvětlil jejich mysl a učil je o zásadách spravedlivosti; ale nenapadá mě žádný možný způsob, jak tohoto cíle dosáhnout. Veškeré vyhlídky jsou zahaleny temnotou.“ Starší Snow si také dělal starosti s „pošetilostí, ... zlovolností, nesmírnou zaslepeností a pověřivostí“ lidí, kterým byl povolán sloužit, a napsal: „Prosím Nebeského Otce, aby na tento lid shlížel s milosrdenstvím. Ó Pane, kéž se stanou předmětem Tvého soucitu, aby všichni nemuseli zahynout. Odpusť jim hříchy, a kéž se o mně dozvědí, aby mohli poznat Tebe a vědět, že Ty jsi mne poslal založit své království. ... Nemáš mezi těmito lidmi, k nimž jsem byl poslán, nějaké své vyvolené? Veď mne k nim a Tvé jméno bude oslaveno skrze Tvého Syna Ježíše.“⁵⁵

Starší Snow našel tyto „vyvolené“ mezi skupinou lidí, kteří se nazývali Valdenští. Valdenští žili v horském údolí v piedmontské oblasti jižně od hranice mezi Itálií a Švýcarskem a východně od hranice mezi Itálií a Francií. Jejich předkové byli pronásledováni a hnáni z místa na místo, protože věřili v pravomoc dávných apoštolů a chtěli následovat jejich učení, než aby se připojili k nějakému stávajícímu náboženství.

V dopise adresovaném presidentu Brigham Youngovi starší Snow napsal, že Valdenští přetrpěli mnoho let „temnoty a krutostí“ a „zůstali neochvějní, téměř jako skála v rozbouřeném oceánu, o kterou se tříští vlny“. Ale krátce před tím, než misionáři Svatých posledních dnů dorazili do Itálie, Valdenští začali zažívat „období velkého klidu“, a zdálo se, že se těší větší náboženské svobodě než ostatní obyvatelé Itálie. Starší Snow poznamenal: „A tak se otevřela tato příležitost teprve krátce před nařízením založit misii; v žádné jiné části Itálie nevládnou tak příznivé zákony.“

Starší Snow se chtěl o těchto lidech dozvědět něco více, a tak se vydal do knihovny, aby tam o nich našel nějakou knihu. Později vyprávěl: „Knihovník, kterého jsem oslovil, mi sdělil, že sice požadovanou knihu má, ale je právě vypůjčená. Sotva tuto větu dořekl, přišla jakási dáma s knihou. ‚To je vskutku pozoruhodné – tento pán si zrovna přišel pro tuto knihu.‘ Záhy jsem byl přesvědčen, že tito lidé si zaslouží přijmout první hlásání evangelia v Itálii.“⁵⁶

Starší Snow a jeho společníci si velmi přáli kázat evangelium v piedmontské oblasti, ale měli dojem, že by měli postupovat opatrně a rozvíjet přátelství s lidmi a ukázat jim, že jim mohou důvěřovat. Když již měli pocit, že si s těmito lidmi vytvořili dobré vztahy, vylezli na nedalekou horu, zazpívali „chvály Bohu nebes“ a pronesli modlitbu, při níž zasvětili Itálii pro misionářskou práci. Také vyjádřili osobní oddanost tomuto dílu a starší Snow dal svým společníkům kněžské požehnání, aby jim pomohl naplnit jejich zodpovědnosti. Starší Snow, inspirován tím, co na této hoře prožili, nazval toto místo Mount Brigham.⁵⁷

Dokonce i po tomto zážitku trvalo téměř dva měsíce, než někdo vyjádřil touhu vstoupit do Církve. 27. října 1850 se misionáři s radostí konečně stali svědky prvního křtu a konfirmace v Itálii.⁵⁸ Starší Snow později napsal: „Zdejší práce jde pomalu a je únavná.

... Nicméně Církev byla založena. Strom byl zasazen a zapouští kořeny.“⁵⁹

Jednou v noci se staršímu Snowovi zdál sen, který mu pomohl porozumět povaze jeho misie v Itálii. Ve snu rybařil se svými přáteli. „S potěšením jsme na hladině vody sledovali velké a krásné ryby, které byly všude, až do dálky,“ řekl. „Viděli jsme mnoho lidí, jak nahazují sítě a vlasce; ale všichni se zdáli být nehybní; zatímco my jsme byli v neustálém pohybu. Když jsem prošel kolem jednoho z nich, zjistil jsem, že mám na háčku chycenou rybu a pomyslel jsem si, že by to možná zranilo pocity tohoto muže, když jsem mu rybu chytil takříkajíc zpod ruky; nicméně šli jsme dál a došli jsme k pobřeží. Až tam jsem vlasec vytáhl a byl jsem nemálo překvapen a v rozpacích nad malými rozměry svého úlovku. Přišlo mi velmi zvláštní, že mezi tak ohromným množstvím vznešených a nadmíru krásně vyhlížejících ryb jsem vytáhl jen tak malou rybkou. Veškeré mé zklamání se ale rozplynulo, když jsem poznal, že měla velmi neobyčejné vlastnosti.“⁶⁰

Sen staršího Snowa byl prorocký. Nebyl v Itálii svědkem velkého počtu obrácených, a ti, jak jiný misionář později poznamenal, kteří přijali evangelium, nebyli „bohatí ani urození“.⁶¹ Nicméně starší Snow a jeho společníci byli nástrojem v rukou Páně při přivádění dobrých a věrných lidí do království Božího – lidí, kteří děkovali za to, že „vykročili na cestu nového a nikdy nekončícího života“.⁶² Pod vedením staršího Snowa byla také přeložena Kniha Mormonova do italštiny.

Téměř o půldruhé století později jiný apoštol, starší James E. Faust, mluvil o mužích a ženách, kteří vstoupili do Církve díky úsilí staršího Snowa a jeho společníků: „Někteří byli členy prvních výprav ručních vozíků, které dorazily do údolí Solného jezera. ... Mnoho jejich potomků pečovalo o vinice nedávno znovuzřízené Církve a dnes jsou mimořádným přínosem pro Církev celosvětovou, a stejně jako jejich předci i oni věří, že apoštolové drží klíče, které nerezaví.“⁶³

Budování Církve

Starší Snow později sloužil na dalších misiích a zveleboval své povolání jako člen Kvora Dvanácti tím, že pracoval „pod vedením

[Prvního] Předsednictva Církve ... [a budoval] církev a [usměrňoval] veškeré záležitosti její ve všech národech“. (NaS 107:33.)

V roce 1853 president Brigham Young povolal Lorenza Snowa, aby vedl skupinu rodin do jedné osady v kraji Box Elder v severním Utahu. Stávající osada byla malá, nezorganizovaná a oslabená. Starší Snow se ihned pustil do práce a zorganizoval osadníky podle zásad zákona zasvěcení, kterému učil Prorok Joseph Smith. Lidé založili prosperující město, které starší Snow na počest presidenta Younga pojmenoval Brigham City. Obyvatelé města společnou prací a tím, že se vzájemně podporovali, vybudovali školy, továrny, zavlažovací systém, obchodní organizaci a dokonce i divadelní společnost. Ačkoli nežili podle úplného zákona zasvěcení, řídili se jeho zásadami a byli důkazem toho, čeho dokáže společenství dosáhnout společnou a usilovnou prací. „V Brigham City nebyl ani jeden povaleč,“ napsala dcera presidenta Snowa Leslie. „Město zažívalo období aktivity a prosperity, které bylo pravděpodobně nesrovnatelné s historií žádného jiného osídlení v tomto státě.“⁶⁴

Starší Snow žil se svou rodinou v Brigham City mnoho let. Předsedal tamějším Svatým a čas od času odjížděl sloužit na krátké misie na jiná místa. V roce 1864 odjel asi na tři měsíce sloužit na krátkou misii na Havajské ostrovy. Této misie se zúčastnil společně se starším Ezrou T. Bensonem, který byl rovněž členem Kvora Dvanácti, a staršími Josephem F. Smithem, Almou Smithem a Williamem W. Cluffem.⁶⁵ V letech 1872–1873 starší Snow a další doprovázeli presidenta George A. Smitha, prvního rádce v Prvním předsednictvu, na devítiměsíční cestě po různých částech Evropy a Blízkého východu, včetně návštěvy Svaté země. Na tuto cestu se vydali na žádost presidenta Brigham Younga, který doufal, že jejich spravedlivý vliv pomůže připravit další národy na přijetí znovuzřízeného evangelia.⁶⁶ V roce 1885 byl starší Snow povolán navštívit několik skupin indiánů v severozápadní oblasti Spojených států a ve státě Wyoming. Od srpna do října mezi nimi založil misie a zorganizoval církevní vedoucí, kteří pomáhali těm, kteří přijali křest a konfirmaci.

Chrámová práce

President Heber J. Grant, sedmý president Církve, poznamenal, že president Lorenzo Snow „zasvětil mnoho let svého života práci

v chrámu“.⁶⁷ Tato láska k chrámové práci měla svůj počátek v prvních dnech po obrácení presidenta Snowa a prohloubila se během jeho služby v povolání apoštola. Krátce poté, co se dal pokřtít a byl potvrzen, se účastnil shromáždění v chrámu Kirtland. Později s nadšením přijal úkol vybírat dary na stavbu chrámu v Nauvo. Když byl chrám Nauvo postaven, sloužil v něm jako obřadník a pomáhal Svatým posledních dnů přijmout obdarování a pečetící obřady před jejich odchodem na západ. Když byl povolán sloužit jako apoštol, dál vykonával zodpovědnosti týkající se chrámové práce, které se nyní ještě rozšířily. Promlouval při zasvěcovací bohoslužbě chrámu Logan v Utahu. Poté, co president Wilford Woodruff zasvětil chrám Manti v Utahu, president Snow četl zasvěcující modlitbu během zasedání v následujících dnech. Když byl na nejvyšší věž chrámu Salt Lake položen krycí kámen, president Snow vedl velké shromáždění při zvolání hosana. Poté, co byl chrám Salt Lake zasvěcen, sloužil jako jeho první president.

Při příležitosti 80. narozenin presidenta Snowa jedny místní noviny otiskly tato slova vzdávající mu hold: „Na sklonku svého života [je] stále pilně a horlivě zaměstnán v oné vznešené věci, které věnoval svá předešlá léta; v posvátných prostorách chrámu dál vykonává vznešenou práci, k níž se on a jeho spolupracovníci zasvětili – práci nesmírně důležitou pro tento svět stížený hříchem a smrtí.“⁶⁸

Služba jednotlivcům

I když president Snow cestoval po různých místech a učil velké skupiny lidí, věnoval čas i tomu, aby sloužil jednotlivcům a rodinám. Například v březnu 1891, když sloužil jako president Kvora Dvanácti, promlouval na konferenci v Brigham City. Uprostřed proslovu mu někdo položil na řečnický pult lístek se vzkazem. Očití svědkové popsali, že „přestal mluvit, přečetl si vzkaz a poté vysvětlil Svatým, že se jedná o žádost navštívit jisté lidi, kteří prožívali hluboký zármutek“. Omluvil se a od řečnického pultu se vzdálil.

Vzkaz pocházel od místního obyvatele Brigham City Jacoba Jense. Psalo se v něm, že Jacobova dcera Ella onoho dne po týden trvající spále zemřela. Bratr Jensen napsal vzkaz jen proto, aby informoval presidenta Snowa o úmrtí dcery a aby ho požádal o vystrojení pohřbu. President Snow chtěl však tuto rodinu okamžitě

*V této budově v Brigham City (Utah) se vyráběly
holínky, boty, postroje a klobouky.*

navštívit, i když to znamenalo, že musel zkrátit proslov a odejít ze shromáždění, kterému předsedal. Než president Snow ze shromáždění odešel, požádal Rudgera Clawsona, který byl tehdy presidentem kůlu Box Elder, aby ho doprovázel.

Jacob Jensen vyprávěl, co se stalo, když president Snow a president Clawson dorazili k nim domů:

„President Snow postál minutu nebo dvě u lůžka Elly a poté se zeptal, zda máme doma posvěcený olej. Byl jsem velmi překvapen, ale řekl jsem, že máme, a přinesl jsem mu ho. On podal láhev s olejem bratru Clawsonovi a požádal ho, aby Ellu pomazal. [President Snow] byl pak mluvčím při potvrzení pomazání.

Během vykonání obřadu mě zvláště zaujala některá slova, která použil, a dosud si na ně dobře vzpomínám. Řekl: ‚Milá Ello, přikazuji ti ve jménu Pána Ježíše Krista, aby ses vrátila a ožila, tvé poslání ještě neskončilo. Budeš dál žít, abys naplnila veliké poslání.‘

Řekl, že bude dál žít a vychová velkou rodinu a bude dodávat útěchu svým rodičům a přátelům. Dobře si na ta slova vzpomínám. ...

... President Snow dokončil požehnání a poté se obrátil na mou manželku a na mne a řekl: Již netruchlete, ani se nermuťte. Vše bude v pořádku. Bratr Clawson a já máme hodně práce a musíme jít, nemůžeme zůstat, ale vy buďte trpěliví a čekejte; netruchlete, protože vše bude v pořádku.' ...

Ella zůstala v tomto stavu více než hodinu poté, co jí president Snow dal požehnání, neboli celkem více než tři hodiny od chvíle, kdy zemřela. Seděli jsme tam u lůžka a dívali se na ni, její matka a já, když vtom náhle otevřela oči. Rozhlédla se po pokoji a uviděla nás, jak tam sedíme, ale rozhlížela se dál po někom dalším; a její první slova zněla: ‚Kde je? Kde je?‘ My jsme se zeptali: ‚Kdo? Kdo má kde být?‘ ‚Přece bratr Snow,‘ odvětila. ‚To on mě zavolal zpátky.‘⁶⁹

Když byla Ella v duchovním světě, pocítovala takový pokoj a štěstí, že se nechtěla vrátit. Uposlechla však hlasu presidenta Snowa. Od onoho dne dodávala útěchu rodinným příslušníkům i přátelům a pomáhala jim pochopit, že nemusejí truchlit kvůli svým blízkým, kteří již zemřeli.⁷⁰ Později se vdala, měla osm dětí a sloužila věrně v církevních povoláních.⁷¹

Vedení Církve jako Pánův prorok, vidoucí a zjevovatel

2. září 1898 zemřel president Wilford Woodruff, který sloužil jako president Církve více než devět let. President Lorenzo Snow, který tehdy sloužil jako president Kvora Dvanácti apoštolů, byl v Brigham City, když se o tom dozvěděl. Jakmile to bylo možné, nasedl na vlak do Salt Lake City, neboť si uvědomoval, že zodpovědnost vést Církve nyní spočívá na Kvoru Dvanácti.

S pocity nedostatečnosti, ale s ochotou následovat vůli Páně, se president Snow odebral do chrámu Salt Lake a tam se modlil. V odpověď na jeho modlitbu se mu zjevil sám Pán. President Snow později svědčil o tom, že „v chrámu ... vskutku viděl Spasitele a rozmlouval s Ním tváří v tvář“. Pán mu řekl, aby nečekal, jak to bylo zvykem, když zemřeli předcházející presidenti Církve, a ihned přikročil k reorganizování Prvního předsednictva.⁷² Presidentu Snowovi byla jako presidentu Církve vyjádřena podpora Kvorem Dvanácti 13. září 1898 a poté začal sloužit jako president.

První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů v roce 1898. Horní řada, zleva doprava: Anthon H. Lund, John W. Taylor, John Henry Smith, Heber J. Grant, Brigham Young ml., George Teasdale, Rudger Clawson, Marriner W. Merrill. Prostřední řada: Francis M. Lyman, George Q. Cannon, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, Franklin D. Richards. Dolní řada: Matthias F. Cowley, Abraham O. Woodruff.

Všeobecné členstvo Církve mu vyjádřilo podporu 9. října a 10. října byl ustanoven jako pátý president Církve.

Svatí posledních dnů přijali presidenta Snowa díky jeho příkladu a zjevením, která obdržel, za svého proroka. Lidé z ostatních náboženství se ho také naučili respektovat jako skutečného muže Božího.

Vztah se Svatými posledních dnů

Když byl president Snow presidentem Církve, často předsedal na konferencích kůlu. Když se setkával se Svatými, vyjadřoval jim lásku a úctu, kterou k nim choval. Jeho slova a činy prozrazovaly, že i když si uvědomoval posvátnost svého povolání, nepovyšoval se nad ty, kterým sloužil.

Během jedné konference kůlu se president Snow zúčastnil zvláštního zasedání určeného pro děti v onom kůlu. Děti pak byly

vyzvány, aby se postavily do řady, aby tak mohly jedno po druhém přistoupit k prorokovi a potřást si s ním rukou. Než tak učinily, president Snow se postavil a řekl: „Až si s vámi budu třást rukou, rád bych, abyste se mi podívaly do tváře, abyste si mě vždy pamatovaly. Nejsem o nic lepší než mnozí jiní, ale Pán na mě vložil velké zodpovědnosti. Od chvíle, kdy se mi Pán naprosto jasně projevil, se snažím konat všechny povinnosti, které na mně spočívají. A právě kvůli tomuto vysokému postavení, které nyní mám, bych si přál, abyste si mne pamatovaly, abyste pamatovaly na to, že jste si potřásly rukou s presidentem Církve Ježíše Krista. Doufám, že se nezapomenete modlit za mne a za mé rádce, presidenty Cannona a Smitha, a také za apoštoly.“⁷³

LeRoi Snow, syn presidenta Snowa, se podělil o tento zážitek z konference kůlu v utahském Richfieldu: „President Lorenzo Snow a Francis M. Lyman [z Kvora Dvanácti] se účastnili konference kůlu v Richfieldu. Po úvodní písni se president kůlu zeptal bratra Lymana, koho má požádat o pronesení úvodní modlitby. Bratr Lyman odvětil: ‚Obratťe se na presidenta Snowa,‘ přičemž měl na mysli, aby se zeptal presidenta Snowa, kdo má modlitbu pronést. President kůlu se ale místo toho obrátil na presidenta Snowa, aby modlitbu pronesl on. President Snow vlídně souhlasil a před svou modlitbou vyjádřil radost z toho, že o to byl požádán, a řekl, že již dlouho neměl to potěšení se takto pomodlit. Říká se, že to byla úžasná úvodní modlitba.“⁷⁴

Vztah s lidmi jiných náboženství

Vliv presidenta Snowa se neomezoval jen na Svaté posledních dnů. Když se s ním setkali lidé jiných náboženství, naučili se respektovat jeho i Církev, kterou zastupoval. Reverend W. D. Cornell, duchovní jiné církve, navštívil Salt Lake City a měl příležitost strávit nějaký čas s presidentem Snowem. Napsal:

„Byl jsem uveden do jeho důstojné přítomnosti jeho zdvořilým a zkušeným tajemníkem a shledal jsem, že si potřásám rukou s jedním z nejsympatičtějších a nejmilejších mužů, které jsem kdy potkal – s mužem, který má mimořádnou schopnost zbavit každého ve své přítomnosti najednou veškerých nepříjemných pocitů – mistra

konverzace, který má mimořádného ducha, jenž mu umožňuje způsobit, že se v jeho společnosti cítíte vítáni a v poklidu.

President Snow je vzdělaný muž – v mysli, v duši i na těle. Používá vyříbený, diplomatický, přátelský a vzdělaný jazyk. Jeho chování prozrazuje eleganci získanou studiem škol. Tón jeho ducha je tak jemný jako duch dítěte. Jste mu představeni. Jeho osobnost je pro vás potěšením. Mluvíte s ním a nacházíte v něm zalíbení. Povídáte si s ním dlouho a zamilujete si ho.“ Když se reverend Cornell obracel na své čtenáře, kteří měli vůči Církvi očividně předsudky, poznamenal: „A přesto je to ‚mormon‘! Nuže, pokud by kdy ‚mormonismus‘ dokázal z presidenta Snowa vytvořit hrubého a neurvalého muže, měl by vskutku co dělat. Pokud je ‚mormonismus‘ silou, která dokáže utvářet člověka a která světu dala muže pokojného ducha a tak disciplinovaného, jako je on, a tak intelektuálně vzdělaného, bezpochyby musí být na ‚mormonismu‘ přece jen něco dobrého.“⁷⁵

Jiný duchovní, reverend Prentis, také napsal o setkání s presidentem Snowem: „Jeho nejlepším svědkem je jeho tvář, která prozrazuje duši, v níž vládne Kníže pokoje. Tu a tam jsem se v životě, který jsem strávil pozorováním lidí, s takovým svědkem setkal. Taková byla i tvář, kterou jsem dnes viděl. ... Očekával jsem, že na tváři presidenta Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů najdu vzdělanost, laskavost, důstojnost, vyrovnanost a sílu; ale když jsem byl představen presidentu Lorenzu Snowovi, byl jsem na okamžik ohromen. ... Jeho tvář vyzařovala sílu pokoje; jeho přítomnost byla modlitbou za pokoj. V pokojné hlubině jeho očí se skrýval nejen ‚domov tiché modlitby‘, ale i příbytek duchovní síly. Když mluvil o ‚jistějším slovu prorocství‘ a o své pevné naději a o neochvějně víře, díky níž překonal zkoušky a obtíže spojené s životními tragédiami, sledoval jsem hru pocitů a s fascinující pozorností jsem pozoroval jemné odstíny výrazu jeho tváře, které zřetelně prozrazovaly pohnutky jeho duše; a přepadl mne podivný pocit, že ‚stojím na posvátné půdě‘ – tento muž nejednal na základě obvyklých motivů, předpisů, zájmu či očekávání, ale ‚jednal zcela odlišně‘. ... Pokud mormonská církev dokáže vytvářet takové svědky, bude potřebovat jen málo písařského umění schopného pisatele či výmluvnosti velkého kazatele.“⁷⁶

Zjevení o desátku

President Lorenzo Snow je možná nejznámější díky zjevení, které obdržel o zákonu desátku. V květnu 1899 pocítil nabádání, že má s ostatními vedoucími Církve odcestovat do města St. George v Utahu. I když netušil, proč tam mají jet, on i jeho bratří zareagovali na nabádání rychle a asi za dva týdny již byli v St. George. 17. května, poté co dorazili do St. George, president Snow obdržel zjevení, že má kázat o zákonu desátku. Následující den pronesl k Svatým tato slova: „Toto slovo Páně určené vám není ničím novým; zní jednoduše takto: NYNÍ NASTAL ČAS NA TO, ABY KAŽDÝ SVATÝ POSLEDNÍCH DNŮ, KTERÝ SE CHCE PŘIPRAVIT NA BUDOUCNOST A KTERÝ CHCE STÁT PEVNÝMA NOHAMA NA SPRÁVNÉM ZÁKLADĚ, ČINIL VŮLI PÁNĚ A PLATIL PLNĚ SVŮJ DESÁTEK. Toto je slovo Páně určené vám a bude to slovo Páně určené každé osadě po celé zemi Sionu.“⁷⁷

Poté, co president Snow předal toto poselství v St. George, on a jeho společníci se podělili o totéž poselství v jihoutažských městech a v dalších osadách mezi městy St. George a Salt Lake City. Než se 27. května vrátili domů, uspořádali 24 shromáždění, na nichž president Snow pronesl 26 kázání a potřásl si rukou s 4 417 dětmi. Urazili 676 kilometrů vlakem a 494 kilometrů na koni a na vozu.⁷⁸ President Snow získal díky těmto zážitkům novou energii a přál si dál kázat o zákonu desátku po celé Církvi. „Jsem natolik potěšen výsledkem této návštěvy,“ řekl, „že zvažuji procestovat v blízké budoucnosti všechny kůly v Sionu.“⁷⁹ Předsedal mnoha konferencím kůlů, při nichž sliboval Svatým, že poslušnost tohoto zákona připraví členy Církve na získání časných i duchovních požehnání.⁸⁰ Také jim slíbil, že poslušnost zákona desátku umožní Církvi osvobodit se od zadluženosti.⁸¹

Členové po celé Církvi přijali rady presidenta Snowa s obnovenou oddaností. Historik Orson F. Whitney, který později sloužil jako člen Kvora Dvanácti, v roce 1904 napsal: „Účinek tohoto úsilí byl okamžitý. Desátky a oběti začaly přicházet s takovou rychlostí a hojností, jaká nebyla známa celé roky, a stav Církve se v mnoha ohledech zlepšil a její vyhlídky se vyjasnily. President Snow si již dříve získal lásku a důvěru svého lidu, ale nyní tyto dobré pocity zesílily a zintenzivnily.“⁸² President Heber J. Grant, který byl v době, kdy president Snow obdržel zjevení o desátku, členem Kvora Dvanácti,

později prohlásil: „Lorenzo Snow se stal presidentem Církve, když mu bylo osmdesát pět let, a to, čeho dosáhl během následujících třech let svého života, je jednoduše zázračné, když se nad tím zamyslíme. ... Během tří krátkých let tento muž, který byl ze světského pohledu daleko za hranicí produktivního věku, tento muž, který se nezabýval finančními záležitostmi, který zasvětil roky svého života práci v chrámu, se s inspirací od živého Boha chopil financí Církve Kristovy a v oněch třech letech vynesl z finančního hlediska vše z temnoty na světlo.“⁸³

Vydávání svědectví v posledních dnech jeho služby

1. ledna 1901 se president Snow zúčastnil zvláštního shromáždění v Tabernaclu v Salt Lake City na uvítání 20. století. K účasti byli pozváni lidé všech náboženství. President Snow si při příležitosti této události připravil proslov, ale kvůli těžkému nachlazení ho nebyl schopen sám přečíst. Po úvodní písni, úvodní modlitbě a hymně, kterou zazpíval pěvecký sbor Tabernacle Choir, povstal LeRoi Snow, syn presidenta Snowa, a přečetl poselství s názvem „Pozdrav světu od presidenta Lorenza Snowa“.⁸⁴ Závěrečná slova tohoto poselství byla příkladnou ukázkou toho, jaký vztah měl president Snow k dílu Páně:

„V osmdesátém sedmém roce mého věku na zemi jsem naplněn upřímnou touhou po blahu celého lidstva. ... Pozvedám ruce a svolávám na obyvatele země požehnání nebes. Kéž na vás sluneční paprsky na nebi shlížejí s úsměvem. Kéž jsou vám ochotně a pro vaše dobro předkládány poklady země a plody půdy. Kéž světlo pravdy vyhání z vaší duše temnotu. Kéž se spravedlivost rozšíří a nepravosti ubude. ... Kéž spravedlnost zvítězí a zkaženost je vymýcena. A kéž převládá ctnost a cudnost a čest, dokud zlo nebude překonáno a země nebude očištěna od zlovolnosti. Kéž se tato přání jakožto hlad ‚mormonů‘ z utažských hor roznese do celého světa a kéž všichni lidé poznají, že naše přání a naše poslání jsou určena pro požehnání a spasení celé lidské rodiny. ... Kéž je Bůh oslaven skrze nadcházející vítězství nad hříchem, zármutkem, bédou a smrtí. Pokoj vám všem!“⁸⁵

6. října 1901 president Lorenzo Snow povstal, aby promluvil ke Svatým na závěrečném zasedání generální konference. Byl již

několik dnů nemocný, a když došel k řečnickému pultu, řekl: „Moji milí bratři a sestry, je pro mě téměř zázrak, že si troufnu k vám dnes odpoledne promluvit.“ Podělil se o krátké poselství na téma vedení v Církvi. A pak pronesl poslední slova, která od něho členové Církve vyslechli: „Bůh vám žehnej. Amen.“⁸⁶

O čtyři dny později president Snow zemřel na zápal plic. Po pohřební bohoslužbě, která se konala v Tabernaclu v Salt Lake City, bylo jeho tělo pohřbeno na hřbitově v jeho milovaném Brigham City.

Odkazy

1. Lorenzo Snow, Lycurgus A. Wilson, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr* (1900), v.
2. Lorenzo Snow, „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, July 20, 1901, 22.
3. Lorenzo Snow, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, v.
4. Lorenzo Snow, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, v.
5. Viz Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 1–2.
6. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 2.
7. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, Church History Library, 18.
8. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 2–3.
9. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 3.
10. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 2, 3.
11. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4 vols. (1892–1904), 4:223.
12. Viz *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 4.
13. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 57–62.
14. Viz Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 32.
15. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 6.
16. Lorenzo Snow, „The Grand Destiny of Man“, 22. Více informací o obrácení Lorenza Snowa najdete v kapitole 3.
17. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 6.
18. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 33.
19. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 33; viz také „The Grand Destiny of Man“, 22.
20. Lorenzo Snow, „The Grand Destiny of Man“, 22.
21. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 15.
22. Lorenzo Snow, „The Grand Destiny of Man“, 22.
23. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 16.
24. Viz *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 16, 19.
25. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 19.
26. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 30.
27. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 37–38.
28. Dopis Lorenza Snowa adresovaný Oliveru Snowovi a citovaný v dopise od Elizy R. Snowové Isaacu Streatorovi, 22. února 1839, Church History Library.
29. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 37.
30. Dopis Lorenza Snowa adresovaný Oliveru Snowovi a citovaný v dopise od Elizy R. Snowové Isaacu Streatorovi, 22. února 1839.
31. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 19.
32. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 47.

33. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 50–51. Další informace o cestě do Anglie najdete v kapitole 14.
34. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 58–59.
35. Dopis od Lorenza Snowa Heberu C. Kimballovi, 22. října 1841, v Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846, Church History Library.
36. Dopis od Lorenza Snowa Heberu C. Kimballovi, 22. října 1841, v Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846.
37. Dopis od Lorenza Snowa Georgi A. Smithovi, 20. ledna 1842, v Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846.
38. Lorenzo Snow, Journal and Letterbook, 1836–1845, 45.
39. Lorenzo Snow, Journal and Letterbook, 1836–1845, 65–66.
40. Lorenzo Snow, Journal and Letterbook, 1836–1845, 72–83.
41. Lorenzo Snow, Journal and Letterbook, 1836–1845, 91.
42. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 74–75; viz také strana 73.
43. Lorenzo Snow, Journal and Letterbook, 1836–1845, 49.
44. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 79.
45. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 79.
46. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 79, 82.
47. Lorenzo Snow, „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave“, *Millennial Star*, Aug. 29, 1887, 549. Další poznámky Lorenza Snowa týkající se mučednické smrti Josepha Smitha najdete v kapitole 23.
48. Viz Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 84.
49. Joseph Smith, citován Lorenzem Snowem v *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 70.
50. Další informace o životě v osadě Mount Pisgah najdete v kapitole 7.
51. Viz *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 94–95.
52. Lorenzo Snow, „Address of Apostle Lorenzo Snow“, *Millennial Star*, Feb. 15, 1886, 110.
53. Lorenzo Snow, *Deseret News*, Jan. 14, 1857, 355.
54. Dopis od Lorenza Snowa Elize R. Snowové, *The Italian Mission* (1851), 5.
55. Dopis od Lorenza Snowa Franklinu D. Richardsovi, *The Italian Mission*, 8–10.
56. Dopis od Lorenza Snowa Brigham Youngovi, *The Italian Mission*, 10–11.
57. Dopis od Lorenza Snowa Brigham Youngovi, *The Italian Mission*, 15–17.
58. Viz dopis od Lorenza Snowa Brigham Youngovi, *The Italian Mission*, 17.
59. Dopis od Lorenza Snowa Franklinu D. Richardsovi, *The Italian Mission*, 20.
60. Dopis od Lorenza Snowa Orsonu Hydeovi, *The Italian Mission*, 23.
61. Dopis od Jabeze Woodarda Lorenzu Snowovi, *The Italian Mission*, 26.
62. Citováno v dopise od Jabeze Woodarda Lorenzu Snowovi, *The Italian Mission*, 26.
63. Conference Report, Oct. 1994, 97; nebo *Ensign*, Nov. 1994, 74.
64. Leslie Woodruff Snow, „President Lorenzo Snow, as the Silver Grays of Today Remember Him“, *Young Woman's Journal*, Sept. 1903, 391.
65. Další informace o zážitcích staršího Snowa na Havajských ostrovech najdete v kapitole 4.
66. Další informace o zážitcích staršího Snowa ve Svaté zemi najdete v kapitole 24.
67. Heber J. Grant, Conference Report, June 1919, 10.
68. *Deseret Evening News*, Apr. 3, 1894, 4.
69. Jacob Jensen, citován v LeRoi C. Snow, „Raised from the Dead“, *Improvement Era*, Sept. 1929, 884–886.
70. Viz LeRoi C. Snow, „Raised from the Dead“, 886; LeRoi C. Snow, „Raised from the Dead (Conclusion)“, *Improvement Era*, Oct. 1929, 975–979.
71. Viz LeRoi C. Snow, „Raised from the Dead (Conclusion)“, 980.

72. Viz LeRoi C. Snow, „An Experience of My Father's“, *Improvement Era*, Sept. 1933, 677; viz také korespondence mezi starším Johnem A. Widtsoem a Noahem S. Pondem, manželem Alice Armada Snow Young Pondové, 30. října 1945 a 12. listopadu 1946, Church History Library. President Brigham Young čekal více než tři roky po mučednické smrti Proroka Josepha Smitha, než znovu zorganizoval První předsednictvo; president John Taylor čekal více než tři roky po smrti presidenta Younga; president Woodruff čekal téměř dva roky po smrti presidenta Taylora. Další informace o božském projevu, který president Snow obdržel v chrámu, najdete v kapitole 20.
73. Lorenzo Snow, „President Snow in Cache Valley“, *Deseret Evening News*, Aug. 7, 1899, 1.
74. Biographical Notes on Lorenzo Snow, comp. LeRoi C. Snow, Church History Library, 2.
75. W. D. Cornell, citován v „Mormonism in Salt Lake“, *Millennial Star*, Sept. 14, 1899, 579.
76. Reverend Prentis, citován v Nephi Anderson, „Life and Character Sketch of Lorenzo Snow“, *Improvement Era*, June 1899, 569–570.
77. Lorenzo Snow, *Millennial Star*, Aug. 24, 1899, 533; viz také *Deseret Evening News*, May 17, 1899, 2; *Deseret Evening News*, May 18, 1899, 2. V *Millennial Star* se uvádí, že president Snow toto kázání pronesl 8. května, ale jiné dobové zdroje ukazují, že ho pronesl 18. května. President Snow mluvil o desátku také 17. května. Podrobnější popis zjevení o desátku najdete v kapitole 12.
78. Viz „Pres. Snow Is Home Again“, *Deseret Evening News*, May 27, 1899, 1.
79. Lorenzo Snow, „Pres. Snow Is Home Again“, 1.
80. Viz např. *Deseret Evening News*, June 24, 1899, 3.
81. Viz např. *Improvement Era*, Aug. 1899, 793.
82. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4:226.
83. Heber J. Grant, Conference Report, June 1919, 10.
84. Viz „Special New Century Services“, *Deseret Evening News*, Jan. 1, 1901, 5.
85. Lorenzo Snow, „Greeting to the World by President Lorenzo Snow“, *Deseret Evening News*, Jan. 1, 1901, 5.
86. Lorenzo Snow, Conference Report, Oct. 1901, 60, 62.

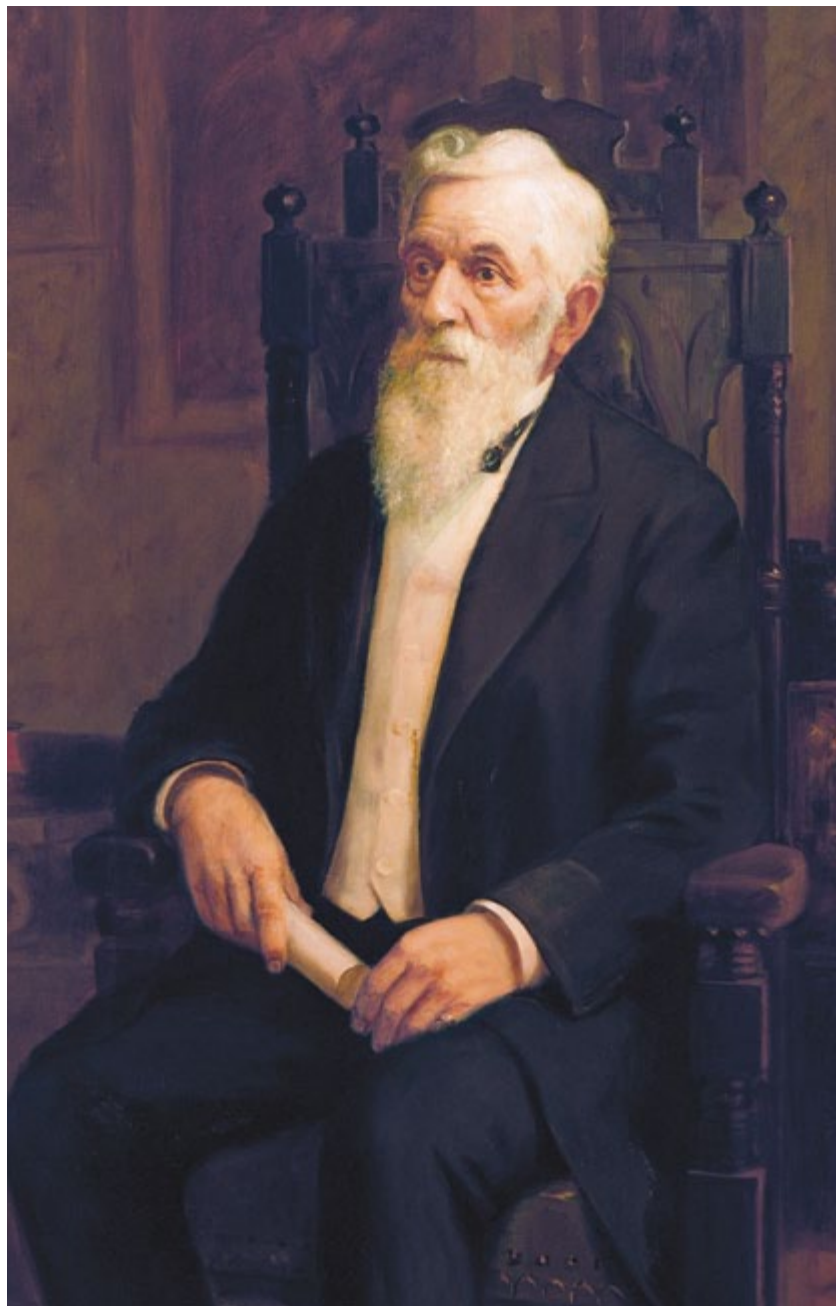
Učte se vírou

„Bratři a sestry, pracujme dál ve jménu Pána, našeho Boha; shromážďujme moudrost a inteligenci den za dnem, aby každá situace, která nastane, mohla posloužit k našemu dobru.“

Ze života Lorenza Snowa

Když mladý Lorenzo Snow zrovna neplnil své pracovní zodpovědnosti na rodinné farmě, obvykle si četl – „schoval se někam s knížkou“, jak říkali členové jeho rodiny. Podle slov jeho sestry Elizy byl „neustále studentem, doma i ve škole“. ¹ Když dospíval, jeho láska ke studiu se prohlubovala. Řekl, že vzdělání bylo „vůdčí hvězdou“ jeho mládí. ² Poté, co chodil do státních škol, studoval v roce 1835 na soukromé vysoké škole Oberlin College ve státě Ohio. V roce 1836, ještě než vstoupil do Církve, přijal Elizino pozvání přestěhovat se do Kirtlandu ve státě Ohio, kde studoval hebrejštinu ve třídě, v níž studoval i Prorok Joseph Smith a mnozí apoštolové.

Po křtu a konfirmaci svůj zájem nakonec obrátil spíše na „vzdělávání skrze Ducha“ ³ než na „studium knih“. ⁴ V tomto svém úsilí nikdy neztratil touhu po vzdělávání. Například když mu bylo 80 let a sloužil jako president Kvora Dvanácti apoštolů, promluvil ke Svatým na generální konferenci v říjnu 1894. Zmínil se o kázáních, která onoho dne pronesli jeho méně zkušení bratři, a řekl: „Některé myšlenky byly tak hluboké, že jsem o nich nikdy takto nepřemýšlel, a byly velmi přínosné.“ ⁵ O šest let později, když byl presidentem Církve, navštívil konferenci, kterou konala organizace Nedělní školy. Poté, co si vyslechl proslovy ostatních, postavil se nakonec k řečnickému pultu. Proslov začal těmito slovy: „Jsem zcela potěšen a překvapen tím, co jsem viděl a slyšel. ... Vskutku mohu říci, že jsem byl poučen; a pokud mohu být poučen já, muž ve věku

President Lorenzo Snow se během celého života snažil vzdělávat „studiem a také vírou“. (NaS 88:118.)

šestaosmdesáti let, nevidím žádný důvod, proč by všichni dospělí nemohli mít užitek i potěšení z účasti na vašich shromážděních.“⁶ [Viz námět č. 1 na straně 42.]

Učení Lorenza Snowa

Vzdělávání vyžaduje víru, námahu a vytrvalost.

V tomto náboženském systému, který jsme vy i já přijali, je cosi velkolepého a vznešeného, a každý den se můžeme naučit něčemu novému, co má velkou hodnotu. A není to jen naše výsadní právo, ale je nutné, abychom toto přijímali a abychom shromažďovali tyto nové myšlenky.⁷

Celá myšlenka mormonismu spočívá ve zdokonalování – duševním, fyzickém, mravním a duchovním. Žádné polovičaté vzdělávání není pro Svaté posledních dnů postačující.⁸

Je užitečné žít na zemi dlouho a získávat zkušenosti a poznání, které k tomu náleží – neboť Pán nám řekl, že jakékoli inteligence dosáhneme v tomto životě, ta s námi povstane při vzkříšení, a čím většího poznání a inteligence získá člověk v tomto životě, tím větší výhodu bude mít ve světě, který přijde. [Viz NaS 130:18–19.]⁹

Jsou zde tací, kteří se nevzdělávají a kteří se nezdokonalují tak rychle, jak by mohli, protože jejich oči a srdce nejsou upřeny na Boha; nepřemýšlejí o věcech, ani nemají poznání, které by mít mohli; přicházejí o mnohé, co by bývali mohli obdržet. Než získáme trvalé štěstí, musíme získat poznání; musíme být bdělí vůči věcem Božím.

Ačkoli nyní můžeme být nedbalí ve zdokonalování svého života a v zušlechťování svých rozumových schopností, budeme mít povinnost je jednou zdokonalit. Máme před sebou dlouhou cestu, a pokud se na ni nevydáme dnes, budeme muset o to více ujít zítra.¹⁰

Musíme duševně pracovat, musíme používat ony talenty, které nám Bůh dal; musíme je zaměstnávat. Pak, jsouce osvíceni darem a mocí Ducha Svatého, můžeme získat ony myšlenky a onu inteligenci a ona požehnání, která jsou nutná pro to, aby nás připravila na budoucnost, na události, které přijdou.

„Vzdělávání skrze Ducha“ si zaslouží naši „největší pozornost“.

Tatáž zásada se týká veškerého našeho jednání ve vztahu k věcem Božím. Musíme se namáhat. ... Pokud zůstaneme nečinní a nepustíme se do nějaké činnosti, nic nám to neprospěje; zůstaneme-li zcela neteční, ničeho nedosáhneme. Každá zásada, která je zjevena z nebes, je pro náš užitek, pro náš život, pro naše spasení a pro naše štěstí.¹¹

Možná si myslíme, že není nutné se namáhat, abychom zjistili, co od nás Bůh požaduje; neboli, jinými slovy, abychom vyhledávali zásady, které Bůh zjevil a na jejichž základě můžeme obdržet velmi důležitá požehnání. Existují jasně a zřetelně zjevené zásady, jejichž záměrem je povznést Svaté posledních dnů a ochránit je před mnohými starostmi a trápením, přesto však kvůli nedostatečné vytrvalosti v naší snaze je poznat a podřídit se jim nezískáváme požehnání, která jsou s poslušností těchto zásad spojena.¹²

Bratří a sestry, pracujme dál ve jménu Pána, našeho Boha; shromážďujeme moudrost a inteligenci den za dnem, aby každá situace, která nastane, mohla posloužit k našemu dobru a prohloubit naši víru a inteligenci.¹³ [Viz námět č. 2 na straně 43.]

Vzdělávání skrze Ducha si zaslouží naši největší pozornost.

Existuje druh vzdělávání, který si od všech zaslouží tu největší pozornost a do kterého by se všichni měli zapojit – je to vzdělávání skrze Ducha.¹⁴

Malé duchovní poznání je o mnoho lepší než pouhé názory, domněnky a myšlenky nebo dokonce velmi promyšlené argumenty; malé duchovní poznání je velmi důležité a má velký význam.¹⁵

Zatímco usilujeme o světské bohatství, nesmíme zanedbávat své duchovní zdokonalování. Je naší povinností vynaložit veškeré úsilí k tomu, abychom se rozvíjeli v zásadách světla a poznání a také abychom kolem sebe rozhovňovali časná požehnání a příjemné stránky tohoto života.¹⁶

Pokud jsou naše myšlenky příliš jednostranné a věnujeme příliš pozornosti získávání pozemského majetku, zatímco zanedbáváme bohatství duchovní, pak nejsme moudrými správci.¹⁷ [Viz námět č. 3 na straně 43.]

Je pro nás užitečné slyšet opakovaně o zásadách evangelia.

Již jste slyšeli [některé zásady] možná stokrát, a přesto se zdá být nutné, abychom se těmto věcem učili znovu a znovu. Podobá se to tomu, co nacházím, když čtu knihu Nauky a smluv. Pokaždé, když v této knize čtu nějaké zjevení, napadnou mě nějaké nové myšlenky, i když jsem si ono zjevení přečetl již mnohokrát. Předpokládám, že i vy s tím máte zkušenosti; pokud ne, pak se vaše zkušenost velmi liší od té mé.¹⁸

S námi je to podobné, jako když se dítě učí abecedu. Učitel řekne dítěti: „Toto je písmeno *a*; zkusíš si ho zapamatovat?“ A dítě odpoví: „Ano, pokusím se o to.“ Učitel pak jde na další písmeno a řekne: „Toto je písmeno *b*; mohl by ses na něj podívat a snažit se ho zapamatovat?“ „Ano,“ odpoví dítě. Pak se učitel vrátí k písmenu *a*. „Co je to za písmeno?“ Ale dítě to zapomnělo. Učitel znovu říká dítěti, že to je *a*, a pak přejde na písmeno *b* a zjišťuje, že dítě zapomnělo i toto písmeno a že mu musí znovu vysvětlit, jak vypadá písmeno *b*. Toto se děje dopoledne. Odpoledne je dítě znovu vyvoláno a učitel znovu zjišťuje, že písmena zapomnělo a že se je musí znovu

naučit. A tak se musí učební látka znovu a znovu opakovat, tolikrát, že kdyby učitel neměl již nějaké zkušenosti a nevěděl, co může očekávat, určitě by z toho byl zoufalý. A tak to je i se Svatými posledních dnů. I když nás může unavovat, když slyšíme, jak se věci opakují, musí to tak být, abychom se je naučili důkladně. Musíme se je naučit. Víím, že Svatí posledních dnů se nakonec naučí všechny zákony a přikázání Boží a že se naučí je striktně dodržovat. Avšak do tohoto bodu jsme ještě nedospěli.¹⁹ [Viz námět č. 4 na straně 43.]

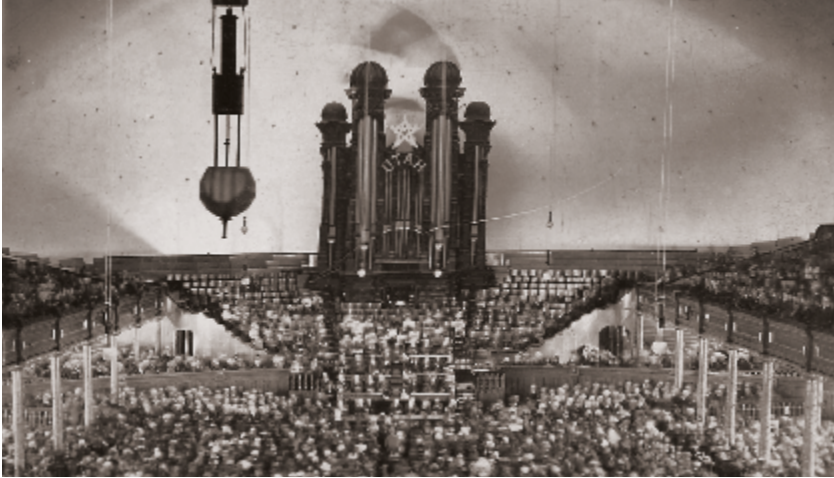
**Když se setkáváme, abychom se učili evangeliu,
jak učitel, tak žák potřebují vedení Ducha.**

Když se před druhé postaví [učitel], má tak činit s vědomím, že stojí před nimi proto, aby jim předal poznání, aby mohli přijmout pravdu do duše a být zbudováni na spravedlivosti tím, že přijímají další světlo a dál se vzdělávají v zásadách svatosti.

Toho nelze dosáhnout jinak než duševní prací, energií víry a tím, že celým srdcem usilujeme o Ducha Páně, našeho Boha. Totéž platí i na straně posluchačů; pokud nevěnují pečlivou pozornost tomu, co od nich čas od času žádají ti, kteří promlouvají k lidu z tohoto stupínku, a pokud se jednotlivci duševně nenamáhají celou mocí a celou silou v modlitbách k Pánu, neobdrží pro sebe ono dobro a užitek, které by obdržet měli.²⁰

Přeji si, aby Svatí posledních dnů během této konference, až starší povstanou a promluví k nám, použili víru a modlitby ve prospěch každého, kdo bude mluvit, aby mohl říci to, co bude přínosné pro všechny, a abychom mohli mít Ducha, abychom to přijali. Taková je naše výsada a naše povinnost. Nepřišli jsme sem náhodou; přišli jsme na tuto konferenci s očekáváním, že obdržíme něco, co pro nás bude prospěšné.²¹

Máte žádat Pána, aby umožnil [řečníkům] pronést něco z toho, co chcete vědět – aby vám řekli něco, co vám bude k užítku. Máte-li nějakou touhu poznat určité věci, kterým nerozumíte, modlete se, aby [řekli] něco, co vám osvítlí mysl ve vztahu k tomu, co vás znepokojuje, a budeme mít velkolepou a vznešenou konferenci, lepší než kdy předtím. Jakkoli nám to může připadat zvláštní, naše poslední konference se vždy zdá být konferencí nejlepší, a kež tomu

*Měli bychom „se v srdci [připravit] přijímat“ poselství
pronášená na generální konferenci i jiných shromážděních
a měli bychom z těchto poselství čerpat užitek.*

je i v tomto případě; a vy, bratři a sestry, pozvedněte srdce k Pánu a uplatňujte víru, zatímco k vám bratří promlouvají. Nebudeme zklamáni a vy nepůjдете domů a nebudete odcházet z této konference, aniž byste pociťovali, že jste byli velmi a hojně požehnáni.²²

Předpokládám, že mnozí z posluchačů, kteří jsou nyní přede mnou, přišli z velké dálky, aby se s námi setkali na této generální konferenci; a že všichni byli pohnuti k tomu, aby se zde shromáždili, z čistých úmyslů – z touhy zlepšit se a zdokonalit se v záležitostech, které se týkají jejich užitečnosti v království Božím. Abychom v tomto nebyli zklamáni, je nezbytné, abychom se v srdci připravili přijímat doporučení, která mohou řečníci pronést během konference a která mohou být inspirována Duchem Páně, a abychom z těchto doporučení měli užitek. Vždy jsem byl přesvědčen, a stále jsem, že to, zda budeme poučeni, nezávisí tolik na řečníkovi jako spíše na nás samotných.²³

Když se scházíme ..., je naším výsadním právem získat poučení od těch, kteří k nám promlouvají, a pokud nic nezískáváme, je chyba obvykle v nás samotných.²⁴

U některých lidí jsem si všiml něčeho, co považují za slabost. Někteří z nich se scházejí spíše kvůli tomu, aby se potěšili výmluvností

svého řečníka, scházejí se kvůli tomu, aby obdivovali, jakým stylem k nim možná promlouvá, nebo se scházejí spíše kvůli tomu, aby řečníka viděli nebo aby spekulovali o jeho charakteru ..., než kvůli tomu, aby přijali ponaučení, která jim prospějí a která je posílí ve spravedlivosti. ...

... Pokud nebudeme používat ony schopnosti, které nám byly dány, a nezískáme Ducha Páně, obdržíme od řečníků jen málo poznatků, i když nám mohou být předávány myšlenky, které mají velikou cenu a hodnotu. Třebaže nám dané myšlenky mohou být předávány velmi neobratně, pokud se lidé budou namáhat, ... záhy poznají, že se nikdy nevrátí ze shromáždění, aniž by jejich mysl byla díky řečníkům obohacena.²⁵

To, co Svátým posledních dnů přináší největší užitek, není vždy dlouhosáhlé kázání; avšak z různých pronesených kázání můžeme získat určitou myšlenku nebo náš rozum může náhle osvítit určitá zásada, kterou posléze shledáme hodnotnou.²⁶

Sešli jsme se, abychom uctívali Boha a vyřídili záležitosti, které jsou nezbytné pro to, abychom podpořili věc pravdy na zemi. Povaha pokynů bude do značné míry záviset na stavu naší mysli. Měli bychom z ní vypustit světské záležitosti a věnovat svou pozornost účelu této konference.²⁷

Jde-li o poznatky a duchovní znalosti, jsme zcela závislí – cítíme se být závislími – na Pánu. A do té míry, do jaké používáme víru, získáváme informace, které nám jsou předávány skrze služebníky Páně. ... Pán k nám promlouvá skrze své služebníky, kteří k nám promlouvají při příležitostech tohoto druhu, když se společně scházíme, abychom uctívali našeho Boha.²⁸ [Viz námět č. 5 na straně 43.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Projděte si strany 35–37, na nichž se popisuje celoživotní úsilí presidenta Snowa vzdělávat se. Co vede člověka k tomu, aby se v průběhu celého života nepřestával učit? Zamyslete se nad

svým přístupem ke vzdělávání a přemítejte o tom, jak se můžete během celého života dál učit.

2. Prostudujte si rady presidenta Snowa týkající se úsilí a vytrvalosti při studiu evangelia. (Strany 37–38.) V jakém smyslu vás vzdělávání mění, když tomu věnujete opravdové úsilí? Jak můžeme pomáhat dětem a mládeži usilovat o to, aby se vzdělávali?
3. President Snow povzbuzoval Svaté, aby usilovali o „vzdělávání skrze Ducha“. (Strana 39.) Co to pro vás znamená? Co se může stát, když se naše vzdělávání až příliš zaměřuje na získání světského bohatství?
4. Jak příklad dítěte, které se učí abecedu (strany 39–40), souvisí s naším úsilím učit se evangeliu? Když studujete slova dávných proroků i proroků posledních dnů, s jakými zásadami se setkáváte opakovaně?
5. Jak můžeme připravit své srdce na to, abychom se v církevních třídách a na shromážděních něčemu naučili? Jak se můžeme namáhat, abychom se něčemu naučili, i když jen nasloucháme proslovu na shromáždění svátosti nebo na konferenci? (Několik příkladů je uvedeno na stranách 40–42.)

Související verše z písem: 2. Nefi 9:28–29; 28:30; Mosiáš 2:9; NaS 50:13–22; 88:118, 122; 136:32–33

Pomůcka k výuce: „Církev, aby nám pomohla učit z písem a ze slov proroků posledních dnů, vydala příručky k lekcím a další materiály. Je zapotřebí jen málo dalších výkladů nebo jiných vysvětlujících materiálů.“ (*Učení – není většího povolání: Příručka s náměty pro výuku evangelia* [1999], 52.)

Odkazy

1. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 3.
2. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 28.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, Mar. 31, 1868, 2.
4. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 28.
5. „Glory Awaiting the Saints“, *Deseret Semi-Weekly News*, Oct. 30, 1894, 1.
6. „Tithing“, *Juvenile Instructor*, Apr. 1901, 214–215.
7. Conference Report, Apr. 1898, 13.
8. „Mormonism' by Its Head“, *The Land of Sunshine*, Oct. 1901, 257.

9. „Old Folks Are at Saltair Today“, *Deseret Evening News*, July 2, 1901, 1; poselství připravil Lorenzo Snow a přečetl jeho syn LeRoi.
10. *Deseret News*, Oct. 21, 1857, 259.
11. *Deseret News*, Jan. 28, 1857, 371.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 16, 1878, 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, Dec. 7, 1869, 7.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, Mar. 31, 1868, 2.
15. *Deseret News*, Jan. 22, 1882, 690.
16. *Deseret News*, Jan. 19, 1865, 330.
17. *Deseret News*, Jan. 19, 1865, 330.
18. *Deseret Semi-Weekly News*, Mar. 30, 1897, 1.
19. *Deseret Semi-Weekly News*, July 28, 1899, 10; zvýraznění přidáno.
20. *Deseret News*, Jan. 28, 1857, 371.
21. Conference Report, Oct. 1899, 2.
22. Conference Report, Oct. 1900, 5.
23. Conference Report, Oct. 1898, 1–2.
24. Conference Report, Apr. 1898, 61.
25. *Deseret News*, Jan. 28, 1857, 371.
26. Conference Report, Apr. 1899, 2.
27. *Deseret News*, Apr. 11, 1888, 200; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na generální konferenci v dubnu 1888.
28. *Salt Lake Daily Herald*, Oct. 11, 1887, 2.

Křest a dar Ducha Svatého

„Toto ... byl řád evangelia ve dnech apoštolů – víra v Ježíše Krista, pokání, křest ponořením na odpuštění hříchů a ukládání rukou pro přijetí Ducha Svatého. Když lidé tomuto řádu rozuměli a náležitě jej dbali, bezprostředně následovaly moc, dary, požehnání a vznešené výsady.“

Ze života Lorenza Snowa

Lorenzo Snow i poté, co získal svědectví o tom, že Joseph Smith je prorok, zápolil s rozhodnutím vstoupit do Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Uvědomoval si, že kdyby se stal členem Církve, musel by se zříci některých svých světských tužeb. Avšak po jednom zážitku, který nazval „nejurputnější bitvou srdce a duše“, souhlasil s tím, že se dá pokřtít. Později vyprávěl: „Díky Pánově pomoci – neboť jsem si jist, že mně musel pomoci – jsem pýchu, světské sny a touhy položil na oltář a pokorný jako dítě jsem sestoupil do vod křtu a přijal obřady evangelia. ... Přijal jsem křest a obřad ukládání rukou od toho, kdo prohlásil, že má božskou pravomoc.“¹

Poté, co toto požehnání přijal sám, si toužebně přál podělit se o něj s ostatními. V dopise, který napsal jako misionář v Itálii, uvedl: „Ve většině zemí otevření dveří království Božího doprovázejí mnohé obtíže a obavy. Nic z toho se nevyhnulo ani nám. Proto jsem s nemalým potěšením sestoupil do vody s prvním kandidátem na věčný život. Nikdy nám italský jazyk nezněl tak libozvučně jako právě v tento zajímavý okamžik, když jsem provedl tento posvátný obřad a otevřel dveře, které *žádný člověk nemůže zavřít*.“² [Viz námět č. 1 na straně 55.]

Ježíš nám dal příklad, když byl pokřtěn ponořením.

Učení Lorenza Snowa

Když se řídíme zásadami, které stanovil Bůh, získáváme od Něj požehnání.

Existují určité zásady stanovené Bohem, díky nimž, když jim porozumíme a když je zachováváme, lidé obdrží duchovní znalosti, dary a požehnání. V prvních dobách tohoto světa a také ve dnech apoštolů lidé nabývali duchovních schopností a různých výsad tím, že porozuměli určitým pravidlům, která Pán stanovil, a věrně se podle nich řídili. Například když se Abel, jeden ze synů Adamových, dozvěděl, že přinášení obětí je řádem, který založil Bůh a skrze nějž mohou lidé získat požehnání, pustil se do práce, zachovával řád, přinášel oběť, a tím obdržel vznešené projevy Boha Nejvyššího. [Viz Genesis 4:4; Židům 11:4.]

Když se předpotopní lidé zkazili a přiblížil se čas, kdy na ně mělo přijít zničení, Pán zjevil postup, kterým spravedliví mohli uniknout; tudíž všichni ti, kteří tomuto postupu porozuměli a zachovávali ho, zcela jistě obdrželi slíbené požehnání. [Viz Genesis 6–8.]

Než Jozue dobyl Jericho, musel dodržet určité kroky, které stanovil Bůh. Poté, co byly podle přikázání náležitě podniknuty tyto kroky, město okamžitě padlo do jeho vlastnictví. [Viz Jozue 6.]

Další příklad – případ Námána, hejtmana syrských vojsk – ukazuje se, že když byl postižen malomocenstvím a doslechl se o prorokovi Elizeovi, prosil ho, aby ho této nemoci zbavil. Prorok, na němž spočinul Duch Svatý, který [zjevuje] mysl Boží, mu sdělil, že když se sedmkrát omyje ve vodách Jordánu, může být uzdraven. Zprvu se Námán domníval, že je to až příliš jednoduché, nesl to s nelibostí a měl sklon tak neučinit – nevyužít tak prostého prostředku. Poté, co to náležitě zvážil, se však pokořil a rozhodl se splnit to, co mu bylo předepsáno; a hle, požehnání ihned následovalo. [Viz 2. Královská 5:1–14.] ...

Když byla zahájena dispensace evangelia, lidé získávali dary a požehnání na základě podobných zásad; to jest na základě poslušnosti určitých stanovených pravidel. Pán přesto označil určité skutky a slíbil všem těm, kteří je budou činit, určité mimořádné výsady; a

když byly tyto skutky vykonány – splněny v každém detailu –, pak se slíbená požehnání dozajista dostavila.³

**Vnější obřady křtu a konfirmace jsou neoddělitelně
spjaty s vnitřními skutky víry a pokání.**

Někteří se bláhově domnívají, že v dispensaci evangelia lidé nezískávali dary a požehnání zachováváním vnějších předpisů neboli vnějších skutků, ale pouze prostřednictvím víry a pokání, prostřednictvím duševní činnosti nezávislé na té fyzické. My ale odložíme tradice, pověry a vyznání lidí a budeme pohlížet na slovo Boží, v němž objevíme, že vnější skutky neboli vnější obřady byly v dispensaci evangelia neoddělitelně spjaty se skutky vnitřními, s vírou a s pokáním. Na důkaz tohoto předkládám následující postřeh:

Spasitel řekl: „Co pak mi říkáte: Pane, Pane, a nečiníte, což pravím?“ [Lukáš 6:46.] Dále pravil: „Kdož slyší slova má tato a plní je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále.“ [Viz Matouš 7:24.] A „kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude“. [Marek 16:16.] Rovněž říká: „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůž vjíti do království Božího.“ [Jan 3:5.] Tato slova našeho Spasitele vyžadují, aby lidé, mají-li získat své spasení, vykonali určité vnější skutky.

V den letnic Petr říká kolemstojícím lidem: „Pokání činite, a pokřtí se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha svatého.“ [Viz Skutkové 2:38.] Z tohoto prorockého prohlášení se dozvídáme, že lidé, aby mohli obdržet odpuštění hříchů a následně i dar Ducha Svatého, museli vykonat jistý vnější skutek – křest ve vodě. Avšak než lze přejít k vnějšímu skutku, musí být vykonán skutek vnitřní – víra a pokání. Víra a pokání předcházejí křtu; a křest předchází odpuštění hříchů a přijetí Ducha Svatého. ...

Někteří považují za nesprávné zařazovat křest mezi základní zásady stanovené Bohem, které mají být naplněny pro dosažení odpuštění hříchů. V odpověď na to pravíme, že Spasitel a apoštolové tak učinili již před námi; tudíž se cítíme povinni následovat jejich příklad. ... Křest ... vskutku zbavuje naši duši hříchů a poskvrnění skrze víru ve veliké Usmíření. ...

V den letnic bylo pokřtěno kolem 3 000 lidí.

Je jasně patrné, že máme-li získat výsady evangelia, musí být naplněny vnější skutky i víra a pokání.⁴ [Viz námět č. 2 na straně 55.]

Křest se vykonává ponořením a dar Ducha Svatého se udílí vkládáním rukou.

Křest ve vodě tvoří součást evangelia Kristova, a tudíž vidíme, že služebníci Boží v dřívějších dobách velmi pečlivě dbali na jeho vykonávání. ...

Věnujeme nyní chvíli tomu, abychom se pokusili získat správný náhled na způsob, kterým byl křest prováděn. Je celkem zřejmé, že existovala pouze jedna cesta neboli způsob, kterým se měl tento obřad provádět, a tento způsob byl vysvětlen apoštolům a byl přísně zachovávan ve veškeré jejich práci. Abychom mohli získat správný názor na toto téma, bude nutné zmínit se o okolnostech, za kterých se křest prováděl.

O Janu [Křtiteli] se říká, že křtil v Enonu, protože tam bylo hodně vody [viz Jan 3:23]; pokud by se tudíž křest prováděl pokropením, můžeme jen těžko předpokládat, že by se vydal do Enonu kvůli tomu, že na onom místě bylo hodně vody, neboť pro pokropení

celé Judeje by bylo vskutku zapotřebí jen velmi málo vody, kterou by mohl získat, aniž by putoval do Enonu. Také je nám řečeno, že křtil v Jordáně a že poté, co byl tento obřad proveden pro našeho Spasitele, vyšel z vody, což výslovně znamená, že byl do vody ponořen, aby tak obřad mohl být proveden řádným způsobem. [Viz Matouš 3:16.] A dále, mluví se zde o eunuchovi, který sestoupil do vody s Filipem a pak z vody vystoupil [viz Skutkové 8:26–38]; každý, kdo si činí nárok na rozum a důslednost, musí uznat, že pokud by pro tento účel stačilo pokropení trochou vody, pak by tito lidé nemuseli kvůli přijetí obřadu sestupovat do vody. Pavel, ve svých slovech psaných Svatým, nám dává jasné svědectví ve prospěch ponoření. ... Tento apoštol zde uvádí, že Svatí byli křtem pohřbeni s Kristem. [Viz Římanům 6:4; Kolossenským 2:12.]

Je jasně zřejmé, že by nemohli být pohřbeni křtem, aniž by byli zcela obklopeni neboli pokryti vodou. Nelze říci, že nějaký předmět je pohřben, pokud jakákoli jeho část zůstává nezakryta; rovněž tak člověk není pohřben ve vodě křtem, dokud celá jeho postava není pohroužena do vodního živlu. Toto apoštolovo vysvětlení způsobu provedení křtu se velmi krásně shoduje s vysvětlením, které uvedl náš Spasitel – nenarodíte-li se z vody, atd. Být z něčeho zrozen znamená, že jsme do něčeho vloženi; vynořit se neboli vyjít z toho, být zrozen z vody, musí také znamenat, že jsme vloženi do lůna vody a jsme z něho opět vyvedeni.

Věřím, že toho již bylo řečeno dosti, aby byla každá rozumná a nezaujatá mysl přesvědčena o tom, že ponoření představovalo způsob, kterým se obřad křtu vykonával v prvních dnech křesťanství, kdy evangelium bylo hlásáno v čistotě a plnosti, a tak ukončím svá slova na toto téma.

Z 6. [kapitoly] Židům se dozvídáme, že vkládání rukou bylo počítáno mezi zásady evangelia. Každý ví, že tento obřad, podobně jako křest ponořením na odpuštění hříchů, je v současné době v křesťanských církvích dosti opomíjen; tudíž doufám, že několik málo poznámek na toto téma bude užitečných. Známe několik případů, kdy Kristus vložil ruce na nemocné a uzdravil je; a když v poslední kapitole Markova evangelia udílel pověření apoštolům, řekl: Tato znamení pak budou provázet ty, kteří věří; budou vkládat ruce na nemocné a oni se uzdraví, atd. Ananiáš vložil ruce na

Saula, který okamžitě po vykonání tohoto obřadu získal zrak. [Viz Skutkové 9:17–18.] Pavel, když ztroskotal na ostrově Melita, vložil ruce na otce Publia, místopředsedu ostrova, a vyléčil ho z horečky. [Viz Skutkové 28:8.] Těchto několik zmínek jasně ukazuje, že vkládání rukou ustanovil Bůh jakožto [prostředek], kterým lze obdržet nebeská požehnání.

Ačkoli bylo s vykonáváním tohoto obřadu spojeno uzdravování nemocných, když zkoumáme toto téma dále, zjistíme, že s tímto obřadem bylo spojeno ještě větší požehnání. Dozvídáme se, že ve městě Samaří byli muži a ženy, které pokřtil Filip, což způsobilo, že ti, kteří byli pokřtěni, se velmi radovali. Radovali se pravděpodobně v důsledku toho, že dosáhli odpuštění hříchů skrze víru, pokání a křest a tím, že přijali určitou část Svatého Ducha Božího, který se přirozeně dostavil poté, co získali odezvu dobrého svědomí díky odpuštění svých hříchů. Skrze tuto část Svatého Ducha, kterou obdrželi, začali vidět království Boží. Neboť si vzpomeneme, že náš Spasitel prohlásil, že nikdo nemůže vidět království Boží, pokud se nenarodí znovu; a v následujícím verši říká, že člověk do království nemůže vstoupit, ledaže se narodí dvakrát; nejprve z vody a pak z Ducha. [Viz Jan 3:3–5.]

Tito lidé v Samaří se narodili z vody – přijali své první narození, tudíž byli ve stavu, kdy viděli království Boží, kdy okem víry hloubali nad jeho rozličnými požehnáními, výsady a slávami; ale poněvadž nebyli narozeni podruhé, neboli z Ducha, nevstoupili do království Božího – nezískali výsady evangelia v jejich plnosti. Když se apoštolové v Jeruzalémě doslechli o Filipově úspěchu, vyslali do Samaří Petra a Jana, aby vykonali obřad vkládání rukou. Když pak tedy dorazili do Samaří, vložili ruce na ty, kteří byli předtím pokřtěni, a oni obdrželi Ducha Svatého. [Viz Skutkové 8:5–8, 12, 14–17.]⁵ [Viz námět č. 3 na straně 55.]

**Požehnání plynoucí ze křtu a konfirmace
přicházejí pouze tehdy, když jsou tyto
obřady vykonány náležitou pravomocí.**

Pokud [obřady] nejsou vykonány tím, kdo je opravdu poslán od Boha, tato požehnání se nedostaví. Apoštolové a sedmdesátníci byli vysvěceni Ježíšem Kristem, aby vykonávali obřady evangelia,

Dar Ducha Svatého přijímáme vkládáním rukou.

skrze něž se lidé měli těšit z darů a požehnání věčných světů. Proto tedy Kristus říká apoštolům: Kterýmžkoli odpustili byste hříchy, těm budou odpuštěny; kterýmžkoli zadrželi byste hříchy, těm budou zadrženy [viz Jan 20:23] – neboli každému člověku, který přijde v pokoře a činí upřímné pokání z hříchů a přijme křest od apoštolů, budou odpuštěny hříchy skrze smírnou krev Ježíše Krista a skrze vkládání rukou obdrží Ducha Svatého; ale těm, kteří odmítnou přijmout tento řád věcí od apoštolů, hříchy zůstanou. ... Tuto moc a pravomoc vykonávat obřady evangelia předali apoštolové i druhým; aby tak apoštolové nebyli jedinými, kteří by tento zodpovědný úřad zastávali. ... Dokud není možné najít někoho, kdo zastává úřad podobný tomuto, někoho, kdo má pravomoc křtít a vkládat ruce, nemá nikdo žádnou povinnost tyto obřady přijmout, ani nemusí očekávat požehnání, ledaže jsou tyto obřady vykonány právoplatně.

... Pravomoc vykonávat obřady evangelia [byla] po mnoho staletí ztracena. ... Církev založená apoštoly postupně upadala, zbloudila do pustiny a ztratila svou pravomoc, své kněžství, a protože se

odchýlila od řádu Božího, ztratila také své dary a milosti; přestoupila zákony a změnila obřady evangelia; změnila ponoření na pokropení a zcela upustila od vkládání rukou; opovrhovala proroctvím a nevěřila znamením. ...

Jan ve svém Zjevení, poté, co viděl odchýlení se církve do temnoty a mluvil o něm, ... mluví v [6. verši 14. kapitoly] o znovuzřízení evangelia. „I viděl jsem jiného anděla letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, kteříž bydlí na zemi“; a tak je zřejmé, že toto proroctví se mělo naplnit v určitou dobu před Druhým příchodem našeho Spasitele.

... Vydávám nyní svědectví, maje to nejvyšší ujštění skrze zjevení od Boha, že toto proroctví se již naplnilo, že anděl od Boha navštívil člověka v těchto posledních dnech a znovuzřídil to, co bylo dlouho ztraceno, ano, kněžství – klíče království – plnost věčného evangelia.⁶ [Viz námět č. 4 na straně 55.]

**Když dodržíme smlouvu křtu a usilujeme
o vedení Ducha Svatého, slíbená požehnání
budou dozajista následovat.**

Toto byl tedy řád evangelia ve dnech apoštolů – víra v Ježíše Krista, pokání, křest ponořením na odpuštění hříchů a vkládání rukou pro přijetí Ducha Svatého. Když lidé tomuto řádu rozuměli a náležitě jej dbali, bezprostředně následovaly moc, dary, požehnání a vznešené výsady; a v každém období a věku, když se lidé těmito kroky náležitě řídí a zachovávají je v náležitém postavení a řádu, tatáž požehnání dozajista následují; když je však zanedbávají, ať již zcela, nebo zčásti, tato požehnání se buď zcela vytratí, nebo značně ubudou.

Kristus, když udílel pověření apoštolům, mluví o určitých nadpřirozených darech, které [obdrželi] ti, kteří byli poslušni tohoto řádu věcí. [Viz Marek 16:15–18.] Pavel ... podává širší výčet rozličných darů, které doprovázely plnost evangelia; zmiňuje jich devět a sděluje nám, že toto jsou výsledky působení Ducha Svatého neboli ovoce Ducha Svatého. [Viz 1. Korintským 12:8–10.] Duch Svatý byl slíben všem, dokonce toliko, kolik jich Pán povolá. [Viz Skutkové 2:37–39.] Vzhledem k tomu, že tento dar je ve své podstatě a ve

svém působení neměnný a je skrze zaslíbení neoddělitelně spojen s tímto uspořádáním neboli řádem věcí, je rozumné, logické a v souladu s písmem očekávat tytéž dary a požehnání; a pokud si Noé, poté, co postavil archu, mohl podle zaslíbení činit nárok na časné spasení a mohl ho získat [viz Mojžíš 7:42–43]; nebo Jozue, poté, co obešel Jericho tolikrát, kolikrát bylo zmíněno, mohl do tohoto města vstoupit skrze povalené zdi a zajmout jeho obyvatele [viz Jozue 6:12–20]; nebo Izraelité, poté, co přinesli oběti, jak jim bylo přikázáno, mohli, jak jim bylo slíbeno, [mít] odpuštěné hříchy [viz Leviticus 4:22–35]; nebo se Náman, poté, co učinil podle Elizeova nařízení a omyl se sedmkrát ve vodách Jordánu, mohl dožadovat uzdravení a získat ho [viz 2. Královská 5:1–14]; nebo konečně onen slepý muž, poté, co se umyl v rybníku Siloe, pokud si pak mohl činit nárok na slíbenou odměnu a tuto odměnu získat [viz Jan 9:1–7], pak náležitě a logicky pravím, že kdykoli člověk odloží předsudky, sektářské názory a falešné tradice a podřídí se celistvému řádu evangelia Ježíše Krista, neexistuje pod celestiálními světy nic, co by působilo proti tomu, aby si onen člověk mohl činit nárok na dar Ducha Svatého a na všechna požehnání spojená s evangeliem v apoštolské době a aby mohl tento dar a tato požehnání obdržet.

Abychom získali náboženství, které nás spasí v přítomnosti Boží, musíme obdržet Ducha Svatého, a abychom obdrželi Ducha Svatého, musíme věřit v Pána Ježíše, pak činit pokání z hříchů, což znamená, že jich zanecháme, pak musíme udělat krok vpřed a být ponořeni do vody na odpuštění hříchů a pak přijmout vkládání rukou.⁷

Když jsme přijali toto evangelium, uzavřeli jsme před Bohem smlouvu, že se necháme vést, že se necháme řídit a že budeme následovat nabádání Svatého Ducha, že budeme následovat nabádání zásady, která dává život, která dává poznání, která dává porozumění věcem Božím, která sděluje mysl Boží; a že budeme pracovat na naplnění záměrů Božích ve věci spasení lidské rodiny, přičemž si za své životní motto vezmeme slova: „Království Boží, nebo nic.“ Jak dalece tyto smlouvy dodržujeme, ... jak dalece následujeme nařízení Svatého Ducha – to musíme posoudit sami. Do té míry, do jaké tak činíme, na nás spočívají požehnání Všemohoucího a naše mysl je osvětlena, naše porozumění rozšířeno a my pokračujeme kupředu

po stezce svatosti, po stezce dokonalosti. ... Přesně do té míry, do jaké ve své věrnosti selháváme, ... prohráváme v tomto díle, do něhož jsme zapojeni proto, abychom získali věčný život, abychom získali dostatečnou moudrost, poznání a božskou inteligenci, která by zastavila příval zlovolnosti a pokušení, která nás obklopují. A přesně do té míry, do jaké následujeme nabádání tohoto božského Ducha, v duši pociťujeme pokoj a radost, vítězíme nad nepřítelem, ukládáme si poklady, které mol a rez nemohou zničit, do té míry pokračujeme po stezce vedoucí do celestiálního království.⁸ [Viz námět č. 5 níže.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Poté, co si přečtete vyprávění na straně 45, vzpomeňte si na vlastní křest a confirmaci nebo na situaci, kdy tyto obřady obdržel někdo jiný. Jaké smlouvy jste uzavřeli, když jste obdrželi tyto obřady? Jaký vliv mají tyto smlouvy na váš život?
2. Proč víra a pokání nejsou bez obřadů postačující? Proč obřady nejsou postačující bez víry a pokání? Když přemítáte o těchto otázkách nebo o nich diskutujete, projděte si slova presidenta Snowa o vnitřních skutcích a vnějších obřadech. (Strany 48–49.)
3. Prostudujte si učení presidenta Snowa uvedené na stranách 49–51 a věnujte pozornost veršům z písem, na které odkazoval. Jak vám tyto verše pomáhají lépe porozumět tomu, proč je při křtu nutné ponoření? Proč je podle vás vkládání rukou pro dar Ducha Svatého „větší požehnání“ než vkládání rukou pro požehnání nemocných?
4. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 51. Jaké „dary a milosti“ jste získali ve svém životě díky tomu, že kněžství bylo znovuzřízeno?
5. Prostudujte si poslední dva odstavce této kapitoly. Co to znamená nechat se vést a řídit „[nabádáními] Svatého Ducha“?

6. Jak se verše v Nauce a smlouvách 68:25–28 týkají učení, které je uvedeno v této kapitole? Co mohou rodiče dělat pro to, aby pomohli svým dětem porozumět víře, pokání, křtu a daru Ducha Svatého?

Související verše z písem: 2. Nefi 31:12, 17–20; Mosiáš 18:8–10; Alma 5:14; NaS 20:37; 36:2; 39:6; 130:20–21

Pomůcka k výuce: „[Vyvarujte se] pokušení probrat toho příliš. ... Učíme lidi, nikoli témata jako taková; a ... osnova každé lekce, kterou jsem kdy viděl, nezbytně pokrývá více látky, než kolik lze v daném čase probrat.“ (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church“, *Ensign*, June 2007, 91.)

Odkazy

1. „How He Became a ‚Mormon““, *Juvenile Instructor*, Jan. 15, 1887, 22.
2. „Organization of the Church in Italy“, *Millennial Star*, Dec. 15, 1850, 373.
3. *The Only Way to Be Saved* (brožurka, 1841), 2–3; kurzíva v originále byla odstraněna; interpunkce byla upravena podle současných norem. Lorenzo Snow napsal tuto brožurku osm let před tím, než byl povolán sloužit jako apoštol. Později byla přeložena do dalších jazyků: italštiny, francouzštiny, holandštiny, dánštiny, němčiny, švédštiny, bengálštiny, turecké arménštiny a turecké řečtiny. Brožurka byla ve zbývajících letech 19. století čas od času znovu vydávána během jeho apoštolské služby.
4. *The Only Way to Be Saved*, 3–4, 6; kurzíva v originále byla odstraněna.
5. *The Only Way to Be Saved*, 6–9.
6. *The Only Way to Be Saved*, 10–12; kurzíva v originále byla odstraněna.
7. *The Only Way to Be Saved*, 9–10.
8. Conference Report, Apr. 1880, 79–80.

Celoživotní obrácení – pokračující růst v zásadách pravdy

„Naše náboženství se má vtělit do našeho nitra, má být součástí naší bytosti, kteroužto součást nemůžeme odložit.“

Ze života Lorenza Snowa

Lorenzo Snow byl pokřtěn a konfirmován v červnu 1836. Když později vzpomínal na to, jak postupně upevňoval své svědectví, řekl: „Věřil jsem, že [Svatí posledních dnů] mají pravdivé náboženství, a tak jsem vstoupil do Církve. Do té doby bylo mé obrácení pouze záležitostí rozumu.“¹ Dále vzpomínal: „Byl jsem naprosto přesvědčen o tom, že to, co jsem udělal, bylo pro mě za daných okolností moudré.“² Ačkoli se na čas spokojil s tímto poznáním, záhy zatoužil po nějakém zvláštním projevu Ducha Svatého. Řekl: „Nezažil jsem žádný projev, ale očekával jsem ho.“³

„Tento projev se nedostavil ihned po mém křtu, jak jsem očekával,“ vzpomínal. „Ale když jsem tento projev obdržel, přestože k tomu došlo až později, byl lepší, hmatatelnější a záračnější než má největší očekávání. Jednoho dne, asi dva nebo tři týdny po svém křtu, když jsem byl pohroužen do studia, jsem si začal uvědomovat, že jsem neobdržel *poznání* o pravdivosti tohoto díla – že jsem neprožil naplnění zaslíbení: ‚Ten, kdo činí moji vůli, pozná toto učení‘; [viz Jan 7:17] a začal jsem se cítit velmi nespůj.“

Odložil jsem knihy, vyšel z domu a toulal jsem se po polích pod tísnivým vlivem ponurého a skličujícího ducha a zdálo se mi, že mne zahaluje nepopsatelný temný oblak. Byl jsem zvyklý odcházet

„Měli bychom se ponořit hluboko do věcí Božích, založit svůj základ na skále, dokud nedospějeme k oné vodě, která se v nás stane trvalým pramenem věčného života.“

na konci dne do lesíka, který byl nedaleko od místa, kde jsem bydlel, abych se tam v soukromí modlil, ale tentokrát jsem neměl vůbec chuť tak učinit.

Duch modlitby se vzdálil a připadalo mi, jakoby se nebesa nad mou hlavou zcela uzavřela. Nakonec, když jsem si uvědomil, že nastal obvyklý čas k soukromé modlitbě, jsem dospěl k závěru, že se nezřeknu své večerní bohoslužby, a pouze z formality jsem poklekl, jak jsem měl ve zvyku, na svém obvyklém místě v ústraní, aniž bych se cítil tak, jak jsem byl zvyklý se cítit.

Jakmile jsem otevřel ústa, abych se pomodlil, uslyšel jsem přímo nad hlavou zvuk připomínající šustění hedvábných rób a okamžitě na mě sestoupil Duch Boží, úplně mne celého zahalil, naplnil mne od hlavy až k patě a, ó, jakou radost a štěstí jsem pociťoval! Slovy nelze popsat okamžitou proměnu z neproniknutelného mračna duševní a duchovní temnoty v záři světla a poznání, které bylo v oné chvíli poskytnuto mému porozumění. Tehdy jsem obdržel dokonalé poznání o tom, že Bůh žije, že Ježíš Kristus je Syn Boží, a poznání o znovuzřízení svatého kněžství a plnosti evangelia.

Byl to úplný křest – hmatatelné ponoření v nebeské zásadě neboli živlu, v Duchu Svatém; a v tom, jak působil na každou část mého těla, byl dokonce ještě skutečnější a hmotnější než ponoření do vody; a tento křest navěky, do té doby, dokud rozum a paměť trvají, rozptýlil veškerou možnost pochybovat nebo se něčeho obávat ve vztahu ke skutečnosti, jež nám byla předána historií, totiž že ‚nemluvně z Betléma‘ je vskutku Syn Boží; a také skutečnosti, že On se nyní zjevuje dětem lidským a předává jim poznání, tak jako v dobách apoštolských. Byl jsem naprosto spokojený, jak jsem jen mohl být, neboť má očekávání se více než naplnila – myslím, že mohu bezpečně říci, že se naplnila do nekonečné míry.

Nedokáži říci, jak dlouho jsem zůstal pod vlivem této pozeňané radosti a božského osvětlení, ale uplynulo několik minut, než se tento celestiální živel, který mne naplňoval a obklopoval, začal postupně vzdalovat. Když jsem se zvedl, srdce mi přetévalo tak velkou vděčností Bohu, že nebylo možné ji jakkoli vyjádřit, cítil

Krátce poté, co byl Lorenzo Snow pokřtěn a confirmován, obdržel pokojný projev Ducha Svatého, který mu změnil život.

jsem – *věděl jsem*, že mi předal to, co může předat jedině Všemocná Bytost – to, co má větší cenu než veškeré bohatství a pocty, které může udělit svět.“⁴

Lorenzo Snow zůstal věrný svědectví, které onoho dne obdržel, a usilovně se snažil prohlubovat své duchovní poznání a pomáhal v tom i druhým. „Od onoho okamžiku,“ řekl, „jsem se snažil žít tak, abych neztratil Jeho Svatého Ducha, ale aby mne tento Duch dál vedl, a snažil jsem se zbavit sobeckosti a každé nesprávné touhy a usiloval jsem o to, abych pracoval v Jeho zájmu.“⁵ Dále prohlásil: „Dokud mi paměť bude sloužit a rozum vládnout, nikdy nedopustím, aby ono mocné svědectví a poznání, které mi bylo předáno, zůstalo němé.“⁶ [Viz námět č. 1 na straně 66.]

Učení Lorenza Snowa

Získání svědectví je pro Svaté posledních dnů dobrým odrazovým můstkem.

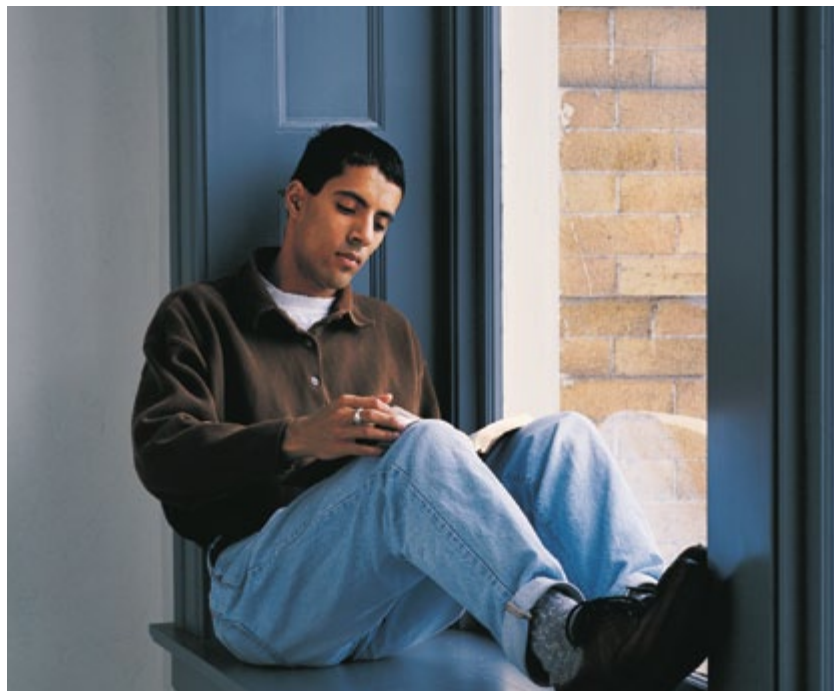
Základy, na nichž stavíme svou víru, jsou velkolepé a vznešené. Vím to sám za sebe. Byl jsem členem této Církve jen krátce, když se mi podařilo získat naprosto dokonalé poznání, že existuje Bůh, že existuje Syn Ježíš Kristus a že Bůh uznává Josepha Smitha jako svého proroka. Bylo to poznání, které mi nemohl předat žádný člověk. Přišlo skrze zjevení od Všemohoucího. Toto je velmi dobrý odrazový můstek pro Svatého posledních dnů a je to něco, co každý člověk, který má vůbec nějakou touhu pokračovat dál po této stezce, bude muset v ten či onen čas získat. Dostane se do takových situací, kdy bude potřebovat sílu, a tato síla bude pramenit z poznání skutečnosti, že stezka, po níž se ubírá, ho dovede k naplnění jeho nejvyšších a nejlepších tužeb.⁷

Bratří a sestry, existují určité věci, o nichž bychom měli vy i já přemýšlet. Nastal čas, kdy se sluší, aby každý muž a každá žena věděli sami pro sebe, na jakém základě stojí. Všichni se máme snažit přiblížit se trochu více Pánu. Je nutné, abychom postoupili trochu dále a získali úplné poznání oněch věcí, kterým máme plněji porozumět. Toto je výsadní právo každého Svatého posledních dnů.⁸ [Viz námět č. 2 na straně 66.]

Můžeme prohlubovat víru a duchovní poznání.

Muži i ženy mohou prohlubovat své duchovní poznání; mohou se stávat lepšími, tak jak jim bude přibývat let.⁹

Mám pocit, že Svatí posledních dnů postupují kupředu; že získávají vzdělání. Dostáváme se výš a výš. Postupujeme do vyššího stavu a sféry a na vyšší úroveň a získáváme takové vzdělání, že moudrost tohoto světa se všemi jejími znalostmi a falešnými naukami a zásadami nebude mít na Svaté posledních dnů žádný vliv, neboť ti se povznášejí nad teorie a domněnky lidských výmyslů a vznášejí se ve věcech pravdy, které pozvedají mysl a zušlechťují porozumění a které je čím dál tím více upevňují v pravdivých zásadách života a slávy. Máme srdce naplněné těmito pravdami a nedokážeme určit,

„Muži i ženy mohou prohlubovat své duchovní poznání; mohou se stávat lepšími, tak jak jim bude přibývat let.“

v jaký den nebo v jakou hodinu se naše víra prohlubuje, ale když se ohlédneme za uplynulým týdnem, měsícem či rokem, pocítujeme, že jsme vyrostli ve víře a v poznání víry a moci Boží; víme, že jsme se přiblížili našemu Bohu a pocítujeme, že jsme ve společenství s Bohem, naším Otcem.¹⁰ [Viz námět č. 3 na straně 66.]

Máme-li touhu růst ve víře a v duchovním poznání, musíme se namáhat.

Každý člověk se musí naučit žít podle svého poznání; nemůže se spoléhat na svého bližního; každý člověk musí být nezávislý; musí se sám zcela spoléhat na Boha. Na onom člověku samotném záleží, zda přehradí proud neshody a překoná překážky, které jsou vrženy na stezku života, aby zamezily jeho pokroku. Člověk může získat informace skrze působení Svatého Ducha a do té míry, do jaké je pilný, se přibližuje k Bohu a roste ve víře.¹¹

Není možné činit pokrok v zásadách pravdy, růst v nebeském poznání, [pokud] náležitým způsobem nepoužíváme své rozumové schopnosti a nenamáháme se. V Nauce a smlouvách máme zaznamenaný případ určitého nepochopení ze strany Olivera Cowderyho, který se týká této zásady. Pán mu přislíbil dar schopnosti překládat starodávné záznamy. Podobně jako mnozí v dnešní době, měl i on nesprávné představy ohledně používání tohoto daru. Domníval se, že to jediné, co musí udělat, vzhledem k tomu, že tento dar mu přislíbil Bůh, je nechat svou mysl nečinně čekat, aniž by vyvinul nějaké úsilí, dokud dar nezačne spontánně působit. Když mu ale byly tyto záznamy předloženy, žádné poznání mu nebylo sděleno, desky zůstaly dál takříkajíc zapečetěné, neboť moc překládat na něj nesestoupila.

Ačkoli dar překládat mu byl předán, nedokázal pokračovat v práci jednoduše proto, že se nenamáhal před Bohem ve snaze rozvinout dar, který byl v něm; a byl nesmírně zklamaný a Pán ho ve své dobrotivosti a milosrdenství informoval o jeho chybě těmito slovy:

„Viz, ty jsi nerozuměl; domníval ses, že ti to dám, i když tomu nevěnuješ žádné myšlenky leda tu, abys mne požádal; ale, viz, pravím tobě, že ty to musíš promyslet i v mysli své; potom se mne musíš ptát, zda je to správné, a jestliže je to správné, já způsobím, aby nitro tvé v tobě hořelo,“ atd. [Viz NaS 9.]

A tak, pokud jde o nás, jde-li o to, do čeho se pouštíme – pokud se chceme zlepšit, pokud chceme pokročit s prací, která je přímo před námi, a nakonec dosáhnout oněch darů a slávy a dojít do onoho stavu oslavení, který očekáváme, musíme tomu věnovat myšlenky a úvahy, musíme se namáhat, a to ze všech sil.¹²

Měli bychom ... sami získat Ducha a nespokojit se s tím, že budeme kráčet ve světle, které vytyčují druzí; máme mít Ducha vstřípeného do své duchovní podstaty. ...

Jedinec, který se rozhodne, že se naučí hrát na flétnu, zprvu shledává, že je obtížné vyloudit nějaké tóny, a aby se naučil zahrát nějakou melodii správně, je zapotřebí hodně píle a trpělivosti. Musí hrát, udělat pauzu, vrátit se a začít zase znovu, ale po čase je díky velké námaze schopen danou melodii dokonale zvládnout. Když

má pak následně tuto melodii zahrát, nemusí si pamatovat, kam položit prsty – hraje ji zcela přirozeně. Zpočátku to pro něj nebylo přirozené; musel vyvinout hodně trpělivosti a úsilí, než se pro něj stalo přirozené melodii zahrát.

Totéž platí i ve vztahu k záležitostem, jež se týkají věcí Božích. Musíme se namáhat a pokračovat od milosti k milosti, natolik si vstřípit tento zákon jednání do svého nitra, že se pro nás stane přirozené dělat to, co se od nás vyžaduje.¹³ [Viz námět č. 4 na straně 67.]

Když se ponoříme hluboko do věcí Božích a zůstaneme věrní, stane se naše náboženství součástí naší bytosti.

Existuje nebezpečí spočívající v tom, že se spokojíme jen s povrchním růstem, s tím, že činíme pokrok jen na povrchu. Mluvíme o tom, že máme kráčet ve světle Ducha a že Ho máme pocítovat, ale děláme to? Měli bychom se ponořit hluboko do věcí Božích, založit svůj základ na skále, dokud nedospějeme k oné vodě, která se v nás stane trvalým pramenem věčného života.¹⁴

Jsou mezi námi muži, na nichž kdysi mocně spočíval Duch Všemohoucího, jejichž úmysly byly kdysi tak dobré a čisté jako úmysly andělů, a kteří uzavřeli smlouvu s Bohem, že Mu budou sloužit a že budou dodržovat Jeho příkázání za všech okolností. ... Jak jsou na tom ale někteří tito starší nyní? Dnes již takové úmysly nemají. Mají zálibu ve věcech tohoto světa, které jim Pán umožnil získat, takže nyní jen čekají, než jsou k něčemu povoláni, a v mnoha případech se stává, že když jsou povoláni, jsou poslušni spíše z touhy udržet si své postavení a funkci, než ze skutečné a upřímné lásky k práci, k níž mohli být povoláni.

Takový je stav všech lidí, kteří, nehledě na to, jak dobře začnou, dopouštějí, aby jejich myšlenky a náklonnost utíkaly za světem a jeho způsoby, a je zřejmé a nepopíratelné, že když toto u lidí nastává, milují svět více než Pána a Jeho dílo na zemi. Vzhledem k tomu, že jsme obdrželi světlo věčného evangelia, že jsme přijali z dobrých věcí království a že jsme semenem Izraele a dědici velkolepých a slavných zaslíbení, máme pracovat věrně a pilně, abychom dosáhli toho, co Bůh zamýšlí skrze nás vykonat; máme být muži a

ženami víry a moci i dobrých skutků, a když zjistíme, že jsme sebe-méně nedbalí nebo neteční, má toto poznání stačit na to, abychom změnili svůj způsob jednání a navrátili se na stezku povinnosti.¹⁵

Nic není pošetilejší než názor, že člověk může odložit své náboženství jako plášť nebo kus oděvu. Neexistuje nic takového, jako že člověk odloží své náboženství, ledaže odloží sám sebe. Naše náboženství se má vtělit do našeho nitra, má být součástí naší bytosti, kterou nemůžeme odložit. Pokud by bylo možné něco takového, jako že člověk odloží své náboženství, v okamžiku, kdy tak učiní, se vydává na místo, o němž nic neví, vydává sám sebe mocností temnoty, nestojí na svém místě, nemá tam žádnou práci. Myšlenka, že starší Izraele mohou klít, lhát a opíjet se, je něco, co je hluboko pod jejich úrovní; měli by se nad to povznášet. Odložme každé zlo a žijme podle každého slova vycházejícího z úst Božích. [Viz NaS 98:11.] Chopme se každé povinnosti, která je nám přidělena, s úsilím a s energií, aby Duch Boží, světlo pravdy a zjevení Ježíše Krista byly s námi neustále.¹⁶

Držte se na lodi Sionu. Pokud k boku lodi připlují čluny a budou předvádět nádherné barvy a slibovat úžasné věci, neopustte loď a nevydávejte se ke břehu na nějakém jiném člunu; zůstaňte na lodi. Pokud se k vám někdo z těch, kteří jsou na lodi a kteří nemají správného ducha, chová špatně, pamatujte na to, že loď samotná je v pořádku. Nemáme dopustit, aby naše mysl zatrpkla kvůli něčemu, co nám lidé na lodi udělají; loď je v pořádku a ti, kteří loď řídí, jsou v pořádku, a my budeme také na správné cestě, pokud se budeme držet na lodi. Ujišťuji vás, že s vámi dopluje přímo do krajiny slávy.¹⁷

[Podělím se] o jeden symbolický příklad týkající se toho, jak získat tohoto ducha a jak si ho vštípit, jak se v čase bouře zakopat hluboko do země, aby nás nic neodválo. Vložte okurku do sudu s octem a během první hodiny, ani během prvních 12 hodin, se toho s okurkou moc neděje. Prohlédněte si ji a zjistíte, že účinek se projevil pouze na slupce, neboť pro naložení okurky je zapotřebí delšího času. I na člověku, který je pokřtěn do této Církve, se projeví určitý účinek, ale ne natolik, aby byl ihned „naložen“. Během prvních 12 nebo 24 hodin si nevštíplí zákon spravedlivosti a povinnosti; musí zůstat v Církvi, podobně jako okurka v octě, dokud

nenasákne tím správným duchem, dokud se nestane naloženým v ‚mormonismu‘, v zákoně Božím; musíme si tyto věci vštípit do svého nitra.

... Bratří a sestry, ... přenechávám vám toto téma, abyste ho podrobně uplatňovali a přemýšleli a přemítali o něm, a modlím se o to, aby Pán Bůh našich otců vyléval svého Ducha na svůj lid. Jste těmi, které Pán vybral, aby Ho oslavovali v Jeho přítomnosti, a kéž vám Pán žehná a naplní vás svým Duchem, aby vaše oči jasně rozpoznávaly věci, jež přináležejí vašemu spasení. A není-li některý muž či žena dosud důkladně probuzen či probuzena, kéž nastane čas, kdy Duch a moc Ducha Svatého na nich spočinou, aby je mohl učit věcem minulým, přítomným i těm, které přijdou, a aby si s pomocí Páně vštíplili spravedlivost a zásady pravdy do svého nitra, aby byli připraveni na bouře, které přicházejí.¹⁸ [Viz námět č. 5 na straně 67.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Projděte si zážitek Lorenza Snowa popsany na stranách 57, 59–60. Jak jste vy sami získali opravdové svědectví? Zvažte možnost podělit se o svůj zážitek s členem rodiny nebo s přítelem, například s někým, komu sloužíte jako domácí učitel nebo navštěvující učitelka.
2. President Snow řekl, že získání svědectví je „velmi dobrý odrazový můstek pro Svatého posledních dnů“ (strana 61). Proč je svědectví pouze odrazový můstek – nikoli konečný cíl?
3. V oddíle, který začíná na straně 61 dole, president Snow staví do protikladu světské vzdělání a „vyšší“ vzdělání, které nabízí Pán. Jak můžeme získávat toto „vyšší vzdělání“? Jaká pozhnaní jste získali, když se takto vzděláváte?

4. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 62. Kdy bylo zapotřebí, abyste žili „podle svého poznání“? Jak mohou rodiče a učitelé pomáhat dětem a mládeži žít podle jejich poznání?
5. Projděte si rady presidenta Snowa uvedené v posledním oddíle této kapitoly (strany 64–66). Co podle vás znamená „ponořit [se] hluboko do věcí Božích“? Co podle vás znamená vtělit si náboženství do svého nitra?

Související verše z písem: 2. Nefi 31:20; Mosiáš 5:1–4, 15; Alma 12:9–10; 3. Nefi 9:20; Moroni 10:5; NaS 50:24

Pomůcka k výuce: „Výuka v Církvi často probíhá dosti strnule, je to přednášení. Když ve třídě posloucháme přednášky, nepůsobí to na nás moc dobře. To děláme na shromáždění svátosti a na konferencích, ale výuka může probíhat oběma směry, takže můžete klást otázky. Ve třídě můžete snadno podporovat kladení otázek.“ (Boyd K. Packer, „Principles of Teaching and Learning“, *Ensign*, June 2007, 87.)

Odkazy

1. Frank G. Carpenter, „A Chat with President Snow“, citováno v *Deseret Semi-Weekly News*, Jan. 5, 1900, 12.
2. „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, July 20, 1901, 22.
3. „A Chat with President Snow“, 12.
4. *Juvenile Instructor*, Jan. 15, 1887, 22–23.
5. „The Object of This Probation“, *Deseret Semi-Weekly News*, May 4, 1894, 7.
6. *Millennial Star*, Apr. 18, 1887, 242.
7. „Glory Awaiting the Saints“, *Deseret Semi-Weekly News*, Oct. 30, 1894, 1.
8. *Millennial Star*, Apr. 18, 1887, 244.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, Mar. 31, 1868, 2.
10. *Salt Lake Daily Herald*, Oct. 11, 1887, 2.
11. *Deseret News*, Apr. 11, 1888, 200; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na generální konferenci v dubnu 1888.
12. *Deseret News*, June 13, 1877, 290.
13. *Deseret News*, Jan. 28, 1857, 371.
14. *Deseret News*, Jan. 28, 1857, 371.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, Aug. 15, 1882, 1.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, Mar. 31, 1868, 2.
17. *Deseret Semi-Weekly News*, Mar. 30, 1897, 1.
18. *Deseret News*, Jan. 28, 1857, 371.

Počátky misionářské práce na Havajských ostrovech

Posilování mocí Ducha Svatého

„Rozhodněte se, že budete žít pokorně a takovým způsobem, aby Duch Páně byl vždy vaším přítelem.“

Ze života Lorenza Snowa

Lorenzo Snow ve svém prvním proslovu na generální konferenci v povolání presidenta Církve učil: „Spoléháme se na Ducha Páně, aby nám pomáhal a čas od času nám zjevoval, co je nutné udělat v mimořádných situacích, do nichž se můžeme dostat.“¹ President Snow by pravděpodobně nezůstal naživu a toto by neřekl, kdyby dva jeho přátelé nespolehali na Ducha Páně v jedné mimořádné situaci, která se stala o 34 let dříve.

V roce 1864 se starší Lorenzo Snow a Ezra T. Benson z Kvora Dvanácti apoštolů vydali na misií na Havajské ostrovy. Doprovázeli je tři další misionáři: starší Joseph F. Smith, William Cluff a Alma L. Smith. Když jejich loď zakotvila poblíž pobřeží ostrova Maui, všichni kromě Josepha F. Smitha nastoupili na menší člun a vyrazili ke břehu. Když se blížili k ostrovu, zvedly se vysoké vlny a kormidelník ztratil nad člunem kontrolu. Člun se převrhl a všichni, kteří byli na palubě, spadli do vody. Za chvíli se každý kromě staršího Snowa vynořil. Skupina ostrovanů jim přispěchala na pomoc – vzali Williama Cluffa a Almu L. Smitha do záchranného člunu a vyrazili hledat jejich přítele. Starší Cluff vyprávěl:

„Pokud jde o bratra Snowa, nejprve jsem zahlédl jeho vlasy, jak plavou na hladině u jednoho konce převrhlého člunu. Jakmile jsme ho dostali do našeho člunu, řekli jsme lodníkům, aby co nejrychleji vyrazili ke břehu. Starší Snow měl ztuhlé tělo a zdálo se, že život z něj vyprchal.“

Když starší Lorenzo Snow sloužil na misi na Havajských ostrovech, zachránila mu život inspirovaná pomoc od jeho společníků.

Seděli jsme s bratrem A. L. Smithem vedle sebe. Položili jsme si bratra Snowa na klín a cestou k pobřeží jsme mu v tichosti udělili požehnání a požádali jsme Pána, aby ušetřil jeho život a aby se mohl vrátit k rodině a domů.

Když jsme dorazili ke břehu, přenesli jsme ho kousek dál, k několika velkým sudům, které ležely na písčité pláži. Položili jsme ho čelem dolů na jeden sud a houpali jsme s ním sem a tam, dokud se nám nepodařilo dostat z něho vodu, kterou spolykal. ...

Poté, co jsme se mu snažili nějakou dobu pomoci, aniž by jevil známky navracejícího se života, ti, kteří stáli okolo prohlásili, že pro

něj více udělat nelze. Nechtěli jsme to s ním ale vzdát, a dál jsme se modlili a snažili se mu pomáhat s jistotou, že Pán vyslyší a zodpoví naše modlitby.

Nakonec jsme měli dojem, že mu máme položit ústa na ta jeho a snažit se mu nafouknout plíce tím, že budeme střídavě vdechovat a vydechovat vzduch a tímto způsobem co nejvěrněji napodobovat přirozený proces dýchání. V tomto jsme vytrvali, dokud jsme mu úspěšně nenaplnili plíce vzduchem. O chvíli později jsme si povšimli slabých známek vracejícího se života. Lehké mrknutí oka, které až do té doby bylo otevřené a jakoby mrtvé, a velmi slabé zachrčení v hrdle byly prvními příznaky návratu k životu. Tyto příznaky stále zesilovaly a byly stále patrnější, dokud se nevrátil k plnému vědomí.“

Když starší William Cluff vzpomínal na tento zážitek, věděl, proč byli se starším Almou L. Smithem schopni zachránit staršímu Snowovi život. „Neudělali jsme jen to, co bylo v takových případech zvykem,“ řekl, „ale také to, co nám připadalo, že nám Duch našeptává.“² [Viz námět č. 1 na straně 78.]

Učení Lorenza Snowa

Prostřednictvím daru Ducha Svatého jsme vedeni k veškeré pravdě a jsme posilováni ve víře.

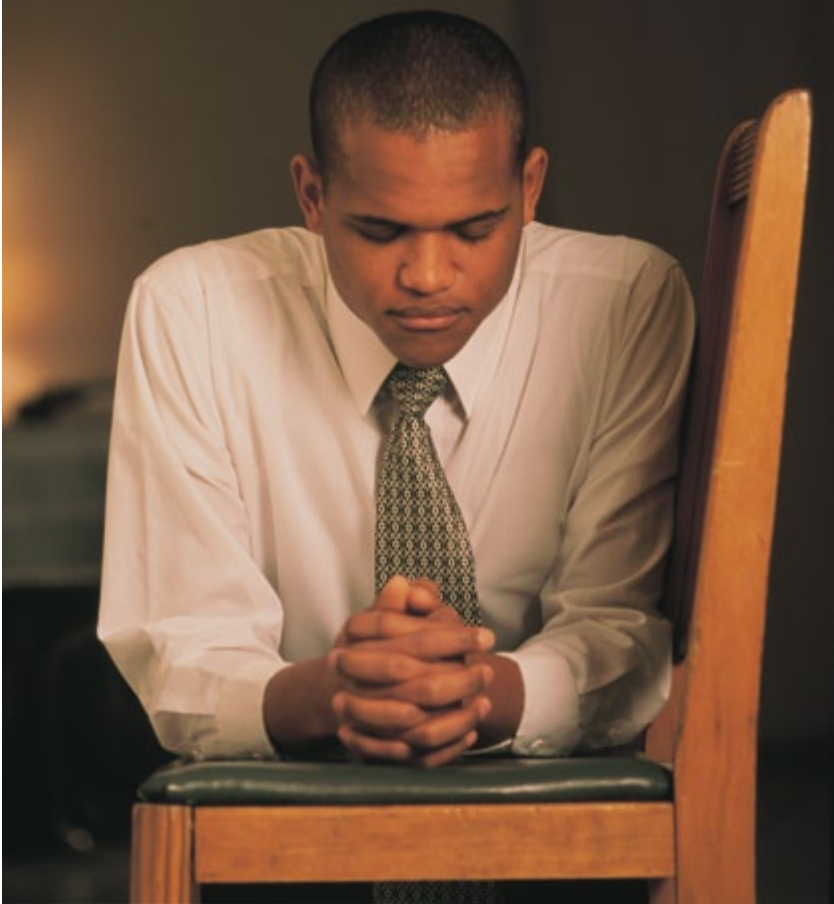
Existuje určité požehnání, které souvisí pouze s poslušností evangelia – je to dar Ducha Svatého. ... Spasitel, který znal podstatu a povahu tohoto daru nepochybně nejlépe, řekl, že tento dar má vést ty, kteří ho přijali, k veškeré pravdě, a že jim má ukazovat věci budoucí. [Viz Jan 16:13.] Má to být něco více než onen duch, který vychází od Boha a který naplňuje nesmírnost prostoru a osvětluje každého člověka, jenž přichází na svět [viz NaS 84:46]; dar Ducha Svatého má vést k veškeré pravdě a má jim ukazovat věci budoucí.

Apoštol [Pavel], když mluví o účincích tohoto daru, dále říká: „Duch je dán každému člověku k užitku. Jednomu je dána víra.“ [Viz 1. Korintským 12:7, 9.] Nikoli běžná, obyčejná víra, kterou si někteří lidé v současné době osobují; ale víra, která uschopňovala toho, kdo ji měl, aby byl rozseknut, vržen do jámy lvové, do

ohnivé pece a aby podstupoval mučení nejrůznějšího druhu. Právě takový druh víry udílel Duch Svatý tomu, kdo tento dar Ducha Svatého měl, a umožňoval jeho vlastníkovvi vytrvat uprostřed všelijaké těžkosti, čelit všelijakému protivenství a položit život, bylo-li to nutné, za věc, kterou přijal za svou. V této víře, kterou Pán udílel prostřednictvím Ducha Svatého, se skrývala všemohoucí inspirující moc, kterou nemohla přinést žádná jiná zásada. Jednomu byla dána víra, jinému poznání [viz 1. Korintským 12:8], nikoli jen poznání, které lze získat četbou knih, ale poznání od Všemohoucího. Spočívala na nich zásada, která je sama o sobě inspirovala a která byla hmatatelná a přinášela jim poznání týkající se věci, kterou přijali za svou. Věděli skrze zjevení od Boha, že věc, které byli poslušni, je pravdivá – bylo jim to zjeveno způsobem, který nemohli popřít, a poznali to sami pro sebe. A tak byli založeni ... na skále zjevení.³

Petr, když kázal lidem, řekl: „Pokání čiňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha svatého. Vámiť zajisté zaslíbení to svědčí a synům vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš.“ [Skutkové 2:38–39.] Tento dar Ducha Svatého je zásadou, která se odlišuje od všeho, co se projevuje v sektářském světě. Je to zásada inteligence a zjevení. Je to zásada, která zjevuje věci minulé, přítomné i budoucí, a tyto dary Ducha Svatého měli lidé přijímat skrze poslušnost požadavků evangelia, jak bylo hlášáno v oněch dnech a jak ho hlásají starší Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů dnes. Právě na této skále má být jejich víra ukotvena; z tohoto směru mají obdržet poznání nauky, kterou přijali za svou, a je nám řečeno Spasitelem, „že brány pekelné je nepřemohou“. [Viz 3. Nefi 11:39.] ...

... Základem, na němž je Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů postavena, je skála zjevení – je postavena na skále, o níž Ježíš pravil, že na ní postaví svou Církev a brány pekelné ji nepřemohou. [Viz Matouš 16:17–18.] Toto poznání jsme neobdrželi skrze tělo a krev, toto svědectví jsme neobdrželi od člověka, neobdrželi jsme ho četbou Bible ... ani Knihy Mormonovy, ale obdrželi jsme ho skrze působení Ducha Svatého, který učí o věcech Božích, o věcech minulých, přítomných i budoucích, a který chápe věci Boží a jasně

„Je naším právem získávat projevy Ducha každý den našeho života.“

nám je zjevuje. Toto poznání nám nemůžete vzít uvězněním nebo jakýmkoli pronásledováním. Budeme mu věrni až do smrti.⁴ [Viz námět č. 2 na straně 78.]

Každý Svatý posledních dnů může mít Ducha Svatého jako přítele, který mu bude radit.

Existuje způsob, kterým si člověk může udržet čisté svědomí před Bohem i člověkem – totiž tak, že si ve svém nitru uchová Ducha Božího, který je duchem zjevení pro každého muže i ženu. Bude jim zjevovat, dokonce i v těch nejjednodušších záležitostech, co mají

dělat – tím, že jim bude dávat podněty. Máme se snažit poznávat podstatu tohoto Ducha, abychom mohli rozumět Jeho podnětům, a pak budeme vždy schopni jednat správně. Toto je veliká výsada každého Svatého posledních dnů. Víme, že je naším právem získávat projevy Ducha každý den našeho života.

Lidé ke mně přicházejí a velmi dychtivě si přejí obdržet radu ohledně té či oné záležitosti. Nemusejí ke mně ale přicházet vždy (za určitých okolností to samozřejmě je velmi žádoucí), neboť v sobě mají Ducha, díky němuž mohou uskutečňovat dobro a naplňovat záměry Boží. ... Není vždy nutné, aby pro radu přicházeli za presidentem Církve nebo za členy Dvanácti nebo za staršími Izraele; mohou to najít v sobě; mají přítele, který přesně ví, co jim má říci. Od okamžiku, kdy přijmeme evangelium, sestoupíme do vod křtu a poté jsou na nás vloženy ruce pro přijetí daru Ducha Svatého, máme přítele – pokud ho od sebe neodeženeme nesprávným jednáním. Tímto přítelem je Svatý Duch – Duch Svatý, který přijímá věci Boží a ukazuje nám je. Toto je vznešený prostředek, který nám Pán poskytl, abychom mohli znát světlo a nemuseli se stále plazit v temnotě.⁵ [Viz námět č. 5 na straně 78.]

Duch Svatý nám může přinést štěstí a duševní klid.

Pán do našeho nitra umístil určité vrozené touhy a pocity, a tak tomu je se všemi lidmi, s celou lidskou rodinou. Do jejich přirozenosti jsou zasazeny a vetknuty určité touhy a schopnosti pociťovat potěšení, touhy po určitých věcech, které mají ve své podstatě za cíl podporovat klid a blaho a které opěťují jejich pocity a podporují jejich štěstí – avšak jak tyto duševní schopnosti a touhy uspokojit, svět neví, ani nechápe, ale Pán považuje za vhodné, abychom se seznámili s těmito věcmi a porozuměli jim tím, že jsme věrní, kráčíme ve světle Svatého Ducha a přijímáme pravdu.⁶

Svatí posledních dnů mají výsadní právo žít podle evangelia tak, aby pociťovali, že Bůh jejich život schvaluje. Samozřejmě občas děláme věci, za které se stydíme, když si je uvědomíme, ale v srdci z nich činíme pokání a jsme rozhodnutí, že je již neuděláme. To

je to jediné, co po nás Pán žádá; a muži a ženy, kteří takto žijí, žijí bez odsouzení. Získávají spravedlivost a radost v Duchu Svatém.⁷

Pokud si v nitru uchováme světlo Ducha, můžeme kráčet v evangeliu a na tomto světě do určité míry pociťovat pokoj a štěstí; a zatímco putujeme kupředu a usilujeme o pokoj a štěstí, které leží daleko vpředu na naší stezce, budeme mít duševní klid, který nemůže mít nikdo jiný než ti, kteří jsou naplněni Svatým Duchem.⁸ [Viz námět č. 3 na straně 78.]

Když procházíme zkouškami, vykonáváme své povinnosti a připravujeme se na celestiální slávu, potřebujeme pomoc Ducha Svatého.

Jsou od nás vyžadovány mnohé důležité věci a s pomocí Ducha Páně můžeme zvládnout mnohé věci, jejichž uskutečnění se občas může zdát téměř nemožné.⁹

Rád bych připomenul bratřím a sestrám, ... že pokud jde o naše poznatky a inteligenci, jsme závislí na Duchu Božím, který, když Ho náležitě rozvíjíme, se v nás může stát duchem inspirace a zjevení a může našemu porozumění jasně zjevovat mysl a vůli Boží a učit nás povinnostem a závazkům a tomu, co se od nás očekává. ... Potřebujeme pomoc. Máme sklony činit to, co nás uvede do potíží a temnoty, a to, co nepovede k našemu dobru, avšak s pomocí onoho utěšitele, kterého Pán slíbil svým Svatým, se můžeme vyhnout mnoha potížím a vážným těžkostem, pokud pozorně nasloucháme jeho našeptáváním a rozumíme povaze jeho jazyka.¹⁰

Jsme zcela závislí na duchu inspirace a nejsem si vědom toho, zda bylo kdy Ducha Božího více zapotřebí, ode dne, kdy Adam obýval zahradu Eden, než právě v současnosti. Znamení časů a rychlé přibližování událostí, které vyzkouší srdce Svatých posledních dnů a jejich bezúhonnost, vyžaduje, abychom již *nylní* horlivě usilovali o Ducha Božího, nebeskou pomoc, neboť to bude dozajista zapotřebí při událostech, které se nyní rychle přibližují. Víme, že jsme to potřebovali již v minulosti. Můžeme snadno vidět, že kdybychom neměli Ducha Božího, který by nás vedl v mnoha situacích, kterými jsme již prošli, nemohli bychom se těšit z našich

současných vyhlídek na oslavení a slávu a naše okolnosti by byly mnohem méně příznivé. A pokud jsme potřebovali Svatého Ducha v minulosti, můžeme vskutku chápat, že Ho budeme potřebovat i v budoucnosti.¹¹

Měli bychom chápat – a přepokládám, že všeobecně vzato to chápeme –, že dílo, kvůli jehož vykonání jsme vstoupili do tohoto života, nelze vykonat ke slávě Boží ani k vlastní spokojenosti pouze skrze naši vlastní přirozenou inteligenci. Jsme závislí na tom, aby nám Duch Páně pomáhal a čas od času nám projevil, co je nutné udělat za konkrétních okolností, v nichž se můžeme nacházet.¹²

Bylo by vskutku bláhové očekávat, že Svati posledních dnů budou v těchto dnech žít v souladu s celestiálním zákonem, se zákonem, který vychází od Boha, a s Jeho záměry povznést lidi do Jeho přítomnosti, ledaže by jim pomáhala nějaká nadpřirozená [nebeská] moc. Toto slibuje evangelium. Slibuje dar Ducha Svatého, který je ve své podstatě božský a ze kterého se netěší žádná jiná skupina lidí a který, jak nám Spasitel praví, má vést k veškeré pravdě a inspirovat ty, kteří ho mají, a udílet jim poznání o Ježíši, poznání o Otci a o věcech, které přináležejí celestiálnímu světu; který má inspirovat ty, kteří ho mají, k poznání věcí, jež mají přijít, a věcí minulých; a inspirovat je do té míry, že se budou těšit z nadpřirozených darů – z daru jazyků a prorocství, z vkládání rukou na nemocné, čímž mohou být uzdraveni.

Těm, kteří toto evangelium přijali, byly slíbeny tyto nadpřirozené schopnost[i] a dary a osobní poznání, aby nemuseli být s ohledem na pravdivost náboženství, jež přijali, závislí na žádném jedinci ani skupině lidí; ale aby získali poznání od Otce, že toto náboženství pochází od Něho, že evangelium pochází od Něho a že Jeho služebník měl právo a pravomoc provádět ony obřady, aby jimi neotřásl žádný závan nauky, ani je nesejmul z cesty, po níž krácejí; aby mohli být připraveni na slávu, která má být zjevena, a aby byli učiněni podílníky této slávy; aby mohli snést jakoukoli zkoušku nebo strast, která by na ně podle vůle Boží připadla, aby je tak lépe připravila na celestiální slávu; aby nekráčeli v temnotě, ale ve světle a v moci Boží, a byli povzneseni nad věci tohoto světa

a byli výše než věci kolem nich, aby mohli kráčet pod nebeským světem a být nezávislí a aby se jako svobodní lidé v očích Božích i nebes mohli ubírat směrem, který jim vyznačuje Duch Svatý, směrem, kterým se mohou povznést k poznání a k moci, a připravili se tak přijmout slávu, kterou jim Bůh zamýšlí udělit, a zaujmout ono vznešené místo, k němuž je Bůh zamýšlí pozvednout.¹³

Máme žít tak, abychom věděli, že směr našeho života je pro Boha přijatelný. Máme rozumět hlasu a našeptáváním Svatého Ducha. V den, kdy obloha není zakryta mraky, objevujeme věci, jež nás obklopují, jejich krásu a účel. Stejným způsobem jsme závislí na Duchu Božím, který osvětluje zásady pravdy a spasení. Nikdo, kdo se prohlašuje za Svatého posledních dnů, nemůže dosáhnout velké míry štěstí, pokud tak nežije a pokud se neřídí božským vedením.¹⁴ [Viz námět č. 4 na straně 78.]

Když žijeme pokorně, Duch Svatý nám pomáhá kráčet kupředu.

Rozhodněte se, že budete žít pokorně a takovým způsobem, aby Duch Páně byl vždy vaším přítelem, aby vám čas od času udílel vnuknutí podle toho, co je zapotřebí v konkrétních situacích, do nichž se můžete dostat. ...

... O tom, jak dlouho budu asi žít, nic nevím a ani mě to netrápí. Přeji si však, a to je něco, co si máte přát i vy, abych měl onu pokoru a poddajnost a bezelstnost, díky níž bych se mohl těšit z ducha zjevení. Je vaší výsadou, každého z vás, mít natolik ducha zjevení, abyste přesně věděli, co je správné udělat. Je vaší výsadou mít tohoto ducha, právě tak, jako je mojí výsadou vědět, co mám udělat zítra, když zítřek přijde, aby to bylo z všeobecného hlediska v nejlepším zájmu Církve.¹⁵

Máme se snažit, jak jen to je možné, zapomenout na všechny světské záležitosti, které nás trápí a sužují, a zaměřit mysl na Pána majíce natolik Jeho Svatého Ducha, že budeme schopni obdržet takové poznání a vnuknutí, které nám pomůže kráčet kupředu.¹⁶ [Viz námět č. 5 níže.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

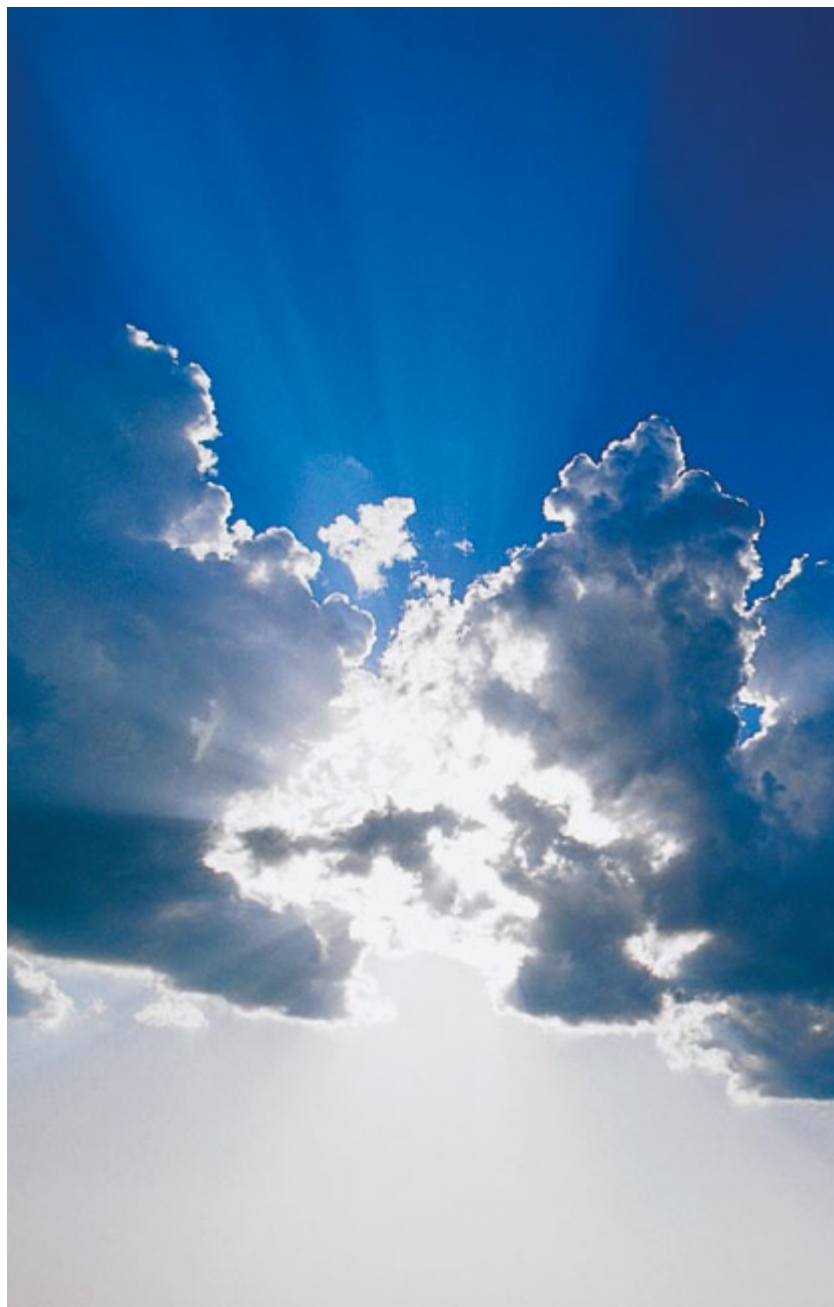
1. Poté, co si projdete příběh uvedený na stranách 69–71, vzpomínejte na případy, kdy jste byli požehnáni díky tomu, že někdo jiný následoval vnuknutí Ducha Svatého. Také si vzpomeňte na případy, kdy jste se řídili nabádáním, abyste někomu pomohli.
2. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 71. Co podle vás znamená být založen „na skále zjevení“? (Několik příkladů je uvedeno na stranách 71–73.) Jak nám osobní zjevení může dát sílu „vytrvat uprostřed všelijaké těžkosti“ a „čelit všelijakému protivenství“?
3. President Snow řekl, že Duch Svatý nám může pomoci „na tomto světě ... pociťovat pokoj a štěstí“. (Strana 75.) Kdy vám Duch Svatý pomohl být šťastnými a pociťovat pokoj? Jak jinak nám Duch Svatý může pomáhat? (Několik příkladů je uvedeno na stranách 75–77.)
4. Když čtete oddíl, který začíná na straně 75, zamyslete se nad tím, jak jste se naučili rozpoznávat vnuknutí od Ducha Svatého. Jak byste mohli pomoci členovi rodiny nebo příteli naučit se rozpoznávat vnuknutí Ducha?
5. V této kapitole se na dvou místech mluví o Duchu Svatém jako o příteli (strany 74 a 77). Proč podle vás potřebujeme pokoru a bezelstnost, aby se Duch Svatý mohl stát našim přítelem?

Souwisející verše z písem: Lukáš 12:12; Jan 14:26–27; Římanům 14:17; 1. Korintským 12:4–11; Galatským 5:22–25; 1. Nefi 10:17–19; 2. Nefi 32:5

Pomůcka k výuce: „Chcete-li podpořit diskusi, použijte otázky uvedené v každé kapitole. ... Také si můžete připravit vlastní otázky, které budou konkrétně zaměřeny na ty, které učíte.“ (Ze strany vi v této knize.)

Odkazy

1. Conference Report, Oct. 1898, 2.
2. Viz Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 276–279.
3. *Deseret News*, Jan. 24, 1872, 597.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, Dec. 2, 1879, 1.
5. Conference Report, Apr. 1899, 52.
6. *Deseret News*, Oct. 21, 1857, 259.
7. *Deseret Weekly*, Nov. 4, 1893, 609.
8. *Deseret News*, Oct. 21, 1857, 259.
9. Conference Report, Apr. 1898, 12.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 16, 1878, 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, June 4, 1889, 4.
12. Conference Report, Oct. 1898, 2.
13. *Deseret News*, Jan. 14, 1880, 786.
14. *Millennial Star*, Oct. 31, 1895, 690–691; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na generální konferenci v říjnu 1895.
15. „Anniversary Exercises“, *Deseret Evening News*, Apr. 7, 1899, 9.
16. *Millennial Star*, Nov. 25, 1889, 737; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na generální konferenci v říjnu 1889.

„Je úžasným potěšením mluvit o velikých věcech, které se Bůh chystá udělit svým synům a dcerám.“

Velkolepý úděl věrných

„Je úžasným potěšením mluvit o velikých věcech, které se Bůh chystá udělit svým synům a dcerám a kterých dosáhneme, budeme-li věrní.“

Ze života Lorenza Snowa

Na jaře roku 1840 byl Lorenzo Snow v Nauvoov ve státě Illinois a připravoval se odejít na misi do Anglie. Navštívil dům svého přítele Henryho G. Sherwooda a požádal bratra Sherwooda, aby mu vysvětlil určitou pasáž z písem. „Zatímco jsem pozorně naslouchal jeho výkladu,“ později vzpomínal prezident Snow, „spočínul na mně mocně Duch Páně – oči mého porozumění se otevřely a já jsem viděl tak jasně jako slunce v poledne, s údivem a s úžasem, stezku Boha a člověka. Vytvořil jsem toto dvojverší, které vyjadřuje zjevení tak, jak mi bylo ukázáno. ...

Jakým je člověk nyní, Bůh kdysi byl –
jakým je Bůh nyní, člověk může být.“¹

Lorenzo Snow měl pocit, že obdržel „posvátné sdělení“, které má pečlivě střežit, a proto tuto nauku veřejně nehlásal, dokud nezjistil, že Prorok Joseph Smith tomu také učí.² Jakmile poznal, že tato nauka je veřejně známa, často o ní vydával svědectví.

Kromě toho, že tato pravda byla tématem mnoha jeho kázání, vytvořil si z ní motto pro svůj život. Jeho syn LeRoi řekl: „Tato zjevená pravda udělala na Lorenza Snowa větší dojem než cokoli jiného; tak hluboce se mu vstúpila do duše, že se stala inspirací pro jeho život a poskytla mu širokou vizi jeho vlastní vznešené budoucnosti a velkolepého poslání a díla Církve.“³ Byla jeho „stálým světlem a vodítkem“ a „jasnou a zářivou hvězdou, která byla před ním neustále – která byla v jeho srdci, v jeho duši a skrz naskrz jeho bytostí“.⁴

V této kapitole president Snow učí tomu, že se můžeme stát takovými, jako je náš Nebeský Otec. V 6. kapitole pak poskytuje praktické rady týkající se uplatňování této nauky v osobním životě.

Učení Lorenza Snowa

Díky božskosti, kterou máme ve svém nitru, se můžeme stát takovými, jako je náš Otec v nebi.

Narodili jsme se podle obrazu Boha, našeho Otce; zplodil nás podobnými Jemu. V uspořádání naší duchovní bytosti se nachází božská přirozenost; při našem duchovním zrození nám Otec předal schopnosti, moci a vlohy, které má On sám, právě tak jako dítě na matčině hrudi má, byť v nerozvinutém stavu, vlohy, moci a sklony svého rodiče.⁵

Věřím, že jsme synové a dcery Boží a že nám Bůh udělil schopnost získat nekonečnou moudrost a poznání, protože nám dal část sebe samotného. Je nám řečeno, že jsme stvořeni podle Jeho obrazu, a my zjišťujeme, že duše člověka má nesmrtelnou povahu. V této tělesné schránce je duchovní organismus a tento duchovní organismus má v sobě určitou božskost, byť možná jen v nerozvinutém stavu; ale má v sobě schopnost zdokonalovat se a růst, právě tak, jako dítě získává výživu od své matky. I když může být dítě velmi nevědomé, má v sobě přesto schopnosti, díky nimž je schopno, tím, že projde různými zkouškami v dětství až do dospělosti, povznést se k povýšenému stavu, který je naprosto úžasný v porovnání s jeho dětskou nevědomostí.⁶

Máme v sobě božskost; máme v sobě nesmrtelnost; náš duchovní organismus je nesmrtelný; nelze ho zničit; nelze ho vyhladit. Budeme žít od celé věčnosti do celé věčnosti.⁷

Je úžasným potěšením mluvit o velikých věcech, které se Bůh chystá udělit svým synům a dcerám a kterých dosáhneme, budeme-li věrní. ... Naše putování po této stezce oslavení nás dovede k plnosti našeho Pána Ježíše Krista, k tomu, abychom stáli v přítomnosti našeho Otce, abychom přijali z Jeho plnosti, abychom měli to potěšení rozrůstat se ve svém potomstvu, světy bez konce, abychom se těšili z oněch příjemných vztahů, které jsme měli v tomto

Když studujeme písmo, učíme se o své božské podstatě.

životě, abychom měli své syny a dcery, své manžele a manželky, obklopeni veškerým potěšením, které nám nebe může dát, s tělem oslaveným jako tělo Spasitele, bez nemocí a všech nesnází života a bez zklamání a trápení a nepříjemných obětí, které zde přinášíme.⁸

Skrze nepřetržitý pokrok získal náš Nebeský Otec oslavení a slávu a ukazuje nám tutěž cestu – a jelikož je oděn mocí, pravomocí a slávou, říká: „Kráčejte vzhůru a získejte tutěž slávu a štěstí, které mám já.“⁹

Lidé Boží jsou vzácní v Jeho očích; Jeho láska k nim vždy přetrvává; a díky Jeho moci, síle a náklonnosti zvítězí a stanou se více než vítězi. Jsou to Jeho děti, stvořené k Jeho obrazu a předurčené k tomu, aby se skrze poslušnost Jeho zákonů staly takové, jako je On. ...

... Takový je vznešený osud synů Božích, kteří zvítězí, kteří jsou poslušni Jeho přikázání, kteří se očistí tak, jako je čistý On. Mají se stát takovými, jako je On; uvidí Ho takového, jakým je; uzří Jeho tvář, budou s Ním panovat v Jeho slávě a stanou se v každém ohledu takovými, jako je On.¹⁰ [Viz námět č. 1 na straně 88.]

Písma nás učí o našich božských možnostech.

Pán nám předkládá nanejvýš vznešené podněty. Ve zjeveních, která Bůh dal, zjišťujeme, čeho může dosáhnout člověk, který bude kráčet po této cestě poznání a bude veden Duchem Božím. Byl jsem v této Církvi [teprve krátce], když mi bylo jasně ukázáno, čeho může člověk dosáhnout díky tomu, že je neustále poslušen evangelia Syna Božího. Toto poznání přede mnou neustále září jako hvězda a díky tomu si dávám záležet na tom, abych se snažil dělat to, co je podle Boha správné a co je pro Něj přijatelné. ... Zdá se, že po všem tom poučení, které jsme získali ohledně věcí přináležejících celestiálním světům, jsou někteří Svatí posledních dnů natolik spokojeni s tím, že prostě jen vědí, že toto dílo je pravdivé, že když si s nimi jdete promluvit o naší vznešené budoucnosti, vypadají překvapeně a domnívají se, že se jich to nijak zvlášť netýká. Jan Zjevovatel ve třetí kapitole své první epištoly říká:

„Nyní synové Boží jsme.“ [1. Janova 3:2.]

... A dále říká:

„Ale ještěť se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest.

A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.“ [Viz 1. Janova 3:2–3.]

... Duch Boží nám sděluje, že v těchto vyjádřeních se skrývají závažné a posvátné pravdy. Když Pavel mluvil k Filipenským, doporučil jim, aby rozvíjeli jistou touhu, která je pro lidi v současnosti dosti zvláštní, i když není zvláštní pro Svaté posledních dnů a obzvláště pro ty, kteří se nechtějí spokojit jen s tím, aby byli ohledně věcí Božích pouhými nemluvnaty. Pavel říká:

„To tedy, číte při sobě, co i při Kristu Ježíši.

Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu.“ [Filipenským 2:5–6.]

... Tomuto Pavel učil a rozuměl tomu, o čem mluvil. Byl vzat do třetího nebe a slyšel věci, které, jak říká, člověku nejsou dovoleny vyslovit. [Viz 2. Korintským 12:1–7.] ... Bylo by snad nesprávné

žádat zdejší lidi, aby pěstovali podobnou touhu? V Bibli a zvláště v Novém zákoně je řada výroků, které se zdají být zvláštní těm, kteří nemají Ducha Páně.

„Kdož svítězí, obdržíť dědičně všecko.“ [Zjevení 21:7.]

Co je to za slova? Kdo jim věří? Kdyby otec řekl svému synovi: „Synu, buď věrný, následuj mé rady, a až dospěješ, zdědíš vše, co vlastním,“ pak by to již něco znamenalo, není-liž pravda? Pokud by otec mluvil pravdu, pak by tohoto syna něco povzbuzovalo k tomu, aby byl věrný. Chtěl nás Ježíš oklamat, když použil tato slova? Ujišťuji vás, že v těchto slovech není žádného klamu. Měl na mysli přesně to, co řekl. Ježíš řekl:

„Kdož svítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já svítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.“ [Zjevení 3:21.]

To jsou úžasná slova. Je v nich nějaká pravda? Jsou všechna pravdivá. Pronesl je Pán Všemohoucí. Apoštol Pavel nám v písmech říká:

„Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek zbořen, stavení od Boha máme, příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích.“ [2. Korintským 5:1.]

Věřím tomu. A když říká, že Ježíš „promění tělo naše ponížené, aby bylo podobné k tělu slávy jeho“ [Filipenským 3:21], věřím tomu také. Věří Svatí posledních dnů tomu, o čem mluvím? Samozřejmě, že tomu určitě věříte. A dále:

„Neboť ten, kdo přijímá služebníky mé, přijímá mne;

A ten, kdo přijímá mne, přijímá Otce mého;

A ten, kdo přijímá Otce mého, přijímá království Otce mého; tudíž vše, co můj Otec má, mu bude dáno.“ [NaS 84:36–38.]

Mohlo by snad někoho napadnout, co více by mohlo být dáno? ... Pavel toto velmi dobře chápal, neboť řekl, že „chvátá k cíli – k odměně vysokého povolání Božího v Kristu Ježíši“. [Viz Filipenským 3:14.]

V tom, co jsem právě zmínil, můžeme spatřit něco z toho, co se týká povahy tohoto vysokého povolání v Kristu Ježíši. ...

Apoštol Pavel ve svých epištolách svědčil o našich možnostech stát se takovými, jako jsou Nebeský Otec a Ježíš Kristus.

... Nevím, kolik z těch, kteří jsou zde, chovají v srdci opravdové poznání o těchto věcech. Pokud toto poznání máte, řeknu vám, jaké to bude mít účinky. Jan řekl:

„Každý, kdož má takovou naději v něm, očištuje se, jakož i Bůh čistý jest.“ [Viz 1. Janova 3:3.]

... Bůh poukazuje na to, co se stane, když putujeme po této cestě směřující ke slávě a oslavení, a zaslíbení se dozajista dostaví. Pán přesně věděl, co může dělat. Věděl, s jakými materiály může pracovat, a věděl, co říká. Budeme-li konat svůj díl, který nám přidělil, a zachováme-li svůj druhý stav, dozajista dosáhneme těchto zaslíbení v každém ohledu – dosáhneme toho více, než vy i já vůbec dokážeme pochopit.¹¹ [Viz námět č. 2 na straně 88.]

**Když pamatujeme na požehnání, která
pro nás Pán připravil, nacházíme radosti i
uprostřed životních starostí a trápení.**

V dosahu mého hlasu není ani jeden Svatý posledních dnů, který by zcela jistě neměl tuto vyhlídku na to, že vyjde v jítro prvního vzkříšení a že bude povznesen a oslaven v přítomnosti Boha maje výsadu promlouvat s naším Otcem tak, jako promlouváme s otcem pozemským.¹²

Lidem nelze předložit vznešenější vyhlídky, než jaké jsou předloženy Svatým. Žádný smrtelník by si nemohl přát nic lepšího, ani nic, co by mu v konečném důsledku přineslo větší uspokojení. Svatým posledních dnů je předloženo vše, co přináleží dokonalému pokoji, štěstí, slávě a oslavení. Máme se z těchto vyhlídek radovat a máme na ně aktivně pamatovat. Neměli bychom nechat své vyhlídky ani v nejmenším vyblednout tím, že budeme dělat to, co pro Pána není přijatelné.¹³

Mé naděje ohledně budoucího života jsou nanejvýš velkolepé a vznešené, a snažím se tyto vyhlídky udržovat neustále svěží; a taková je výsada a povinnost každého Svatého posledních dnů.¹⁴

Žádný z nás plně nechápe požehnání a výsady, které jsou v evangeliu připraveny a které máme obdržet. Plně nechápeme, ani nevidíme to, co nás čeká ve věčných světech, vskutku ani to, co nás čeká v tomto životě a co má za cíl přinést nám klid a štěstí a splnit touhu našeho srdce. ...

Kvůli mnoha starostem, které nás obklopují, se často stáváme zapomětlivými a na tyto věci nemyslíme, a pak nechápeme, že evangelium je ve své podstatě navrženo a určeno k tomu, aby nám bylo dáno to, co nám přinese slávu, čest a oslavení, co nám přinese štěstí, klid a slávu. Uprostřed životních starostí a trápení máme sklon zapomínat na tyto věci a plně nechápeme, že máme tuto výsadu a že Pán nám dal schopnost usilovat o toto evangelium, díky němuž můžeme ve svém nitru získat trvalý pokoj. ...

Máme snad příčinu k zármutku? Mají snad Svatí příčinu k tomu, aby se tvářili nešťastně? Máme snad příčinu k tomu, abychom plakali nebo reptali? Nemáme; před námi je však život, nebo smrt; pokud

vytrváme a budeme věrní, dosáhneme knížectví a moci; pokud nebudeme evangelia dbát, přinese nám to zármutek a vyhnanství.

Můžeme si snad přát něco více, než co je obsaženo v našem náboženství? Budeme-li stát pevně na skále a budeme-li následovat Ducha, který nám byl vložen do nitra, budeme správně jednat ve svých povinnostech, budeme správně jednat vůči těm, kteří jsou ustanoveni nad námi, budeme správně jednat, ať již ve světle, nebo za tmy.

Najde se snad někdo, kdo zamítne a zavrhne ony vyhlídky obsažené v evangeliu, které jsme přijali? V něm se skrývá uspokojení, v něm je radost, stálost, v něm je něco, na čem mohou spočinout naše nohy, v něm je spolehlivý základ, na němž lze stavět a na němž lze přinášet to, co se po nás požaduje.¹⁵

Nikdy nedopustíme, aby naše vyhlídky byly zamlženy; uchovejme si je v živé paměti dnem i nocí, a já vás ujišťuji, že budeme-li tak činit, budeme den ode dne a rok od roku úžasně růst.¹⁶

Cílem nás všech je celestiální sláva a velkolepost těchto vyhlídek, které před námi leží, nelze lidskými slovy vyjádřit. Budete-li věrně pokračovat v tomto díle, do něhož jste zapojeni, této slávy dosáhnete a budete se navždy radovat v přítomnosti Boha a Beránka. Stojí za to o to usilovat; stojí za to pro to něco obětovat, a požehnaní jsou muž či žena, kteří jsou natolik věrní, že toho dosáhnou.¹⁷ [Viz námět č. 3 na straně 89.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. President Lorenzo Snow často učil tomu, že jsme děti Boží. (Strany 82–83.) Jak může tato pravda ovlivnit způsob, jak nahlížíme na sebe a na druhé? Jak můžeme pomoci dětem a mladým lidem pamatovat na to, že jsou syny a dcerami Božími?
2. Co vás napadá, když čtete verše z písem, které president Snow citoval, když zmiňoval naše božské možnosti? (Viz strany 84–86.)

3. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 87. Jak nás mohou „životní starosti a trápení“ dovést k tomu, že zapomeneme na věčná požehnání plynoucí z evangelia? Co můžeme dělat, abychom si své možnosti uchovávali „v živé paměti“ a „aktivně na ně pamatovali“? Jak může naše snaha pamatovat na to, kam směřujeme, ovlivňovat to, jak žijeme?
4. Co jste se dozvěděli o Nebeském Otci, když jste studovali tuto kapitolu? Co jste se dozvěděli o svém určení jakožto dcera nebo syn Boží?

Související verše z písem: Římanům 8:16–17; 1. Korintským 2:9–10; Alma 5:15–16; Moroni 7:48; NaS 58:3–4; 78:17–22; 132:19–24

Pomůcka k výuce: „Vydávejte svědectví, kdykoli vás k tomu Duch nabádá, ne jenom na konci každé lekce. Poskytněte těm, které učíte, příležitosti k vydávání vlastních svědectví.“ (*Učení – není většího povolání, 45.*)

Odkazy

1. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 46; viz také „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, July 20, 1901, 22.
2. Viz *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 46–47; „Glory Awaiting the Saints“, *Deseret Semi-Weekly News*, Oct. 30, 1894, 1.
3. LeRoi C. Snow, „Devotion to a Divine Inspiration“, *Improvement Era*, June 1919, 656.
4. LeRoi C. Snow, „Devotion to a Divine Inspiration“, 661.
5. *Deseret News*, Jan. 24, 1872, 597.
6. Conference Report, Apr. 1898, 63.
7. „Anniversary Exercises“, *Deseret Evening News*, Apr. 7, 1899, 10.
8. *Millennial Star*, Aug. 24, 1899, 530.
9. *Deseret News*, Oct. 21, 1857, 259.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, Oct. 4, 1898, 1.
11. „Glory Awaiting the Saints“, 1.
12. Conference Report, Oct. 1900, 4.
13. Conference Report, Oct. 1898, 3.
14. Conference Report, Oct. 1900, 4.
15. *Deseret News*, Oct. 21, 1857, 259.
16. Conference Report, Apr. 1899, 2.
17. „Prest. Snow to Relief Societies“, *Deseret Evening News*, July 9, 1901, 1.

Ve svém Kázání na hoře Spasitel řekl: „Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“ (Matouš 5:48.)

Staňte se dokonalými před Pánem – „den za dnem o trochu lepšími“

„Neočekávejte, že se stanete dokonalými najednou. Budete-li to očekávat, budete zklamáni. Buďte dnes lepšími, než jste byli včera, a buďte zítra lepšími, než jste dnes.“

Ze života Lorenza Snowa

President Lorenzo Snow se jednou zúčastnil kněžského shromáždění, na němž zástupci jednotlivých kvor starších podávali zprávu o tom, co vykonalo jejich kvorum. Když president Snow naslouchal těmto mladým mužům, vzpomněl si na sebe před mnoha lety. Když se postavil, aby promluvil, řekl:

„Chtěl bych říci něco, je-li to možné, na co nikdy nezapomenete, a myslím, že to snad mohu říci.

Vidím, jako to vidím téměř vždy, když jsou pohromadě mladí starší, a vlastně když jsou pohromadě i starší středního věku, jakousi nechuť mluvit před obecnstvem. Vidím to zde i dnes ráno, když tito mladí muži povstali, aby se vyjádřili a aby podali zprávu o příslušné práci, kterou vykonávají.

Snad nebude nevhodné, když se s vámi trochu podělím o své zkušenosti z doby, když jsem začal mluvit na veřejnosti – dokonce ještě předtím, než jsem se stal starším. Vzpomínám si, jak jsem byl poprvé vyzván vydat svědectví. ... Bylo to něco, čeho jsem se velmi děsil, ale zároveň jsem měl pocit, že je mojí povinností vstát a jít, ale čekal jsem a čekal. Jeden vydal svědectví, další vydal svědectví, pak ještě další, až všichni téměř domluvili; ale já jsem se stále děsil vstát a jít. Nikdy jsem nemluvil před obecnstvem. ... [Nakonec]

jsem dospěl k tomu, že je čas vstát a jít. A tak jsem šel. Jak dlouho jsem podle vašeho názoru mluvil? Odhaduji to asi na půl minuty – v žádném případě to nemohlo být déle než minuta. Takový byl můj první pokus; a myslím, že druhý pokus byl dosti podobný. Byl jsem stydlivý, ... ale pevně a odhodlaně jsem se rozhodl, že kdykoli budu vyzván k tomu, abych splnil nějakou povinnost podobného či jiného charakteru, učiním tak bez ohledu na to, jak to dopadne. Toto tvoří část základu, na němž spočívá můj úspěch jakožto staršího v Izraeli.“

President Snow vyprávěl mladým mužům, že krátce po tomto zážitku pořádal první shromáždění jako misionář na plný úvazek. „Nikdy v životě jsem se neděsil něčeho více než právě tohoto shromáždění,“ vzpomínal. „Celý den jsem se modlil, odešel jsem do ústraní a volal jsem k Pánu. Dosud nikdy jsem [na veřejnosti] nemluvil, vyjma na oněch svědeckých shromážděních. Děsil jsem se toho. Mám dojem, že nikdo se nikdy neděsil žádné situace nebo záležitosti více, než jsem se tehdy děsil já. Shromáždění bylo svoláno a místnost byla dosti zaplněná. ... Začal jsem mluvit a myslím, že jsem mluvil asi tři čtvrtě hodiny.“¹ Při jiném vyprávění o témže shromáždění poznamenal: „Když jsem stál před shromážděnými, tak, ačkoli jsem nebyl schopen jediného slova, jakmile jsem otevřel ústa, abych promluvil, Duch Svatý na mně mocně spočinul a naplnil mou mysl světlem a předal mi myšlenky i vhodná slova, kterými bych je mohl vyjádřit. Lidé byli naplněni úžasem a požadovali další shromáždění.“²

President Snow se podělil s mladými muži o ponaučení, které si přál, aby z jeho zážitku získali: „Moji mladí přátelé, máte příležitost stát se skvělými lidmi – tak skvělými, jak si to jen přejete. Na začátku svého života můžete upnout srdce na věci, které jsou velmi obtížně dosažitelné, ale kterých přesto můžete dosáhnout. Může se stát, že v počáteční snaze uspokojit své touhy selžete, a ani vaše další úsilí možná nebude možné nazvat úspěchem. Ale pokud vaše úsilí bude poctivé a pokud se vaše touhy budou zakládat na spravedlivosti, zkušenosti, které získáte ve snaze dosáhnout přání svého srdce, pro vás budou nutně prospěšné, a dokonce i vaše chyby, pokud nějaké uděláte, se promění k vašemu užitku.“³

Toto bylo oblíbené téma presidenta Snowa. Často připomínal Svatým Pánovo nařízení, abychom byli dokonalí, a ujišťoval je, že pílí a s Pánovou pomocí mohou být tohoto nařízení poslušni. Učil: „Měli bychom v srdci pocítovat, že Bůh je náš Otec a že i když děláme chyby a jsme slabí, pokud budeme žít tak dokonale, jak jen jsme schopni, vše se pro nás v dobré obrátí.“⁴

Učení Lorenza Snowa

S pílí, trpělivostí a božskou pomocí můžeme být poslušni Pánova nařízení, abychom byli dokonalí.

„Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech, ukázal se mu Hospodin, a řekl jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; chodíš ustavičně přede mnou a budiž dokonalým.“ [Genesis 17:1.]

V souvislosti s tímto ocituji několik Spasitelových slov z Jeho Kázání na hoře, která jsou uvedena v posledním verši 5. kapitoly Matouše.

„Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“ [Matouš 5:48.] ...

Dozvídáme se, že Pán se zjevil Abrahamovi a dal mu velmi veliká zaslíbení a že předtím, než byl připraven tato zaslíbení přijmout, bylo od něj něco určitého požadováno – totiž aby se [Abraham] stal dokonalým před Pánem. A totéž Spasitel požadoval od svých učedníků, aby se stali dokonalými, dokonce jako On a Jeho Otec v nebi jsou dokonalí. Domnívám se, že toto je téma, které se Svatých posledních dnů týká; a rád bych řekl několik slov jako námět k zamyšlení pro ty, kterých se to týká.

Pán zamýšlí udělit Svatým posledních dnů ta nejvyšší požehnání; ale podobně jako v případě Abrahama se na ně musíme připravit, a proto nám byl dán tentýž zákon, jež máme zachovávat, který dal Pán i jemu. I od nás se požaduje, abychom dospěli do určitého stavu dokonalosti před Pánem; a Pán v tomto případě, jako i ve všech ostatních případech, nepožaduje nic, co nelze splnit – zato však dal Svatým posledních dnů k dispozici prostředky, díky nimž se mohou podřídit Jeho svatému řádu. Když Pán toto požadoval od Abrahama, dal mu prostředky, díky nimž mohl dodržovat tento

Pán přikázal Abrahamovi: „Chodiž ustavičně přede mnou a budiž dokonalým.“ (Genesis 17:1.)

zákon a díky nimž mohl tento požadavek zcela splnit. Měl tu výsadu, že měl Svatého Ducha, neboť je nám řečeno, že Abrahamovi bylo kázáno evangelium, a skrze toto evangelium mohl obdržet božskou pomoc, která by ho uschopnila chápat věci Boží a bez které by toho nikdo nebyl schopen; bez ní by nikdo nemohl dospět do stavu dokonalosti před Pánem.

Totéž platí i ohledně Svatých posledních dnů; nemohli by dosáhnout takové mravní a duchovní úrovně bez nadpřirozené [nebeské] pomoci a podpory. Ani neočekáváme, že Svatí posledních dnů se najednou podřídí nebo se dokáží podříditi tomuto zákonu ve všech situacích. Vyžaduje to čas; vyžaduje to hodně trpělivosti a kázně mysli i srdce, aby byli poslušni tohoto přikázání. I když možná ve svém úsilí zprvu neuspějeme, přesto by to nemělo odradit Svaté posledních dnů od snahy odhodlaně se podrobit tomuto velikému požadavku. Ačkoli Abraham měl možná víru, aby kráčel před Pánem podle tohoto božského zákona, přesto byly chvíle, kdy jeho

víra byla těžce zkoušena – on ale neztratil odvahu, protože byl odhodlán podrobit se vůli Boží.

Možná si myslíme, že nemůžeme žít podle tohoto dokonalého zákona, že práce na sebezdokonalování je příliš obtížná. To může být zčásti pravda, ale skutečností zůstává, že je to nařízení, které nám dal Všemohoucí, a nemůžeme ho ignorovat. Když procházíme zkouškami, je načase využít onu velikou výsadu volat k Pánu o sílu a porozumění, o inteligenci a milost, díky čemuž můžeme překonat slabosti těla, proti kterým musíme neustále bojovat.⁵ [Viz náměty č. 1 a 2 na straně 102.]

Když se řídíme určitým požadavkem od Pána, jsme v oné oblasti dokonalí.

Abraham byl vyzván, aby opustil příbuzenstvo a svou zemi. [Viz Abraham 2:1–6.] Kdyby se tímto požadavkem neřídil, Pán by jeho konání neschvaloval. On se jím však řídil, a nelze pochybovat o tom, že když opouštěl svůj domov, byl tohoto božského zákona dokonalosti poslušen. Kdyby toto neučinil, dozajista by nemohl být poslušen požadavků Všemohoucího. A když opouštěl dům svého otce, když se podroboval této zkoušce, činil to, k čemu ho ospravedlňovalo jeho svědomí i Duch Boží – a nikdo nemohl udělat nic lepšího, za předpokladu, že při svém konání neučinil nic špatného.

Když Svatí ve vzdálených národech přijali evangelium a když k nim promluvil hlas Všemohoucího, aby opustili zemi svých otců, aby opustili své příbuzenstvo, jako to učinil Abraham, tak jestliže se podřídili tomuto požadavku a kráčeli v poslušnosti tohoto zákona, byli tak dokonalí, jak jen lidé mohou za daných okolností a v oblasti svého jednání být – ne že by byli dokonalí v poznání či v moci, atd.; ale ve svých pocitech, ve své bezúhonnosti, motivech a odhodlání. A když se plavili přes hluboké moře – za předpokladu, že nereptali, ani si nestěžovali, ale byli poslušni rad, které jim byly dány, a v každém ohledu se chovali tak, jak se patří – pak byli dokonalí do té míry, jak to po nich Bůh požadoval.

Pán má v úmyslu přivést nás do celestiálního království. Skrze přímé zjevení nám oznámil, že jsme Jeho potomstvo počaté ve věčných světech, že jsme přišli na tuto zem s konkrétním účelem

připravit se na to, abychom, až se vrátíme do Otcovy přítomnosti, obdrželi Jeho slávu. Tudíž musíme usilovat o schopnost dodržovat tento zákon, abychom posvětili své motivy, touhy, pocity a náklonnosti, aby byly čisté a svaté a aby naše vůle byla ve všech věcech podřízena vůli Boží a naší vůlí nebylo nic jiného než konat vůli našeho Otce. Takový člověk je v oblasti svého působení dokonalý a zasluhuje si požehnání Boží ve všem, co dělá, a kamkoli se ubírá.

Jsme ale vystaveni pošestilostem, slabosti těla a jsme více či méně neznalí, a tudíž náchylní k tomu, abychom chybovali. Ano, ale není důvod, proč bychom si neměli přát být s tímto nařízením od Boha v souladu – zvláště, když vidíme, že Bůh nám dal k dispozici prostředky pro splnění tohoto úkolu. Takový je podle mého porozumění význam slova dokonalost, jak o něm mluvil náš Spasitel a jak o tom Pán mluvil s Abrahamem.

Člověk může být dokonalý, pokud jde o určité věci, a nedokonalý, pokud jde o věci jiné. Člověk, který věrně dodržuje Slovo moudrosti, je ve vztahu k tomuto zákonu dokonalý. Když jsme učinili pokání z hříchů a byli jsme pokřtěni pro odpuštění hříchů, byli jsme ve vztahu k této záležitosti dokonalí.⁶ [Viz námět č. 3 na straně 102.]

**Než abychom ztráceli odvahu, když se nám
něco nepodaří, můžeme činit pokání a požádat
Boha o sílu k tomu, abychom se zlepšili.**

Apoštol Jan nám říká, že „synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest. A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.“ [Viz 1. Janova 3:2–3.] Svatí posledních dnů očekávají, že dospějí k tomuto stavu dokonalosti; očekáváme, že se staneme takovými, jako je náš Otec a Bůh, že budeme způsobilí a hodni toho, abychom přebývali v Jeho přítomnosti; očekáváme, že když se zjeví Syn Boží, získáme obnovené tělo obdařené slávou a že „toto naše bídné tělo se změní a stane se podobným Jeho tělu obdařenému slávou“. [Viz Filipenským 3:21.]

Taková jsou naše očekávání. Položme si my všichni přítomní tuto otázku: Jsou naše očekávání založena na dobrých základech? Jinými slovy, snažíme se očistovat? Jak se může Svatý posledních dnů cítit ospravedlněn, pokud se nesnaží očistit se tak, jako je čistý Bůh, pokud se každý den svého života nesnaží udržet si svědomí bez prohřešku vůči Bohu i člověku? Mnozí z nás nepochybně kráčíme den za dnem, týden za týdnem a měsíc za měsícem před Bohem, aniž bychom měli pocit, že na nás spočívá odsouzení, chováme se správně a upřímně a ve vši mírnosti se snažíme, aby Duch Boží udával směr našemu každodennímu jednání; přesto však v našem životě může nastat určitá doba nebo doby, kdy jsme velmi zkoušeni a možná i přemoženi; dokonce ani v tomto případě ale není důvod, proč bychom se neměli znovu snažit a proč bychom neměli s dvojnásobnou energií a odhodláním usilovat o dosažení svého cíle.⁷

Pán si přeje projevovat vůči svým dětem na zemi shovívavost, avšak když Jeho děti spáchají přestupek nebo nevykonají nějakou povinnost, požaduje po nich, aby činily opravdové pokání. Očekává od nich, že budou poslušní a že se budou snažit odvrhnout veškerý hřích, očistit se a stát se vskutku Jeho lidem, Jeho Svatými, aby tak mohly být připraveny vstoupit do Jeho přítomnosti, aby se ve všech věcech staly takovými, jako je On, a panovaly s Ním v Jeho slávě. Aby tohoto dosáhly, musí kráčet po úzké a těsné cestě, usilovat o to, aby jejich život byl rozzářenější a lepší, musí být naplněny vírou a pravou láskou, což je čistá láska Kristova, a vykonávat věrně veškeré povinnosti v evangeliu.⁸

Pokud bychom mohli číst o podrobnostech ze života Abrahama nebo ze života jiných velikých a svatých lidí, nepochybně bychom zjistili, že jejich snaha být spravedlivými nebyla vždy korunována úspěchem. A tak nemáme být zklamáni, pokud jsme přemoženi v nějakém slabém okamžiku; ale naopak máme ihned činit pokání z omylu nebo ze špatnosti, které jsme se mohli dopustit, a pokud možno danou věc napravit a pak usilovat o obnovenou sílu od Boha, abychom mohli kráčet dál a být lepšími.

Když Abraham opouštěl dům svého otce, byl schopen kráčet dokonale před Bohem den za dnem a projevil vznešeného a ukázněného ducha v tom, co navrhoval, když pastýři jeho stáda měli rozepři s pastýři stáda jeho synovce Lota. [Viz Genesis 13:1–9.]

Den za dnem se máme snažit prohlubovat vztahy se členy rodiny.

V Abrahamově životě však nastal okamžik, který byl dozajista velkou zkouškou; ve skutečnosti si lze jen stěží představit něco těžšího; byl to okamžik, kdy ho Pán vyzval, aby jako oběť nabídl svého milovaného a jediného syna – toho, skrze něhož podle Abrahamova očekávání mělo být naplněno ono veliké zaslíbení, které mu Pán dal; avšak tím, že Abraham projevil správný postoj, byl schopen zdolat tuto zkoušku a prokázat Bohu svou víru a bezúhonnost. [Viz Genesis 22:1–14.] Lze stěží předpokládat, že Abraham dosáhl takového stavu myslí od svých modlářských rodičů; je však logické věřit tomu, že díky Božímu požehnání byl schopen takového stavu dosáhnout poté, co prošel podobnými zápasy s tělem, kterými procházíme i my, a bezpochyby byl občas přemožen, ale poté vše přemohl, až byl schopen snést i tak těžkou zkoušku.

„Totéž smýšlení, jako měl Kristus Ježíš,“ říká apoštol Pavel, „mějte i vy. Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu.“ [Viz Filipenským 2:5–6.] Každý, kdo má takový cíl, se bude očišťovat tak, jako je čistý Bůh, a bude se snažit kráčet dokonale před Bohem. Máme své drobné pošetilosti a slabosti; máme se snažit je co nejrychleji překonat a máme toto přesvědčení

vštěpovat i do srdce svých dětí, aby je již od mládí doprovázela bázeň Boží a aby se mohly učit chovat se před Ním způsobně za všech okolností.

Pokud manžel dokáže žít se svou manželkou jeden den bez hádek nebo aniž by se k někomu choval nelaskavě nebo aniž by nějak zarmoutil Ducha Božího, tak potud je to dobře; potud je dokonalý. Nechť zkusí chovat se taktéž i další den. Avšak pokud předpokládáme, že se mu v jeho úsilí další den dařit nebude, není důvod, proč by se mu nemělo dařit den třetí. ...

Svatí posledních dnů mají neustále zušlechťovat tuto touhu, jak to jasně naznačili apoštolové v dřívějších dobách. Máme se snažit každý den kráčet tak, aby naše svědomí bylo vůči každému člověku bez prohřešku. A Bůh dal Církvi určité prostředky, které nám v tom mohou pomoci – totiž apoštolové, proroci a evangelisté, atd., „pro zdokonalování Svatých“, atd. [Viz Efezským 4:11–12.] Také nám udělil svého Svatého Ducha, který je neomylným průvodcem a který nám stojí po boku jako anděl Boží a říká nám, co máme dělat, a dodává nám sílu a podporu, když nám do cesty vstoupí nepříznivé okolnosti. Nesmíme dopustit, abychom, když objevíme svou slabost, ztráceli odvalu. Jen stěžejí najdeme mezi všemi těmi skvělými příklady, které nám dali a dávají dávní i novodobí proroci, případ, kdy by dopustili, aby je onen zlý zbavil odvahy; ale naopak se neustále snažili vše přemoci, vyhrát onu cenu, a tím se připravit na plnost slávy.⁹ [Viz námět č. 4 na straně 102.]

S božskou pomocí se můžeme povznést nad pošetilosti a marnosti tohoto světa.

Jakmile si uvědomíme, že skrze evangelium, které jsme obdrželi, máme skutečně ve svém nitru moc podmanit si žádosti a tužby a ve všech věcech podrobit svou vůli vůli Nebeského Otce, a namísto toho, abychom v rodinném kruhu a mezi těmi, s nimiž se setkáváme, vytvářeli nepříjemné pocity, se snažíme významně napomáhat tomu, abychom vytvářeli kousek nebe na zemi, pak lze říci, že bitva je napůl vyhraná. Jedna z hlavních obtíží, s níž se mnozí z nás potýkají, spočívá v tom, že máme až příliš velké sklony zapomínat na vznešený cíl života, na to, proč nás Nebeský Otec poslal

sem do smrtelnosti, a také na ono svaté povolání, kterým jsme byli povoláni; a tak namísto toho, abychom se povznegli nad ony nevýznamné, pomíjivé a dočasné věci, až příliš často dopouštíme, abychom sestupovali na světskou úroveň, aniž bychom využívali nebeskou pomoc, kterou Bůh ustanovil a která nám jako jediná může umožnit tyto věci překonat. Pokud nepěstujeme toto vědomí, že máme být dokonalí dokonce tak, jako je náš Otec v nebi dokonalý, pak na tom nejsme o nic lépe než zbytek světa.

Takto Spasitel nabádal Svaté dřívějších dnů, kteří byli lidmi podobných žádostí a kteří byli vystaveni týmž pokušením jako my, a On věděl, zda tito lidé dokáží žít v souladu s tímto nabádáním, či nikoli; Pán od svých dětí nikdy nepožaduje ani nebude požadovat něco, čeho nejsou schopni dosáhnout. A tohoto ducha mají pěstovat zvláště starší Izraele, od nichž se očekává, že vyjdou do světa kázat evangelium spasení mezi pokřivené a zvrácené pokolení, mezi lidi, kteří jsou plni zla a zkaženosti. A nejen starší Izraele, ale všichni, každý mladý muž a mladá žena, kteří patří do této Církve a kteří jsou hodni toho, aby byli nazýváni Svatými, mají pěstovat tuto touhu žít podle tohoto požadavku, aby jejich svědomí mohlo být před Bohem čisté. Je krásné, když mladí či staří mají tento cíl na zřeteli; je zvláště potěšitelné vidět naše mladé členy, jak se vydávají takovým směrem, aby jim z tváře mohlo vyzařovat světlo a inteligence Boží, aby mohli mít správné porozumění života a byli schopni povznést se nad pošetilosti a marnivosti tohoto světa a nad lidské omyly a zlovolnosti.¹⁰

Není nutné, aby se Svatí posledních dnů znepokojovali věcmi tohoto světa. Ty všechny pominou. Naše srdce se má upínat na věci, které jsou nad námi; máme usilovat o onu dokonalost, která byla v Kristu Ježíši, jenž byl dokonale poslušný Otce ve všech věcech, a tím získal své vznešené oslavení a stal se vzorem pro své bratří. Proč by nás měly rozčilovat a znepokojoovat tyto dočasné věci, když naše určení je tak velkolepé a vznešené? Pokud budeme lnout k Pánu, dodržovat Jeho příkázání, řídit se příkladem Jeho dokonalosti a snažit se dosáhnout věčných skutečností Jeho nebeského království, vše se pro nás v dobré obrátí a my nakonec dosáhneme vítězství.¹¹

Ve veškerém svém jednání a chování mějte vždy na paměti, že se nyní připravujete a vytváříte si život, který má pokračovat po celé věčnosti; nejednejte podle žádné zásady, podle které byste se styděli jednat v nebi nebo podle které byste nebyli ochotni jednat, a ve snaze dosáhnout nějakého cíle nepoužívejte žádné prostředky, které by celestiální a osvěcené svědomí neschvalovalo. Když vás pocity a vášně podněcují k nějakému jednání, necht' vždy převládají a panují čisté, úctyhodné, svaté a ctnostné zásady.¹²

**Nemůžeme se stát dokonalými najednou, ale
můžeme být den za dnem o trochu lepšími.**

Dítě dorůstá z dětství do chlapeckého věku a z chlapeckého věku do mužství nepřetržitým a stálým vývojem; ale nedokáže říci, jak nebo kdy k tomuto vývoji dochází. Neuvědomuje si, že roste; ale tím, že dodržuje zdravotní zákony a je ve svém životě moudré, nakonec dospěje k mužství. Tak tomu je i s námi, se Svatými posledních dnů. Rosteme a stoupáme dál. Nejsme si toho v daném okamžiku vědomi; ale po roce nebo obdobné době zjišťujeme, že jsme takřikajíc vystoupali trochu výš, že se blížíme k vrcholu hory. Pociťujeme, že máme víru v Pána; že Jeho prozřetelnost je vždy přínosná; že jsme s Ním spojeni; že je vskutku naším Otcem a že nás v životě vede.¹³

Neočekávejte, že se stanete dokonalými najednou. Budete-li to očekávat, budete zklamáni. Buďte dnes lepšími, než jste byli včera, a buďte zítra lepšími, než jste dnes. Nedopusťte, aby nás pokušení, která nás možná zčásti přemáhají dnes, přemáhala stejnou měrou i zítra. A tak se nadále snažte být den za dnem o trochu lepšími; a nedopusťte, aby váš život plynul, aniž byste dělali něco dobrého pro druhé i pro sebe.¹⁴

Vždy ten poslední den nebo poslední týden má být tím nejlepším, který jsme kdy zažili – každý den máme postoupit o trochu dál v poznání a v moudrosti, ve schopnosti činit dobro. S postupem času, jak stárneme, se máme každý další den přibližovat Pánu.¹⁵ [Viz námět č. 5 na straně 102.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

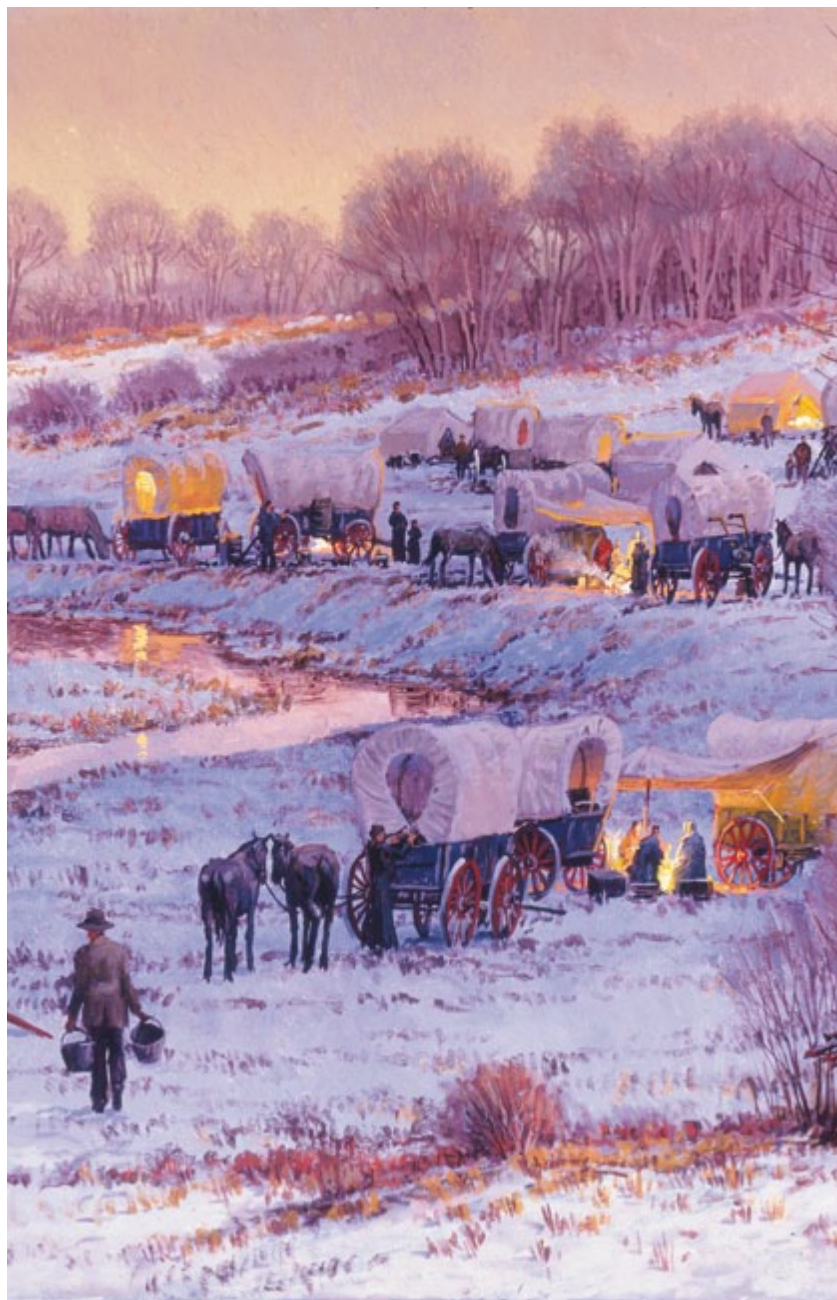
1. President Snow si uvědomoval, že nařízení být dokonalými některé Svaté posledních dnů znepokojuje. (Strany 93–95.) Při studiu této kapitoly se zaměřte na rady, které by mohly dodat útěchu někomu, kdo si dělá starosti s nařízením být dokonalý.
2. Slovní spojení „nadpřirozená pomoc“, které se vyskytuje v odstavci začínajícím na straně 93, znamená pomoc od Pána. Jak nám Pán pomáhá stát se dokonalými?
3. Na straně 95 si prostudujte slova presidenta Snowa týkající se Abrahama a prvních pionýrů Svatých posledních dnů. Co podle vás znamená být dokonalí „v oblasti svého jednání“? Přemístejte o tom, co můžete dělat, abyste se zlepšili ve svých „pocitech, ... bezúhonnosti, motivech a odhodlání“.
4. President Snow řekl: „Nesmíme dopustit, abychom, když objevíme svou slabost, ztráceli odvahu.“ (Strana 99.) Jak můžeme překonat pocity sklíčenosti či zklamání? (Několik příkladů je uvedeno na stranách 99–101.)
5. Jak vám pomáhá vědomí, že nemáme očekávat, že „se [staneme] dokonalými najednou“? (Viz strana 101.) Zamyslete se nad tím, jak konkrétně můžete následovat radu presidenta Snowa „být den za dnem o trochu lepšími“.
6. Vyhledejte v této kapitole jedno nebo dvě prohlášení, která vás obzvláště inspiroují. Co se vám na těchto prohlášeních líbí?

Související verše z písem: 1. Nefi 3:7; 3. Nefi 12:48; Eter 12:27; Moroni 10:32–33; NaS 64:32–34; 67:13; 76:69–70

Pomůcka k výuce: „Na jednotlivce zapůsobí, když jejich přínos oceníte. Můžete vyvinout zvláštní úsilí, abyste ocenili poznámky každého jednotlivce a abyste, je-li to možné, zahrnuli tyto poznámky do diskuse ve třídě.“ (*Učení – není většího povolání*, 35.)

Odkazy

1. „Anniversary Exercises“, *Deseret Evening News*, Apr. 7, 1899, 9.
2. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 16.
3. „Anniversary Exercises“, 9.
4. „Impressive Funeral Services“, *Woman's Exponent*, Oct. 1901, 36.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 3, 1879, 1.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 3, 1879, 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 3, 1879, 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, Oct. 4, 1898, 1.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 3, 1879, 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 3, 1879, 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, Oct. 4, 1898, 1.
12. *Millennial Star*, Dec. 1, 1851, 363.
13. Conference Report, Apr. 1899, 2.
14. *Improvement Era*, July 1901, 714.
15. *Improvement Era*, July 1899, 709.

Když byli Svätí posledních dnů vyhnáni ze svých domovů v Nauwoo ve státě Illinois, mnozí našli radost i uprostřed svého strádání.

Věrnost v dobách zkoušky – „ze stínů do zářivých slunečních paprsků“

„Každý muž a každá žena, kteří slouží Pánu, nehleď na to, jak věrní mohou být, mají své těžké chvíle; pokud ale žijí věrně, rozzáří se nad nimi světlo a dostane se jim útěchy.“

Ze života Lorenza Snowa

V únoru 1846 byli Svatí posledních dnů přinuceni opustit své domovy v Nauvoo ve státě Illinois. Když se připravovali na putování na západ do nové zaslíbené země, řídili se radou presidenta Brigham Younga, aby cestou zakládali osady. Žili v provizorních přístřešcích a sázeli plodiny pro Svaté, kteří se měli vydat na cestu po nich. Poté, co Lorenzo Snow a jeho rodina strávili krátký čas ve státě Iowa v osadě nazvané Garden Grove, přestěhovali se na místo, které Svatí nazvali Mount Pisgah a které se nacházelo v témže státě. Tato osada byla pojmenována po hoře, na které prorok Mojžíš spatřil zaslíbenou zemi pro svůj lid.

Lorenzo byl několik měsíců po svém příjezdu do Mount Pisgah povolán osadě předsedat. Později řekl: „V té době již byli Svatí v osadě Pisgah ve velmi nuzných poměrech, nejen kvůli tomu, že neměli potraviny a oblečení, ale ani spřežení a povozy, aby mohli pokračovat v cestě. Několik rodin bylo zcela bez prostředků a byly závislé na dobročinnosti svých bližních, kteří byli v mnoha případech nedostatečně připraveni tuto ctinnost projevit. Ale především osadu zachvátila nemoc, a nebylo dost zdravých lidí, kteří by pečovali o nemocné; v důsledku toho přicházela smrt a otcové, matky, děti, bratři, sestry i nejbližší přátelé padali onomu ničiteli za

obětí; při pohřbu byl proveden jen prostý obřad a někteří na sobě neměli ani náležité pohřební oblečení. A tak k našemu strádání přibyl i zármutek a truchlení.“

Lorenzo měl s těmito strastmi osobní zkušenosti. On i jeho rodina zakusili nemoc, zklamání i zármutek a také jim zemřela jejich novorozená dcera Leonora. Lorenzo napsal: „Malá Leonora onemocněla a zemřela a my jsme s nesmírným žalem pohřbili její ostatky do tichého místa odpočinku, aby tam zůstala sama, daleko od svého otce a matky, která ji porodila.“

Za těchto okolností Lorenzo pomáhal Svatým čelit zkouškám s vírou. Jeho sestra Eliza napsala: „S nezdolnou energií, s vynálezavou myslí a s pevným odhodláním, díky němuž nikdy neztrácel odvahu, obstál v náročných situacích, které by ty, kteří mají jen obyčejné schopnosti, naplnily hrůzou.“ A dále vzpomínala: „Nejprve se pustil do toho, aby podnítil a spojil úsilí ostatních.“ Zorganizoval muže do pracovních skupin. Někteří se vydali do nedalekých měst vydělat peníze na potraviny a oblečení. Jiní zůstali v táboře, kde pečovali o tamější rodiny, sázeli plodiny a vyráběli nebo opravovali zboží, které bylo možné použít v sousedních osadách.

Kromě toho, že Lorenzo pomáhal Svatým spolupracovat, je také nabádal, aby se duchovně vyžívali a aby si užívali hodnotnou zábavu. „Během dlouhých zimních měsíců,“ řekl, „jsem se snažil pozvedat náladu a uchovávat odvahu Svatých v osadě Pisgah – nejen pořádáním náboženských bohoslužeb a shromáždění v různých částech osady, ale také zajištěním a podporováním vhodné zábavy různého druhu. ...

Pokusím se jako příklad popsat jednu zábavu, kterou jsem improvizovaně připravil pro pobavení tolika lidí, kolik se jich dokázalo vměstnat do mého skromného rodinného obydlí, což byla jednopatrová stavba o rozměrech asi patnáct na třicet [čtyři a půl na devět metrů], postavená z kulatiny, se střechou pokrytou zeminou a s hliněnou podlahou, která měla na jednom konci komín nevelké výšky postavený z drnů vyrvaných z lůna matky Země. Speciálně pro tuto příležitost jsme pokryli podlahu tenkou vrstvou čisté slámy a na stěny jsme pověsili bílé povlaky ze svých příkrývek.

Náčrtek z deníku jednoho Svatého posledních dnů, který žil v osadě Mount Pisgah.

To, jak náš sál vhodně osvětlit pro nadcházející představení, vyžadovalo dlouhé přemýšlení a značnou porci vynalézavosti. Ale nakonec se nám to podařilo. Z jámy, kde byly uloženy tuříny, jsme vybrali ty největší a nejzachovalejší, vydlabali jsme vnitřek, vložili jsme do nich krátké svíčky a položili jsme je v určitých

vzdálenostech podél stěn, přičemž některé jsme zavěsili na strop zhotovený z hlíny a rákosu. Tato světla pak vydávala velmi pokojnou a poklidnou ... záři a světlo prosvítající skrze slupku tuřínu vypadalo velmi malebně.

Během onoho večerního představení několik mých přátel velmi srdečně chválilo mě i mou rodinu za zvlášť dobrý vkus a vynalézavost projevenou tímto jedinečným a nenákladným osvětlením.“

Lorenzo vzpomínal, že to byly „osvěžující hodiny, které uplynuly v radosti“. On i jeho hosté se společně bavili tím, že pronášeli proslovy, zpívali písně a recitovali. Lorenzo řekl: „Na konci setkání vypadali všichni naprosto spokojeni a odcházeli tak šťastni, jako kdyby ani bez domova nebyli.“¹ [Viz námět č. 1 na straně 113.]

Učení Lorenza Snowa

Zkoušky a soužení nám pomáhají duchovně se zdokonalovat a připravovat se na celestiální slávu.

Není možné, abychom si vypracovali své spasení a naplnili záměry Boží bez zkoušek a bez obětí.²

Svatí posledních dnů zažili a zažívají zkoušky a soužení. Bůh to tak zamýšlí. Troufám si říci, že když jsme v [předsmrtelném] duchovním světě dostali nabídku vstoupit do této zkušební doby a projít zkušenostmi, které nyní získáváme, nebylo to vesměs příjemné ani milé; naše vyhlídky nebyly ve všech ohledech tak nádherné, jak bychom si možná přáli. Přesto jsme bezpochyby jasně viděli a chápali, že máme-li dosáhnout svého oslavení a slávy, jsou tyto zkušenosti nutné; a jakkoli nepříjemné se nám možná zdály být, byli jsme ochotni podřídit se vůli Boží, a díky tomu jsme zde.³

Pán si v srdci usmyslel, že nás bude zkoušet, dokud nepozná, co s námi může dělat. Zkoušel i svého Syna Ježíše. ... Než přišel [Spasitel] na zem, Otec sledoval, kudy se ubírá, a věděl, že se na Něj může spolehnout, až se bude rozhodovat o spasení světů; a nezklamal se. Totéž platí i ve vztahu k nám. Bude nás zkoušet a dál nás zkouší, aby nás mohl umístit do těch nejvyšších postavení v životě a aby na nás mohl vložit nanejvýš posvátné zodpovědnosti.⁴

Projdeme-li úspěšně obtížnými zkouškami, aniž by byla porušena naše věrnost a bezúhonnost, můžeme na konci své zkoušky očekávat veliké a mocné vylití Ducha a moci Boží – veliké požehnání určené všem těm, kteří zůstali věrni svým smlouvám. ...

Někteří naši bratří se ptají, zda se na onom světě budou moci cítit hodni plného společenství s dávnými proroky a Svatými, kteří vytrpěli zkoušky a pronásledování, a se Svatými, ... kteří trpěli v Kirtlandu, v Missouri a v Illinois. Tito zmiňovaní bratří vyjádřili lítost nad tím, že nebyli účastní těchto výjevů plných utrpení. Je-li někdo z nich přítomen, pravím pro jejich útěchu, že nebudou muset čekat dlouho a budou mít podobné příležitosti, aby byli v srdci spokojeni. Vy ani já nemůžeme být učiněni dokonalými, leda skrze utrpení – ani Ježíš nemohl. [Viz Židům 2:10.] Svou modlitbou a utrpením v zahradě Getsemanské nastínil očišťující proces, který musí nutně proběhnout v životě těch, kteří mají touhu zajistit si slávu celestiálního království. Nikdo by se tomu neměl snažit uniknout tím, že se uchýlí k nějakým ústupkům.⁵

Neexistuje jiný způsob, jak by se Svatí mohli duchovně zdokonalit a připravit se na dědictví v celestiálním království než skrze soužení. Je to proces, díky němuž se získává více poznání a díky němuž bude nakonec na celém světě nastolen pokoj. Říká se, že kdyby celé naše okolní prostředí bylo pokojné a příznivé, stali bychom se netečnými. Byl by to stav, který by byl splněným přáním mnoha lidí; tito lidé by se ale nenamáhalí usilovat o věci přináležející věčnosti.⁶

Ať již to vezmete z hlediska osobního či kolektivního, trpěli jsme a budeme muset trpět znovu – a proč? Protože Pán to od nás vyžaduje kvůli našemu posvěcení.⁷ [Viz námět č. 2 na straně 113.]

**Když zůstáváme věrnými během zkoušek a pokušení,
ukazujeme tím, že milujeme více Boha než svět.**

Mezi naše zkoušky patří i pokušení, díky nimž můžeme ukázat, jak moc si ceníme svého náboženství. Jistě z tohoto pohledu znáte příběh Joba. Bylo mu dáno poznání týkající se vzkříšení a Vykupitele – a Job věděl, že i když zemře, uzří na zemi v posledních

Naše svědectví o Ježíši Kristu nás může podpírat a utěšovat v časech zkoušky.

dnech svého Vykupitele. [Viz Job 19:25–26.] To, jakým pokušením byl vystaven, ukázalo, že si cení těchto nebeských znalostí nade vše ostatní. ...

... Bůh je náš Přítel, a proto nemáme strach. Možná, že budeme muset být i nadále vystaveni mnoha situacím, které nejsou příjemné. Díky nim ale můžeme ukázat andělům, že milujeme věci Boží více než věci tohoto světa.⁸ [Viz námět č. 3 na straně 113.]

Když zůstáváme věrnými, Pán nás posiluje, abychom dokázali překonávat pokušení a snášet zkoušky.

Mnozí z vás možná mají těžké zkoušky, aby se vaše víra stala dokonalejší, aby se prohloubila vaše sebedůvěra, aby se posílilo vaše poznání mocí nebeských; a to vše ještě před tím, než nastane vykoupení. Pokud se nad obzorem objeví bouřkový mrak ...; pokud je vám nabídnut pohár hořkého utrpení a vy jste přinuceni ho vypít; pokud je Satan propuštěn, aby chodil mezi vámi se všemi svými svůdnými, klamavými a úskočnými schopnostmi; pokud je proti

vám pozvednuto rámě nelítostného pronásledování – pak právě v *této* hodině pozvedněte hlavu a radujte se z toho, že jste považováni za hodné toho, abyste takto trpěli s Ježíšem, se Svatými a se svatými proroky; a vězte, že chvíle vašeho vykoupení se přiblížila.

Chtěl bych vás, bratří a sestry, nabádat slovy od srdce. Buďte dobré mysli – nebuďte malomyslní; neboť zajisté rychle přichází den, kdy vám budou osušeny slzy, kdy vaše srdce bude utěšeno a kdy budete požívat plody své práce. ...

Buďte čestní, buďte ctnostní, buďte úctyhodní, buďte mírní a pokorní, odvážní a smělí, pěstujte bezelstnost, buďte takovými, jako je Pán; držte se pravdy, i kdybyste měli projít ohněm či mečem, mučením či smrtí.⁹

Od chvíle, kdy jsme obdrželi evangelium, až do současnosti, nám Pán čas od času dává zkoušky a soužení, můžeme-li tomu tak říkat; a někdy to byly takové zkoušky, že pro nás bylo těžké je přijmout bez reptání a stěžování si. V takových chvílích nám ale Pán požehnal a dal nám dostatečnou míru svého Ducha, abychom byli schopni pokušení překonat a zkoušky přestát.¹⁰

Každý muž a každá žena, kteří slouží Pánu, nehledě na to, jak věrní mohou být, mají své těžké chvíle; pokud ale žijí věrně, rozzáří se nad nimi světlo a dostane se jim útěchy.¹¹

To jediné, co se od nás požaduje, abychom byli v naprostém bezpečí při každé těžkosti či pronásledování, je činit vůli Boží, být čestní, věrní a oddaní zásadám, které jsme přijali; činit druhým to, co je správné; nepřestupovat ničí práva; žít podle každého slova, které vychází z úst Božích, a Jeho Svatý Duch nám bude pomáhat a bude nás podporovat za všech okolností, a my z toho všeho vyjdeme hojně požehnáni, pokud jde o náš domov, naši rodinu, naše stáda i naše pole – a Bůh nám ve všem požehná. Dá nám poznání za poznáním, inteligenci za inteligencí, moudrost za moudrostí.

Kéž Bůh přidá tomuto lidu požehnání. Kéž jsme věrní sami sobě, věrní všem zásadám, které jsme přijali, a kéž celým srdcem usilujeme o blaho druhých, a Bůh na nás vylije svého Ducha a my nakonec vyjdeme jako vítězové.¹² [Viz námět č. 3 na straně 113.]

Když se ohlížíme za těžkými chvílemi, zjišťujeme, že zkoušky nám pomohly přilnout těsněji k Bohu.

Když přemítáme o tom, co pro nás Pán udělal v minulosti, když přemítáme o své současné situaci i o budoucích vyhlídkách, jsme nesmírně pozhnaným lidem! Občas mě napadá, že tou největší ctností, kterou by Svátí posledních dnů mohli mít, je vděčnost našemu Nebeskému Otci za to, co nám dává, a za stezku, po níž nás vede. Možná, že chůze po této stezce nebyla vždy nejpříjemnější, ale následně zjišťujeme, že ony okolnosti, které byly velmi nepříjemné, byly pro nás často nanejvýš užitečné.¹³

Pokud si člověk uchová víru v každé zkoušce, kterou prochází, a dělá čest Bohu a náboženství, které přijal za své, pak je tento jedinec na konci své zkoušky či soužení blíže Bohu – blíže ve smyslu prohloubení víry, moudrosti, poznání a moci, a tudíž s větší sebedůvěrou volá k Pánu ohledně toho, co si přeje. Znam jedince, kteří se třásli strachy při pomyslení na to, že by měli projít určitou zkouškou, kteří ale poté, co dané pokušení překonali, řekli, že nyní dokáží přistupovat k Pánu s větší sebedůvěrou a mohou žádat o taková pozhnaní, po kterých touží. ...

Máme všechny důvody k tomu, abychom plesali a byli naplněni radostí a spokojeností, nehledě na to, jaké těžkosti nás obklopují. A o kolik jsme pokročili kupředu, kolik poznání jsme získali a oč více jsme schopni snést nyní než před rokem, dvěma či pěti lety? A jsme schopni vydržet toho více nyní než před několika lety? Pán nás posílil a podpořil nás v našem růstu. Podobně jako dítě, které roste, neví, jak postupně získalo sílu a jakým způsobem jeho postava rostla. Je větší letos než vloni. A totéž platí i pro náš duchovní pokrok. Cítíme se silnější dnes než před rokem.¹⁴

Oběti, které jste přinesli, těžkosti, které jste přestáli, a strádání, která jste vytrpěli, se stanou ... nevýznamnými, a vy se budete radovat z toho, že jste získali zkušenosti, které vám toto vše poskytlo. ... Některé věci, které se naučíme následkem toho, co vytrpíme, a poznání, které si takto získáme – ačkoli tento proces může být bolestivý –, pro nás budou mít velkou hodnotu v onom dalším životě. ...

...Vím, že náš život není vždy jen prosluněný; bezpochyby jste prošli mnohými zkouškami a možná jste prožili i mnoho soužení; ale budete-li dál bezúhonní, brzy se vynoříte ze stínů do nádherné sluneční záře celestiálního světa.¹⁵ [Viz námět č. 4 níže.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Přemíítejte o vyprávění uvedeném na stranách 105–108. Jak to, že mnozí Svátí v tomto vyprávění byli schopni být šťastní navzdory svému strádání? Co můžeme dělat pro to, abychom těm, kteří procházejí zkouškami, dodávali odvahu?
2. Prostudujte si učení presidenta Snowa týkající se toho, proč musíme mít zkoušky. (Strany 108–109.) Co podle vás znamená „usilovat o věci přináležející věčnosti“? Proč by podle vás mnozí lidé neusilovali „o věci přináležející věčnosti“ bez zkoušek?
3. Jak máme reagovat na zkoušky a pokušení? (Několik příkladů je uvedeno na stranách 109–110.) Jak nám Pán pomáhá v časech zkoušky?
4. Přečtěte si poslední oddíl této kapitoly. Co jste získali díky těžkostem, které jste prožili?
5. Vyhledejte v této kapitole jedno nebo dvě prohlášení, která vám dodávají naději. Co se vám líbí na prohlášeních, která jste vybrali? Zvažte, jak byste se mohli podělit o tyto pravdy se členem rodiny nebo s přítelem, který potřebuje povzbuzení.

Souisející verše z písem: Deuteronomium 4:29–31; Žalm 46:2; Jan 16:33; Římanům 8:35–39; 2. Korintským 4:17–18; Mosiáš 23:21–22; 24:9–16; NaS 58:2–4

Pomůcka k výuce: Zvažte možnost požádat předem několik členů, aby se připravili na to, že se podělí o zkušenosti nebo zážitky týkající se tématu této kapitoly. Například než proběhne lekce o této kapitole, může být užitečné požádat několik členů, aby se připravili na to, že pohovoří o tom, co se naučili díky zkouškám.

Odkazy

1. Viz Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 89–93.
2. *Millennial Star*, Apr. 18, 1887, 245.
3. *Deseret Weekly*, Nov. 4, 1893, 609.
4. *Millennial Star*, Aug. 24, 1899, 532.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, Feb. 9, 1886, 1.
6. *Deseret News*, Apr. 11, 1888, 200; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na generální konferenci v dubnu 1888.
7. *Deseret News*, Oct. 28, 1857, 270.
8. *Deseret News*, Apr. 11, 1888, 200.
9. „Address to the Saints in Great Britain“, *Millennial Star*, Dec. 1, 1851, 364.
10. *Deseret Weekly*, Nov. 4, 1893, 609.
11. *Millennial Star*, Aug. 24, 1899, 531.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, Dec. 2, 1879, 1.
13. Conference Report, Apr. 1899, 2.
14. *Deseret News*, Apr. 11, 1888, 200.
15. „Old Folks Are at Saltair Today“, *Deseret Evening News*, July 2, 1901, 1; poselství určené skupině věkově starších členů Církve; připravil Lorenzo Snow ve věku 88 let a přečetl jeho syn LeRoi.

„[Zkoumej] mne, Bože silný, a poznej srdce mé“

Spravedliví Svatí posledních dnů se snaží „vypěstovat si takový charakter před Bohem, na který by bylo možné se spolehnout v hodině zkoušky“.

Ze života Lorenza Snowa

15. prosince 1899 president Lorenzo Snow, který byl tehdy již presidentem Církve, promluvil na pohřbu presidenta Franklina D. Richardse, který sloužil jako president Kvora Dvanácti apoštolů. Ke konci svého kázání president Snow řekl: „Prosím Pána Izraele o to, aby požehnal Svatým posledních dnů a abychom byli připraveni na události v blízké budoucnosti a aby naše srdce bylo na správném místě před Pánem.“

Aby president Snow ilustroval, jak potřebné je mít „srdce na správném místě před Pánem“, vyprávěl o zážitku, který měl on a president Richards v 50. letech 19. století, když byli nově povoláni jako apoštolové. V té době president Brigham Young inicioval v Církvi všeobecnou nápravu a vyzýval Svaté posledních dnů, ať již jsou kdekoli, aby činili pokání a obnovili osobní závazek vést spravedlivý život.

„Když president Young pocítil, že má vyzvat členy k pokání a k nápravě,“ vzpomínal president Snow, „mluvil velmi důrazně ohledně toho, co by se mělo dít s určitými lidmi – že by jim mělo být odňato kněžství kvůli tomu, že ho nezvelebují tak, jak by měli. Bratří, kteří v oné době žili, si vzpomenu, s jakou razancí o tom mluvil. Toto se dotklo srdce bratra Franklina i srdce mého; a o této záležitosti jsme spolu mluvili. Dospěli jsme k závěru, že půjdeme za presidentem Youngem a své kněžství mu nabídneme. Pokud pocítí,

President Franklin D. Richards

ve jménu Páně, že jsme své kněžství nezvelebovali, vzdáme se ho. Zašli jsme za ním, setkali jsme se s ním o samotě a řekli jsme mu to. Myslím, že měl v očích slzy, když říkal: „Bratře Lorenzo a bratře Frankline, vy jste své kněžství zvelebovali před Pánem uspokojivě. Bůh vám žehnej.“¹

Po celý život si president Snow přál, aby měl srdce na správném místě před Pánem, a také povzbuzoval Svaté, aby zkoumali vlastní způsobilost. Mluvil se „snahou důrazněji nám klást na mysl“, že si jako Svatí posledních dnů musíme vypěstovat „správný charakter před Bohem, naším Otcem“.² [Viz námět č. 1 na straně 123.]

Učení Lorenza Snowa

Pokud jsme si vypěstovali správný charakter, můžeme s důvěrou vyzvat Boha, aby zkoumal naše srdce.

Mám silný pocit, že to nejcennější a to, co bude nejužitečnější, až se vrátíme do duchovního světa, bude skutečnost, že jsme si v tomto stavu zkoušky vypěstovali správný a jasně definovaný charakter věrných a důsledných Svatých posledních dnů.

V případě, kdy se nějaký neznámý člověk uchází o zaměstnání nebo o zodpovědné postavení, se často požaduje, aby předložil dokumenty, které pocházejí od někoho důvěryhodného a které dokládají jeho způsobilost, aby předložil doporučující dopisy, které by pro něj byly užitečné a které by mu pomohly získat práva a výsady, kterých by jinak bylo těžké dosáhnout. Je však poměrně snadné obstarat si písemné doporučení, jak se tomu říká, doporučení, které si člověk může dát do kapsy; a vskutku, dle mého pozorování se nezdá, že lidé mají psané doporučení, které neodpovídá jejich skutečnému a opravdovému charakteru.

Mezi námi jsou takoví členové této Církve, kteří vynakládají velké úsilí na to, aby je lidé kolem nich měli v oblibě a aby je znali, ale jejichž skutečný charakter neboli takříkajíc jejich vnitřní podstata je zastřená nebo skrytá. ... Tato modlitba, o níž se [zmiňuji] – „[Zkoumej] mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. A popatř, chodím-liť já cestou odpornou tobě,

a veď mne cestou věčnou“ [Žalm 139:23–24] – je velmi důležitá; je to modlitba, kterou mohl David v nejdůležitějším období svého života odpovědně a s určitou mírou sebedůvěry pronést k Bohu. Avšak byly chvíle, kdy při pronášení takové modlitby měl váhavý a rozechvělý pocit slabosti.

Mám důvod se domnívat, že mnozí Svátí posledních dnů mohli v průběhu značné části svého života přistupovat k Pánu se vši sebedůvěrou a mohli pronášet tutéž modlitbu – „[Zkoumej] mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. A popať, chodím-liť já cestou odpornou tobě“; avšak kdybychom jako členové vždy dokázali žít tak, abychom se mohli sklonit před Pánem a pronést takovouto modlitbu, jak nádherné by to bylo a jakého úspěchu bychom dosáhli spravedlivostí a dobrými skutky! ... Doporučoval bych, aby [každý] přijal tuto Davidovu modlitbu za svou a aby se snažil zjistit, do jaké míry podle ní dokáže žít podle svého poznání, aby se tak ve vši upřímnosti stala součástí jeho oddanosti vůči Bohu. Mnohým se nedaří dosáhnout tohoto měřítká znamenitosti, protože v skrytu, kam oko smrtelníka nedosáhne, dělají věci, které mají přímý sklon odvádět je od Všemohoucího a odhánět Ducha Božího. Takoví lidé nemohou ve své soukromé komůrce pronášet tuto modlitbu; nemohli by ji pronášet, dokud by nečinili pokání z hříchů a nenapravili špatnosti, které spáchali, a dokud by se nerozhodli snažit se v budoucnu lépe, než jak to činili v minulosti, a vypěstovat si před Bohem takový charakter, na který by se mohli spolehnout v hodině zkoušky a který by je, až přejdou do duchovního světa, uschopnil k tomu, aby se mohli sdružovat se svatými bytostmi i se samotným Otcem.

... Musíme být pravdivými muži a pravdivými ženami; naše víra se musí prohloubit a my musíme být hodni společenství Ducha Svatého, aby nám po celý den pomáhal ve spravedlivých skutcích, aby nás uschopnil vzdát se své vůle ve prospěch vůle Otcovy, abychom dokázali bojovat proti své padlé přirozenosti a činit to, co je správné – z lásky k tomu, že činíme to, co je správné, majíce své oko upřené na čest a slávu Boží. Abychom tak mohli činit, musíme vnitřně pociťovat a vnímat zodpovědnost, která na nás spočívá, a

uvědomovat si, že na nás spočívá oko Boží a že za každý svůj skutek a za motivy, které daný skutek inspirují, musíme být odpovědni; a musíme být neustále *v souladu* s Duchem Páně.³ [Viz námět č. 2 na straně 123.]

Příklady v písmech nás učí tomu, jak můžeme zdokonalit svůj charakter.

Je toho mnoho, co obdivuji na charakteru proroků, a zvláště na charakteru Mojžíše. Obdivuji jeho odhodlání přinášet slovo a vůli Boží Izraeli a jeho připravenost činit vše, co je v moci člověka, s pomocí Všemohoucího; a především obdivuji jeho bezúhonnost a věrnost vůči Pánu. ...

Bůh obdivuje dnešní muže a ženy, kteří vedou poctivý život a kteří, nehledě na síly Satana, které se proti nim šikují, dokáží říci: jdi ode mne pryč, Satane [viz Lukáš 4:8], a kteří vedou spravedlivý a zbožný život – a takoví lidé mají u Boha značný vliv a jejich modlitby zmohou mnoho. [Viz Jakub 5:16.] Mojžíš měl například takovou moc od Všemohoucího, že při určité příležitosti změnil [Boží] záměry. Jistě si vzpomínáte, že Pán se na Izraelity rozzlobil a řekl Mojžíšovi, že je zničí a že vezme Mojžíše, učiní z něj veliký národ a udělí jemu a jeho potomstvu to, co slíbil Izraeli. Avšak tento vznešený vůdce a zákonodárce, věrný své povinnosti, stál mezi Bohem a Izraelity a prosil Pána ve prospěch svého lidu; a mocí, kterou mohl použít a kterou použil, byl prostředkem záchrany lidu před hrozícím zničením. [Viz Exodus 32:9–11; Joseph Smith Translation, Exodus 32:12.] Jak vznešeně a nádherně musel Mojžíš vypadat v očích Páně a jaké uspokojení muselo Pánu přinášet vědomí, že Jeho vyvolený lid měl ve svém tvrdošijném a nevědomém stavu v čele takového muže.

Také u Jonáše nacházíme zajímavý charakterový rys. Když se na rozbouřených vodách námořníci obávali, že nebudou moci loď zachránit, v Jonášovi se ozvalo svědomí kvůli tomu, že nešel do Ninive, jak mu Pán přikázal, a tak předstoupil a vyznal, že on sám je příčinou pohromy, která se na ně chystala udeřit, a byl ochoten se nechat obětovat v zájmu těch, kteří byli na palubě. [Viz Jonáš

I když Jonáš projevoval slabosti, můžeme se poučit z jeho vznešených a obdivuhodných charakterových rysů.

1:4–12.] I v charakteru dalších proroků a mužů Božích, i když podobně jako Jonáš mohli v určitých situacích projevit slabost, je patrné něco vsutku vznešeného a obdivuhodného.⁴ [Viz námět č. 3 na straně 123.]

Spravedlivé charakterové rysy se v nás vytvářejí postupně tím, že používáme víru a činíme pokání ze špatných skutků.

Tyto charakterové rysy, které nacházíme v úctyhodných lidech z dávných dob, nejsou výsledkem náhody nebo štěstí, ani je nelze získat za jediný den, týden, měsíc či rok, ale vytvářejí se postupně – jsou výsledkem vytrvalé věrnosti Bohu a pravdě, nehledě na chválu či kritiku lidí.

... Je důležité, abychom jakožto Svatí posledních dnů chápali a uvědomovali si, že spasení přichází skrze milost Boží a skrze to, že budeme rozvíjet tytéž zásady, kterými se řídili již zmínění

spravedliví lidé. Nejde o to konat dobro kvůli chvále lidí; ale konat dobro kvůli tomu, že konáním dobra v sobě rozvíjíme božskost, a když tak budeme činit, staneme se spřízněnými s božskostí, která se časem stane součástí naší osobnosti. ...

Cožpak občas neděláme věci, kterých pak litujeme? Vše může být v pořádku, pokud přestaneme tyto věci dělat, když víme, že jsou špatné; když vidíme, že je to něco zlého a pak činíme nápravu, je to to jediné, co můžeme dělat a co od nás kdo může požadovat. Bezpochyby se ale některým stává, že mají větší obavu z toho, že bude veřejně známo, že dělají něco špatného, než ze samotné skutečnosti, že dělají něco špatného; zajímají se o to, co lidé řeknou, když o tom uslyší, atd. A na druhé straně mají někteří sklon dělat určité věci, aby získali uznání svých přátel, a pokud jejich skutky nevyvolávají příznivou odezvu nebo je druzí neberou na vědomí, mají pocit, že jejich snaha je marná a že ať udělali cokoli dobrého, byl to naprostý neúspěch.

Pokud si skutečně přejeme přilnout těsněji k Bohu; pokud si přejeme být v souladu se spravedlivými duchy věčných světů; pokud si přejeme vypěstovat si takovou víru, o níž čteme a díky níž Svätí v dávných dobách vykonávali tak úžasné skutky, pak poté, co obdržíme Svatého Ducha, musíme dbát na Jeho našeptávání a řídit se Jeho nabádáními a nesmíme Ho žádným jednáním ze svého života odehnat. Je pravda, že jsme slabá a chybná stvoření, která jsou náchylná k tomu, aby v jakékoli situaci Ducha Božího zarmoutila, ale jakmile si uvědomíme, že jsme udělali chybu, máme z nesprávného jednání činit pokání a máme do nejvyšší možné míry napravit nebo urovnat to špatné, co jsme spáchali. Tímto jednáním posilujeme svůj charakter, činíme pokrok v tom, o co usilujeme, a opevňujeme se před pokušením; a časem toho překonáme tolik, že budeme skutečně žasnout nad tím, jakého pokroku jsme dosáhli v sebeovládání a ve zdokonalení.⁵ [Viz námět č. 4 na straně 123.]

**Tím, že si uchováváme spravedlivý
charakter, se přibližujeme Pánu.**

Přijali jsme evangelium, které má zázračný účinek – poslušností jeho požadavků můžeme obdržet ta nejvybranější požehnání, která

kdy byla v jakékoli době slíbena či udělena lidstvu. Ale podobně jako dítě, které má nějakou cetku nebo hračku, jsme i my často spokojeni s pomíjivými dočasnými věcmi a zapomínáme na to, že máme příležitosti rozvíjet v sobě vznešené a věčné zásady života a pravdy. Pán si přeje vytvořit si s námi bližší a těsnější vztah; přeje si pozvednout nás jakožto lidské bytosti a pozvednout i naši inteligenci – a toho lze dosáhnout jedině prostřednictvím věčného evangelia, které je zvláště připraveno pro tento účel. Apoštol Jan říká: „Každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on (Kristus) čistý jest.“ [1. Janova 3:3.] Uplatňují Svatí posledních dnů zásady evangelia ve svém životě a naplňují tak záměry Boží?

... Co můžeme za daných okolností dělat, abychom se ještě více rozvíjeli ve spravedlivosti našeho Boha? Jaké přínosy, požehnání a výsady nabízí tento plán spasení, kterého jsme poslušni, a jakými prostředky jich lze dosáhnout? Bude-li zapotřebí přinést nějakou oběť, budou mít všichni ti, kteří si přejí zkoumat své náboženství a kteří se snaží řídit jeho požadavky tím, že podle něj žijí v každodenním životě, příležitost ukázat svou ochotu sklonit se před vůlí Jehovy a uznat Jeho ruku v protivenství i v hojnosti.

... Je dobré, když zkoumáme sami sebe, když rozmlouváme sami se sebou ve skryté komůrce, když zjišťujeme, jak si stojíme ... před Pánem, abychom mohli, je-li to potřeba, obnovit svou horlivost a věrnost a činit více dobrých skutků.

Mluví-li všeobecně o našich členech, není pochyb o tom, že se v očích Božích značně zdokonalujeme. Avšak ačkoli je toto bezpochyby pravda, jsem přesvědčen, že mezi námi jsou tací, kteří jsou obdařeni duchovními dary, které lze, pokud by se tak rozhodli, zušlechťovat a používat v mnohem větší míře, než jak se používají nyní, a kteří by mohli postupovat mnohem rychleji po stezkách svatosti a mohli by mnohem těsněji přilnout k Pánu. Avšak duch, který doprovází věci tohoto světa, na ně působí do té míry, že tyto duchovní moci a požehnání neprohlubují; nesnaží se dosáhnout tak blízkého vztahu s Pánem, na který mají výsadní právo.⁶

Svůj charakter, jakožto Svatých posledních dnů, si máme uchovat neporušený, ať již to vyžaduje jakoukoli cenu či oběť. Charakter, který Bůh schvaluje, stojí za to si udržet i za cenu stálého celoživotního sebezapření.

Když takto žijeme, můžeme hledět kupředu ... s dokonalým ujištěním o tom, ... že budeme korunováni jako synové a dcery Boží a že obdržíme bohatství a slávu celestiálního království.⁷ [Viz námět č. 5 níže.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Čemu se můžete naučit z jednání staršího Lorenza Snowa a staršího Franklina D. Richardse v příběhu uvedeném na stranách 115 a 117? Zvažte, jak byste se mohli podělit o tyto zásady se členy rodiny nebo s někým jiným.
2. President Snow řekl: „Musíme být pravdivými muži a pravdivými ženami.“ (Strana 118.) Co to podle vás znamená být pravdivými muži a pravdivými ženami?
3. Zamyslete se nad slovy presidenta Snowa, kterými popisuje příklady Mojžíše a Jonáše. (Strany 119–120.) Co z těchto příkladů nám může pomoci zdokonalit náš charakter?
4. Přemítejte o druhém úplném odstavci na straně 121. Proč si myslíte, že si musíme být vědomi svých chyb, chceme-li posilovat svůj charakter? Jak můžeme dosáhnout toho, abychom si uvědomovali své nedokonalosti, aniž bychom kvůli tomu ztráceli odvahu?
5. Projděte si rady presidenta Snowa, které jsou uvedeny v posledním oddíle této kapitoly. (Strany 121–123.) Přemýšlejte o tom, jak si udělat čas na to, abyste zkoumali sami sebe a zjistili, jak si stojíte před Pánem.

Související verše z písem: Žalm 24:3–5; 2. Petrova 1:2–11; Mosiáš 3:19; Alma 48:11–13, 17; Eter 12:25–28; NaS 11:12–14; 88:63–68

Pomůcka k výuce: Požádejte členy třídy, aby si z této kapitoly vybrali jeden oddíl a aby si ho v duchu přečetli. Vyzvěte je, aby vytvořili skupinky po dvou nebo třech členech, kteří si vybrali tentýž oddíl, a aby diskutovali o tom, co se dozvěděli.

Odkazy

1. *Deseret Semi-Weekly News*, Dec. 19, 1899, 5.
2. *Deseret News: Semi-Weekly*, Aug. 15, 1882, 1.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, Aug. 15, 1882, 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, Aug. 15, 1882, 1.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, Aug. 15, 1882, 1.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, Aug. 15, 1882, 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, Feb. 9, 1886, 1.

Posvátné rodinné vztahy

„Budeme-li věrní, budeme se vzájemně sdružovat v nesmrtelném a vznešeném stavu. ... Vztahy, které se zde vytvoří a které mají nanejvýš trvalý charakter, budou existovat i na věčnosti.“

Ze života Lorenza Snowa

Když se Lorenzo Snow chystal oslavit 70. narozeniny, pozval všechny své děti a jejich rodiny do Brigham City v Utahu na „velkolepou rodinnou sešlost a oslavu narozenin“. Zajistil pro ně ubytování, stravu a program, který by byl zábavný pro všechny, včetně malých dětí. „Čím více o této události [rodinné sešlosti] přemítám,“ napsal „tím více se na ni těším a toužím po rodinném setkání, abych vás mohl v životě ještě jednou všechny vidět a dát vám otcovské požehnání.“ Naléhavě je žádal, aby nedopustili, aby jim něco zabránilo v účasti, „vyjma nanejvýš závažných a nepřekonatelných překážek“.¹

Snowovi měli setkání od 7. do 9. května 1884 a společně naslouchali hudbě, proslovům a poezii, sledovali divadelní představení, hráli hry, hodovali a přátelsky se bavili.² Eliza, sestra presidenta Snowa, zaznamenala, že během této události se president Snow „účastnil různých setkání se členy rodiny a z pozice patriarchy ... jim dával požehnání“ a udílel „mnoho otcovských rad, pokynů a nabádání“. Když se rodinná sešlost chýlila ke konci, všichni se shromáždili, aby vyslechli slova presidenta Snowa. Podle Elizina záznamu vyjádřil „své uspokojení a vděčnost Bohu za to, že měl to potěšení dívat se na přívětivé a rozesmáté tváře členů své velké rodiny, a řekl, že z této sešlosti vzejde podle jeho očekávání mnoho dobrého“. Když se president Snow díval na svou rodinu, řekl: „Srdce mi přetéká těmi nejúžasnějšími pocity vděčnosti Nebeskému Otcí. ... Slovy nedokáži vyjádřit niterné pocity svého srdce, které se týkají

Děti jsou „drahocenné dědictví od Pána“.

této svaté a posvátné příležitosti stát zde a dívat se při příležitosti oslav mých sedmdesátých narozenin na tuto nádhernou a Bohem inspirovanou podívanou.“

A dále pokračoval: „Toto je poslední rodinná sešlost, kterou můžeme očekávat na této straně duchovního světa. Kéž nám Bůh našich otců pomáhá dodržovat Boží zákony, vést úctyhodný život, uchovat si ctnost a bezúhonnost neporušenou, naslouchat našepťávání Svatého Ducha a snažit se pilně očišťovat, aby se ani jeden člen této rodiny neztratil tím, že by sešel z přímé a těsné stezky, ale abychom všichni prokázali, že jsme hodni vyjít v jitra prvního vzkříšení, být korunováni slávou, pokračovat ve svém rodinném svazku v nesmrtnosti a nadále se rozrůstat po všechny nekonečné věky věčnosti.“³ [Viz námět č. 1 na straně 132.]

Učení Lorenza Snowa

Rodinné vztahy jsou posvátné a mohou se dál upevňovat ve věčnosti.

Podporujte manželství ... a vštěpujte [druhým] posvátnost tohoto svazku a závazek, který na nich spočívá, dodržovat toto veliké přikázání, které Bůh dal našim prvním rodičům – aby se množili a naplňovali zemi. [Viz Genesis 1:28.] Toto je o to víc důležité ve světle současného světského trendu nedbat na tento zákon a znevažovat manželskou smlouvu. Je smutné všimnout si toho, jak časté jsou v této zemi rozvody a jak lidé čím dál tím více považují děti spíše za přítěž než za drahocenné dědictví od Pána.⁴

[Pán] nám ukázal, že budeme-li věrní, budeme se vzájemně sdružovat v nesmrtném a vznešeném stavu; že vztahy, které se zde vytvoří a které mají nanejvýš trvalý charakter, budou existovat i na věčnosti.⁵

Vztahy, které se vytvářejí zde, [budeme] mít i ve věčných světech. Otcové, matky, sestry, bratři – ano, matky, které se dívají, jak jim po jejich boku umírají blízcí, vědí, že budou opět jejich v duchovním světě a že je budou mít v takové podobě, v jaké je ukládají do hrobu. Manželka, která se dívá, jak jí umírá manžel, jak z něj vyprchává život, ví, že svého manžela bude opět mít, a ve zjeveních Všemohoucího nachází klid, útěchu a radost z toho, že bude mít

svého manžela ve věčných světech. Tytéž vztahy, které jsou zde, budou dál existovat i za závojem; svazky, které jsou zde utvořeny, se budou dál prohlubovat v dalším životě, který přijde. A Svatí posledních dnů mají toto ujištění, protože Bůh jim ho dal.⁶ [Viz námět č. 2 na straně 132.]

Věrní Svatí posledních dnů, kteří nemohou uzavřít sňatek nebo vychovávat děti v tomto životě, budou moci získat všechna požehnání plynoucí z oslavení v životě, který přijde.

Jedna dáma ke mně onehdy přišla do kanceláře a požádala mne, zda by si se mnou mohla promluvit ohledně jisté osobní záležitosti. Sdělila mi, že se cítí velmi špatně, protože její vyhlídky na to, že by mohla mít manžela, nevypadaly dobře. ... Chtěla vědět, jaký bude její stav v příštím životě, pokud se jí v tomto životě nepodaří najít manžela. Předpokládám, že tato otázka vyvstává i v srdci našich mladých členů. ... Rád bych něco málo vysvětlil pro uklidnění a útěchu těch, kteří se nacházejí v tomto stavu. Žádný Svatý posledních dnů, který zemřel poté, co vedl věrný život, neztratí nic kvůli tomu, že se mu nepodařilo vykonat určité věci jen proto, že se mu k tomu nenaskytly příležitosti. Jinými slovy, pokud mladý muž nebo mladá žena nemají příležitost uzavřít sňatek a vedou až do okamžiku své smrti věrný život, budou mít všechna požehnání, oslavení a slávu, kterou budou mít každý muž nebo žena, kteří tuto příležitost měli a zušlechtili ji. Toto je jisté a nesporné. ...

Pokud ti, kteří nemají příležitost uzavřít sňatek v tomto životě, zemřou v Pánu, bude jim dáno, aby mohli získat všechna požehnání, která nutně získávají ti, kteří sňatek uzavřeli. Pán je milosrdný a laskavý a není nespravedlivý. Není v Něm žádné nespravedlnosti; přesto bychom sotva mohli považovat za spravedlné, pokud by žena nebo muž, když zemřou, aniž by měli příležitost uzavřít sňatek, nemohli dosáhnout nápravy v životě příštím. To by bylo nespravedlné, a my víme, že Pán není nespravedlnou bytostí. Jsem přesvědčen o tom, že má sestra Eliza R. Snowová je stejně tak dobrá žena jako jakákoli jiná žena Svatých posledních dnů, která kdy žila, a přesto nebyla vdaná až do věku, když už byla ve stavu, kdy nemohla mít děti. ... Nedokáži si ani na okamžik představit, že by

kvůli tomu něco ztratila. Bude jí to vynahrazeno v příštím životě a bude mít právě tak vznešené království, jaké by měla, kdyby měla příležitost vychovávat děti v tomto životě.⁷

**Když jsou manžel a manželka sjednoceni
v srdci, napomáhají tomu, aby v rodině
převládala láska a laskavost.**

Dbejte na to, aby ona malá, nicotná nedorozumění v rodinných vztazích neotrávila vaše štěstí.⁸

Manželky, buďte věrné svému manželovi. Vím, že musíte snášet mnoho nepříjemností, a váš manžel musí také ledacos snášet. Bezpochyby je pro vás váš manžel někdy zkouškou – možná kvůli své nevědomosti nebo snad občas i kvůli nevědomosti vaší. ...

... Nepravím nic jiného než to, že váš manžel je špatný – právě tak špatný, jako jste vy, a někteří manželé jsou možná horší; ale to nevadí; snažte se vydržet nepříjemnosti, které se občas vyskytují, a až se pak setkáte v příštím životě, budete rádi, že jste tyto věci snášeli.

Manželům pravím toto – mnozí z vás si neceníte manželky tak, jak byste měli. ... Buďte k ní laskaví. Když jdete na shromáždění, neste dítě alespoň polovinu času vy. Když potřebuje pohoupat a vy toho nemáte moc na práci, pohoupejte ho. Buďte laskaví, když kvůli tomu někdy musíte přinést nějakou malou oběť; buďte laskaví v každém případě, bez ohledu na to, jakou oběť musíte přinést.⁹

Muži by se měli doma chovat více otcovsky, měli by ke své manželce a dětem, sousedům a přátelům chovat jemnější city, měli by být laskavější a více podobní Bohu. Když navštívím nějakou rodinu, vskutku obdivuji, jak hlava domácnosti slouží rodině jako muž Boží – laskavý a jemný, naplněný Duchem Svatým, moudrostí a porozuměním nebes.¹⁰

Chcete-li založit rodinu v Sionu, chcete-li uzavřít tento nebeský svazek, který zde musí existovat, pak musíte tuto rodinu sjednotit, a hlava této rodiny musí mít Ducha Páně a musí mít ono světlo a inteligenci, které, když se projevují v každodenním životě a v chování dotýčných jedinců, zajistí spasení oné rodiny, neboť hlava rodiny drží spasení ve svých rukou.

Snaží se věnovat city a náklonnost své rodině do té míry, do jaké je toho schopen, a snaží se zajistit vše, co je nutné pro jejich pohodlí a blaho – rovněž i členové jeho rodiny se musí snažit a projevovat tytéž pocity, tutéž laskavost a tytéž sklony, a do té největší míry, do jaké jsou schopni, projevovat vděčnost za požehnání, která získávají.

Je třeba, aby byli sjednoceni v srdci, neboli sjednoceni v pocitech a v odpovídající náklonnosti, aby tak, jak jsou sjednoceni, mohli být i podobným způsobem spojeni.¹¹

Když [muži] poklekají v přítomnosti své manželky a dětí, měli by být inspirováni darem a mocí Ducha Svatého, aby dotyčný manžel byl takovým mužem, kterého bude dobrá manželka ctít, a aby na nich neustále spočívaly dar a moc Boží. Měli by být jednotni ve své rodině, aby na ně mohl sestoupit Duch Svatý, a měli by žít tak, aby manželka mohla být skrze modlitbu posvěcena, aby chápala, že je nutné, aby se posvětila v přítomnosti svého manžela a v přítomnosti svých dětí, aby mohli být společně jednotni a aby se dotyčný muž a jeho manželka mohli stát čistou jednotkou vhodnou pro to, aby zaujala své místo v založení a vytvoření království Božího, aby mohli dýchat čistého ducha a vštěpovat čisté ponaučení svým dětem i dětem svých dětí.¹² [Viz námět č. 3 na straně 132.]

Děti se nejlépe učí evangeliu tehdy, když jejich rodiče usilují o inspiraci a jsou pro ně dobrým příkladem.

Dílo, do něhož jsme zapojeni, není naše – je to dílo Boží. Naše kroky řídí vyšší inteligence. ... Budoucnost tohoto království bude spočívat na našich potomcích; a moc a konečné vítězství tohoto království bude spočívat na tom, jak je vzděláváme a náležitě školíme. Pokud si přejeme mít na svou rodinu správný vliv, musíme pro ni být dobrým příkladem a také jí musíme dávat dobrá ponaučení. Máme jim být schopní říci: dělej to, co dělám já, právě tak jako říci: dělej to, co ti říkám.¹³

Snažte se učit své děti tímto způsobem – příkladem i slovem –, aby bez váhání následovaly vaše kroky a staly se právě tak statečné ve vztahu k pravdě, jako jste vy.¹⁴

Rodiče se mají snažit „[svou] rodinu sjednotit“.

Muži, kteří si chtějí udržet své postavení před Bohem ve svatém kněžství, musí mít ducha proctví a musí být způsobilí k tomu, aby lidem přinášeli život a spasení; a [i] kdyby to nedělali ve vztahu ke světu, musí to dělat doma, v rodině, ve svém obchodu a na ulicích, aby jejich srdce bylo inspirováno slovy života u rodinného krbu, když učí evangelium své děti a své bližní, právě tak, jako když promlouvají ke svým bratřím z tohoto stupínku. Nestačí, když mají trochu Ducha před lidmi a pak Ho odkládají. Někteří budou promlouvat k lidem a pak přijdou domů, ... a místo toho, aby v nich zůstávala slova života, stanou se naprosto prázdní a neteční, ale toto již nebude přijatelné.

Je povinností otců v Izraeli, aby se probudili a stali se spasiteli lidí, aby kráčeli před Pánem s takovou silou víry a s tak odhodlanou energií, že díky tomu budou mít inspiraci Všemohoucího, aby mohli učít svou rodinu slovům života. ...

V tomto spatřujeme ducha odhodlání, který nás uschopní k tomu, abychom se sjednotili, abychom se naučili mít rádi jeden druhého, a já se modlím k Pánu, aby každému z nás vložil do srdce onu lásku, kterou vložil do svého Syna Ježíše, a aby nám nadále udílel poznání toho, co je dobré.¹⁵

Otec se má postarat o to, aby byl schopen učit a školit své děti a učit je zásadám, aby tak následováním těchto pokynů byly tak šťastné, jak jim to jejich povaha v tomto stádiu dětského věku dovoluje, zatímco se zároveň učí zásadám, které jim mohou přinést to nejvyšší štěstí a uspokojení ve stádiu dospělosti.¹⁶

Budeme-li v sobě pilně pěstovat čisté zásady života a spasení, naše děti budou růst v poznání těchto věcí a budou mít větší schopnost prosazovat řád nebes a utvrzovat kolem sebe štěstí a pokoj, než jakou by měly, kdyby se o to snažily vlastními silami.¹⁷ [Viz náměty č. 4 a 5 na straně 133.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Přečtěte si, jak se prezident Snow cítil, když se sešla celá jeho rodina. (Strany 125, 127.) Co dobrého může například vyplynout z toho, když se sejdeme s celou svou rodinou? Jak můžeme pomoci své rodině, aby zůstala jednotná?
2. V jakém smyslu je to, co se píše v druhém odstavci na straně 127, platné i dnes? Jak můžeme pomáhat mladým lidem v Církvi porozumět posvátnosti manželské smlouvy? Jak jim můžeme pomáhat připravit se na manželství a na rodičovství?
3. Prezident Snow řekl, že „malá, nicotná nedorozumění“ mohou otrávit štěstí v rodině. (Strana 129.) Jaké konkrétní doporučení nám mohou pomoci vyvarovat se tohoto „jedu“? (Několik příkladů je uvedeno na stranách 129–132.)

4. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 130. Proč je podle vás zapotřebí, aby rodiče byli schopni říci kromě „dělej to, co ti říkám“ i „dělej to, co dělám já“? Jak mohou rodiče učit příkladem? Jakým zásadám jste se například naučili díky dobrému příkladu svých rodičů?
5. President Snow si dělal starosti ohledně rodičů, kteří mocně vyučují na církevních shromážděních, ale ne doma. (Strany 131–132.) Přemýšlejte o tom, jak se můžete dělit o „slova života“ se svou rodinou.

Související verše z písem: 1. Nefi 8:10–12; Helaman 5:12; NaS 68:25–28; 93:40–50; 132:19–20

Pomůcka k výuce: „Dbejte na to, abyste nehovořili více, než je třeba, nebo abyste příliš často nevyjadřovali svůj názor. Toto může způsobit, že studenti ztratí zájem. ... Vaše hlavní starost má spočívat v pomáhání druhým učit se evangeliu, ne v předvádění působivé výuky. To také znamená poskytovat studentům příležitosti ke vzájemné výuce.“ (*Učení – není většího povolání*, 64.)

Odkazy

1. Viz Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 453–454.
2. Viz *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 461–483.
3. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 484–486.
4. „Prest. Snow to Relief Societies“, *Deseret Evening News*, July 9, 1901, 1; tento proslov byl přímo adresován ženám v Pomocném sdružení.
5. *Deseret News*, Apr. 11, 1888, 200; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na generální konferenci v dubnu 1888.
6. *Salt Lake Daily Herald*, Oct. 11, 1887, 2.
7. *Millennial Star*, Aug. 31, 1899, 547–548.
8. *Deseret News*, Oct. 21, 1857, 259.
9. „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, July 20, 1901, 22.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, Mar. 31, 1868, 2.
11. *Deseret News*, Mar. 11, 1857, 3; v původním materiálu je strana 3 nesprávně označena jako strana 419.
12. *Deseret News*, Jan. 14, 1857, 355.
13. *Deseret News*, July 26, 1865, 338.
14. „Scandinavians at Saltair“, *Deseret Evening News*, Aug. 17, 1901, 8.
15. *Deseret News*, Jan. 14, 1857, 355.
16. *Deseret News*, Jan. 28, 1857, 371.
17. *Deseret News*, Oct. 21, 1857, 259.

6. dubna 1892 se shromáždily tisíce lidí, aby mohly sledovat položení krycího kamene na nejvyšší věž chrámu Salt Lake.

„Vstupte do chrámu“

„Vyhlídky, které Bůh otevřel našemu pohledu, jsou úžasné a vznešené; lidská představitivost je nedokáže pochopit. Vstupte do chrámu a my vám je ukážeme.“

Ze života Lorenza Snowa

Lorenzo Snow se začal krátce po svém křtu a konfirmaci účastnit shromáždění v chrámu Kirtland. Tam společně s Prorokem Josephem Smithem a dalšími vedoucími Církve obdržel velká duchovní požehnání. Do deníku si zapsal: „Měli jsme dar proroctví – dar jazyků – vykládání jazyků – lidé vyprávěli o viděních a úžasných snech – slyšeli zpívat nebeské chóry a byli svědky úžasných projevů uzdravující moci skrze přisluhování starších. Ve velmi mnoha případech byli nemocní uzdraveni – hluší slyšeli – slepí viděli a chromí chodili. Bylo očividné, že onu svatou budovu prostupoval posvátný a božský vliv – duchovní atmosféra.“¹

Lorenzo Snow chrám Kirtland miloval, neboť si byl vědom toho, že „Syn Boží ve své slávě pocítil [chrám] svou královskou přítomností“. A proto pocítoval posvátnou bázeň, když stál poprvé u kazatelnice, odkud měl učit. „Slova nedokáží popsat mé pocity,“ řekl, „když jsem poprvé stál u jedné z kazatelnic, abych promluvil ke shromážděným – u kazatelnice, na jejímž hrazení teprve nedávno stála tato svatá Osoba – *Jeho vlasy bílé jako čistý sníh, Jeho oči jako plamen ohně*“ – a kam také přišli Mojžíš, Elias a Eliáš a předali Josephu Smithovi klíče od svých dispensací.“ [Viz NaS 110.]²

O mnoho let později, 6. dubna 1892, stál president Lorenzo Snow před jiným shromážděním, tentokrát před téměř dokončeným chrámem Salt Lake. Kolem 40 000 Svatých posledních dnů se shromáždilo mezi zdmi obklopující Chrámové náměstí a dalších asi 10 000 „obsadilo místa na vrších přilehlých domů a míst, odkud mohli vidět“.³ Tento zástup se shromáždil kvůli slavnosti, během níž byl

na nejvyšší věž chrámu umístěn krycí kámen. Později téhož dne měla být na krycí kámen umístěna socha anděla Moroniho. Z pověření Prvního předsednictva měl president Snow, který byl tehdy presidentem Kvora Dvanácti apoštolů, za úkol vést Svaté při zvolání hosana. Když shromážděnému zástupu vysvětloval toto zvolání, vyjádřil i svou lásku a nadšení, které choval k chrámové práci.

„Slova zvolání hosana,“ řekl, „která dnes budou pronesena při, nebo po pokládání závěrného kamene, byla zavedena presidentem Josephem Smithem v chrámu Kirtland a byla vyslovována při posvátných shromážděních, kde se projevila moc Boží a kdy bratři obdrželi vidění Všemohoucího. Není to vůbec obyčejné svolání, nýbrž je to – a přejeme si, aby to bylo jasně pochopeno – posvátné zvolání, které se používá pouze při mimořádných příležitostech, jako je ta, která je nyní před námi. Přejeme si také, aby bylo jasně pochopeno, že chceme, aby bratři a sestry nejen pronesli tato slova, ale také aby jejich srdce bylo naplněno díkůvzdáním vůči Bohu nebe, který naším prostřednictvím vykonal toto mocné a mimořádné dílo. V tento den před devětatřiceti lety byl položen základní kámen – úhelný kámen – tohoto chrámu, a když uvažujeme a přemítáme o úžasných požehnáních, která Bůh udílel tomuto svému lidu během těchto let, které od onoho dne uplynuly, přejeme si, aby Svatí, až budou pronášet toto zvolání, pociťovali, že jim vychází ze srdce. Nechť je vaše srdce naplněno díkůvzdáním.“ Pak předvedl zvolání hosana a řekl: „Nyní, když přicházíme před chrám a pronášíme toto zvolání – přejeme si, aby každý muž a každá žena zvolali tato slova z plných plic, aby se každý dům v tomto městě zatřásl, aby to slyšeli lidé v každém koutu tohoto města a aby toto zvolání dosáhlo až do věčných světů.“⁴

Níže popsaný záznam slavnosti položení krycího kamene dokládá, jakou uctivost a jaké nadšení Svatí pociťovali během této události:

„Když se přiblížilo poledne, president Wilford Woodruff vykročil k přední části pódia, aby ho mohl vidět celý shromážděný zástup lidí, mezi nimiž panovalo posvátné ticho. Když promluvil, srdce lidí se rozechvělo:

„Slyšte, vy všichni z domu Izraele a vy všechny národy země! Nyní položíme nejvyšší kámen chrámu našeho Boha, jehož základ položil a zasvětil prorok, vidoucí a zjevovatel Brigham Young.“

President Woodruff pak stiskl elektrické tlačítko a krycí kámen byl bezpečně usazen na své místo. To, co následovalo, nelze slovy popsat. Ctihodný president Dvanácti, apoštol Lorenzo Snow, předstoupil a vedl čtyřicet tisíc Svatých při společném zvolání:

„Hosana! Hosana! Hosana! Bohu a Beránku. Amen, amen a amen!

Hosana! Hosana! Hosana! Bohu a Beránku. Amen, amen a amen!

Hosana! Hosana! Hosana! Bohu a Beránku. Amen, amen a amen!“

Každé zvolání doprovázelo mávání kapesníky. ... Tisíce lidí mělo v očích slzy, neboť byli naplněni radostí. Zdálo se, jakoby se země třásla silou zvuku, který vysílal ozvěnu k okolním pahorkům. Historie nezná vznešenějšího či velkolepějšího výjevu, než tuto slavnost položení krycího kamene chrámu. Sotva doznělo zvolání hosana, ohromný zástup začal zpívat úžasnou a inspirující píseň „Hlas z výšin v plameném posvátném nadšení.“⁵

President Woodruff zasvětil chrám Salt Lake přesně o rok později, 6. dubna 1893 – po 40letém úsilí Svatých chrám dostavět. President Lorenzo Snow byl povolán sloužit jako první president tohoto chrámu a toto povolání vykonával až do září 1898, kdy se stal presidentem Církve. Dnes visí v chrámu Salt Lake portrét presidenta Snowa jako připomínka jeho oddanosti tomu, co nazýval „mocným dílem, které konáme“ v domě Páně.⁶ [Viz námět č. 1 na straně 142.]

Učení Lorenza Snowa

V chrámu se dozvídáme, že Bůh má pro věrné připravena úžasná požehnání.

Vyhlídky, které Bůh otevřel našemu pohledu, jsou úžasně a vznešené; lidská představivost je nedokáže pochopit. Vstupte do chrámu a my vám je ukážeme. Předpokládám, že mnozí z vás tam již byli a vyslechli si ony úžasně věci, které má Bůh připraveny pro ty, kteří Ho milují a kteří zůstávají věrní až do konce. ...

... Bůh připravil pro Svaté posledních dnů vše, co by si mohli přát či představovat, aby zajistil jejich úplné štěstí po celé nesmírné věčnosti.⁷ [Viz námět č. 2 na straně 142.]

**Skrze chrámové obřady vytváříme posvátné svazky,
které mohou spojovat rodiny na čas a věčnost.**

Myslete na zaslíbení, která jsou vám dána během krásného a vznešeného obřadu uzavření manželské smlouvy v chrámu. Když jsou [muž a žena] Svatých posledních dnů spojeni v manželství, jsou jim dána zaslíbení ohledně jejich potomstva, která dosahují od věčnosti do věčnosti.⁸

Obdrželi jsme mnoho moudrosti a poznání věcí, které svět uvádí v úžas, když o nich mluvíme. Dozvídáme se, že v chrámu můžeme uzavírat svazky, které nekončí smrtí, ale které dosahují do věčnosti; posvátné svazky, které spojují rodiny na čas a věčnost.⁹ [Viz námět č. 3 na straně 142.]

**V chrámu přijímáme obřady oslavení
v zastoupení svých zesnulých příbuzných.**

Každý syn a každá dcera Boží budou mít příležitost nezbytnou pro získání oslavení a slávy. ... Existuje jen jeden způsob, kterým lze oslavení a slávu získat. Musíme být pokřtěni na odpuštění hříchů a musí na nás být vloženy ruce pro přijetí Ducha Svatého. Tyto i další obřady jsou naprosto nezbytné pro získání oslavení a slávy; a pokud jedinci žili v době, kdy evangelium nebylo dostupné, mohou pro ně tyto obřady zajistit jejich přátelé. Přišli jsme nyní na svět, abychom toto vykonávali – přinejmenším je to jeden z hlavních účelů, pro který jsme přišli. Nelze dostatečně zdůraznit důležitost této práce.¹⁰

Nepřišli jsme na tento svět náhodou. Přišli jsme kvůli konkrétnímu účelu a bezpochyby jsme vstoupili do tohoto života díky určitým opatřením v onom jiném životě, kde jsme přebývali. V chrámech vykonáváme veliké dílo, které se týká našich zesnulých příbuzných. Čas od času získáváme důležité projevy týkající se toho, že Bůh schvaluje práci, kterou v chrámech vykonáváme. Jedinci, kteří pracují za své předky, zažívají nanejvýš mimořádné projevy.

To, co konáme, je veliké dílo. Během naší práce v chrámech byly za své zemřelé předky pokřtěny tisíce lidí. ...

Umožňujeme lidem, aby přišli do chrámu – poté, co vypátrali své předky, nehledě na to, jak daleko do minulosti – a byli pokřtěni za svého zesnulého otce, dědečka a pradědečka, a tak dále, tak daleko, jak dokáží vysledovat svůj rodokmen. Pak jim umožňujeme, aby manželky byly zpečetěny ke svým manželům – v celém rodokmenu jejich předků, tak daleko, jak to dokáží vysledovat. Uvažte příklad ctnostného mladého muže, který žil předtím, než bylo evangelium dáno dětem lidským. ... Oženil se s manželkou a vychoval rodinu; ale neměl tu výsadu, kterou máme vy a já, přijmout evangelium. Avšak učil svou rodinu zásadám mravnosti a byl milující a laskavý k manželce a dětem. Co více snad mohl udělat? Neměl by být odsouzen jen proto, že nepřijal evangelium; neboť žádné evangelium, které by mohl přijmout, neexistovalo. Neměl by přijít o svou manželku jen proto, že když se s ní oženil, nemohl vstoupit do chrámu a nemohl ji mít k sobě připečetěnou na čas a věčnost. Jednal podle svého nejlepšího poznání, které tehdy měl, a oženil se s ní jen na čas, podle zvyklostí dané země. A my ctíme tento sňatek uzavřený podle zákonů jeho země. ... Pečetíme děti k jejich rodičům a manželky k jejich manželům – v celém rodokmenu.¹¹

Spasitel při jisté příležitosti pravil: „Amen, amen pravím vám: Že přijde hodina, a nyníť jest, když mrtví uslyší hlas Syna Božího,“ a pokračoval těmito úžasnými slovy: „A kteříž uslyší, živi budou.“ [Jan 5:25.] Jsem přesvědčen, že bude jen velmi málo těch, kteří pravdu nepřijmou. Uslyší hlas Syna Božího; uslyší hlas kněžství Syna Božího a přijmou pravdu a budou žít. Tito bratři a sestry, kteří tak pilně pracují v chrámech, budou poctěni tím, že budou takříkajíc spasiteli pro své příbuzné a přátele, za něž tyto obřady vykonali.¹² [Viz námět č. 4 na straně 142.]

Máme se snažit vykonávat chrámovou práci a práci na rodinné historii, i když to z naší strany vyžaduje určitou oběť.

Každý muž a každá žena mají pamatovat na to, aby přicházeli do chrámu a vykonávali tuto práci. Je to vznešená práce, a také důležitá. Když se pak vrátíme do onoho dalšího života a zjistíme, že

Rodiče mohou pomáhat svým dětem připravit se na to, aby přijaly pozvání vstoupit do chrámu.

tam žijí naši zesnulí přátelé, nebudeme se cítit moc šťastně a nebude to moc příjemné setkání, pokud jsme nevykonali práci nutnou pro jejich oslavení a slávu.

Neměli bychom čekat na příznivé a vstřícné příležitosti, ale měli bychom se snažit, dokonce i když to bude z naší strany vyžadovat určitou oběť, být v takovém stavu, abychom toto dílo mohli vykonávat. ... Dychtivě si přejeme, aby bratří a sestry nezanedbávali toto důležité dílo. Víte, co bude hlavní činností během onoho tisíce let odpočinku [milénia]? Bude to tatáž činnost, ke které se snažíme naléhavě vybízet Svaté posledních dnů v současnosti. Po celé této zemi budou stát chrámy a bratří a sestry do nich budou chodit a možná budou pracovat dnem i nocí, aby uspíšili toto dílo a vykonali nezbytnou práci před tím, než bude Syn Muže moci předložit své království svému Otci. Tato práce musí být vykonána ještě předtím, než bude moci Syn Muže přijít a přijmout své království, aby ho předložil svému Otci.¹³ [Viz námět č. 5 na straně 142.]

**Když vstupujeme do chrámu s čistým
srdcem, Pán nám žehná podle toho, co je
podle Jeho uvážení pro nás nejlepší.**

Když vcházíme do těchto chrámů, pocítujeme Ducha Páně v plnější míře než na jakémkoli jiném místě. Jsou to budovy Páně a uvnitř nich se vykonává Jeho nanejvýš důležitá práce. ...

... Jsem přesvědčen, že když lidé vcházejí do těchto chrámů, [neodcházejí] z nich, aniž by se cítili lépe a aniž by byli odhodláni snažit se dělat něco o trochu lépe než předtím. A právě tak chceme, aby se Svatí cítili. ...

... Buďte věrní, bratří a sestry, a vytrvejte; přicházejte do chrámu a vykonávejte tam svou práci a budete se z toho těšit a budete lépe připraveni na to, abyste odolávali nepřijemnostem světa.¹⁴

Ti, kteří [vstupují] do chrámu s čistým srdcem a zkroušeným duchem, z něho [nevyjdou], aniž by obdrželi zvláštní požehnání, i když tato požehnání mohou být v některých, či možná mnohých případech jiná, než jaká někteří možná očekávají. ... Někteří Svatí možná očekávají, že se jim zjeví sloužící andělé, ... nebo očekávají, že spatří tvář Boží. Možná by pro vás nebylo užitečné získat takové

projevy. Pán ví, co je nejlepší pro každého jedince, a uzpůsobí své dary tak, aby přinesly co největší dobro těm, kteří je přijímají. Lze bezpečně předpokládat, že každý věrný Svatý, který vstoupí do tohoto domu, obdrží požehnání, které mu přinese velké uspokojení. Než ti, kteří do chrámu vstupují, z chrámu [odejdou], vzkličí jim v srdci a v myslí něco, co pro ně [bude] užitečné v budoucím životě. Na toto mají opravdoví Svatí posledních dnů právo.¹⁵ [Viz námět č. 6 na straně 143.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Přečtěte si vyprávění o slavnosti položení krycího kamene chrámu Salt Lake. (Strany 135–137.) Pokud jste měli možnost zúčastnit se zasvěcení chrámu, vzpomeňte si, jak jste se přítom cítili. Co vyjadřujeme Pánu, když se účastníme zvolání hosana?
2. Projděte si výzvu presidenta Snowa, abychom vstoupili do chrámu. (Strana 137.) Přemýšlejte o tom, jak můžete tuto výzvu přijmout a jak ji můžete předat členům své rodiny a přátelům.
3. Při studiu prvního oddílu, který začíná na straně 138, přemítejte o požehnáních, která lze získat tím, že přijmeme chrámové obřady a uzavřeme chrámové smlouvy. Jaký vliv mají tato požehnání na vás a na vaši rodinu?
4. Přečtěte si druhý oddíl, který začíná na straně 138. V jakém smyslu jednáme při vykonávání této práce jako „[spasitelé] pro své příbuzné a přátele“? Jaké zdroje nám Církev poskytuje, aby nám v této práci pomáhala?
5. Co můžeme dělat pro to, abychom chrámové práci a práci na rodinné historii věnovali takovou pozornost a tolik času, kolik si tato práce zaslouhuje? (Projděte si oddíl, který začíná dole na straně 139.)

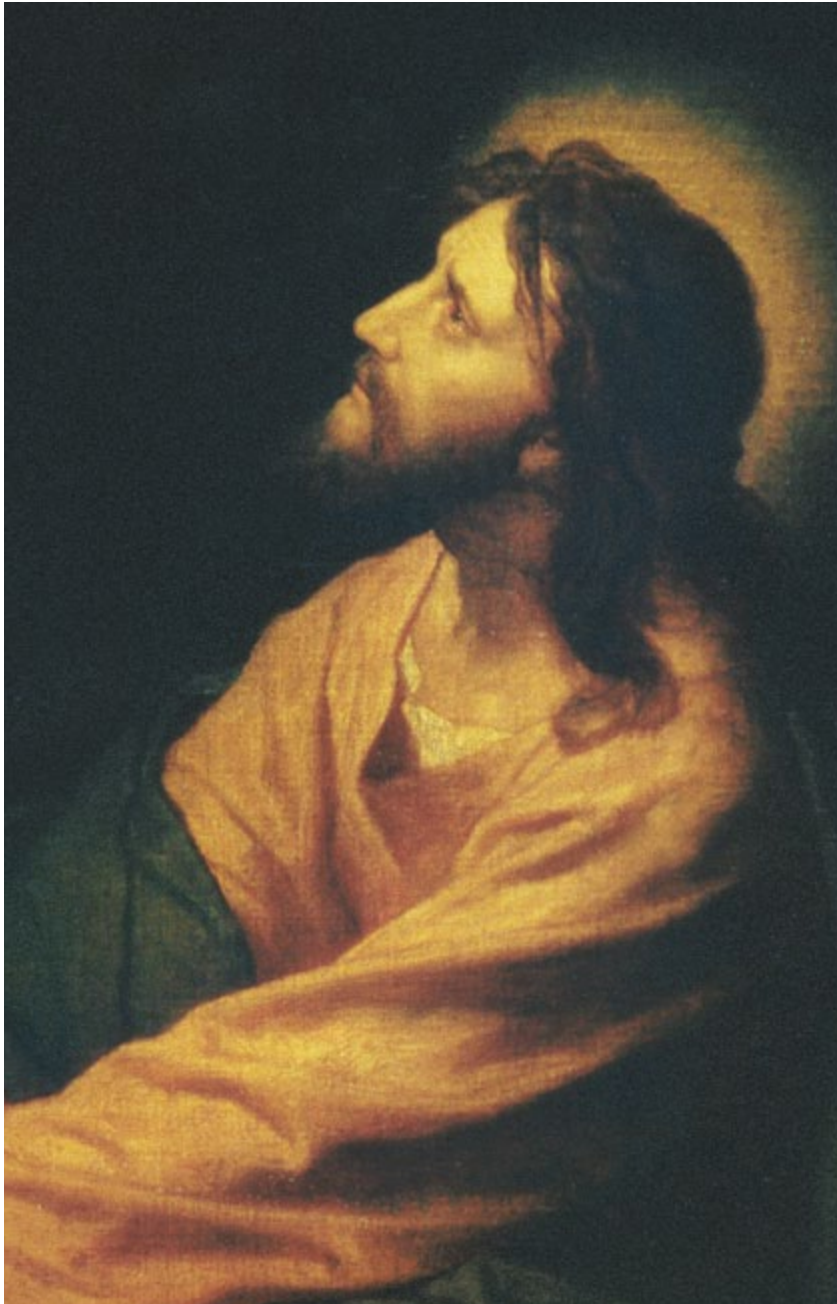
6. Jaká osobní a duchovní požehnání můžeme obdržet, když se účastníme chrámové práce? (Několik příkladů je uvedeno na stranách 141–142.)

Související verše z písem: NaS 97:15–17; 109:1–23; 128:15–18; 132:19; 138:57–59

Pomůcka k výuce: „Pokud pozitivně reagujete na každou upřímnou poznámku, můžete pomoci těm, které učíte, pocítit větší důvěru v jejich schopnosti zapojit se do diskuse. Můžete například říci: ‚Děkuji za vaši odpověď. Byla velmi promyšlená‘ ... nebo ‚To je dobrý příklad‘ nebo ‚Děkuji za vše, co jste dnes řekli.‘“ (*Učení – není většího povolání*, 64.)

Odkazy

1. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 11.
2. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 11–12.
3. Viz J. H. A., *Millennial Star*, May 2, 1892, 281.
4. *Millennial Star*, July 4, 1892, 418.
5. *Millennial Star*, May 2, 1892, 281–282.
6. *Millennial Star*, June 27, 1895, 403.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, Mar. 30, 1897, 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, Mar. 30, 1897, 1.
9. „Funeral Services of Apostle Erastus Snow“, *Millennial Star*, July 2, 1888, 418.
10. *Millennial Star*, June 27, 1895, 405.
11. *Millennial Star*, June 27, 1895, 403–404; viz také *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 177.
12. *Deseret Weekly*, Nov. 4, 1893, 609.
13. *Millennial Star*, June 27, 1895, 404–405.
14. *Deseret Semi-Weekly News*, Mar. 30, 1897, 1.
15. Upraveno z podrobného opisu proslovu presidenta Snowa v *Deseret Weekly*, April 8, 1893, 495.

V zahradě getsemanské Spasitel řekl: „Ne má vůle, ale tvá staň se.“ (Lukáš 22:42.)

„Nehledám vůle své, ale vůle ... Otcovy“

*„Měli bychom svou vůli podrobit vůli Otcově
a měli bychom se ptát – jaká je vůle našeho
Otce, kterému máme zde na světě sloužit?
Pak bude veškeré naše konání úspěšné.“*

Ze života Lorenza Snowa

31. března 1899 se president Lorenzo Snow vydal navštívit Akademii Brigham Younga (nynější Univerzita Brigham Younga), kde se shromáždila velká skupina Svatých posledních dnů, aby oslavila jeho 85. narozeniny. Dopoledne pronesl zasvěcující proslov ke shromážděným mužům. Ve stejnou dobu měly i ženy podobné shromáždění, které vedly manželky členů Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů. Odpoledne pak měli všichni společné shromáždění.

V rámci odpoledního shromáždění „napochodovalo na pódium [23 dětí], postavily se čelem k presidentu Snowovi, zazpívaly dvě písně ... a pak každé dítě předalo presidentovi kytici“. President Snow dětem poděkoval a pronesl na jejich hlavu požehnání. Pak postupně přišlo na stupínek osm studentů Akademie Brigham Younga. Jednotliví studenti zastupovali určitou školní organizaci a přednesli pečlivě připravený hold svému prorokovi. President Snow v odpověď na tato laskavá a obdivná slova řekl:

„Nuže, bratří a sestry, nevím, co bych k tomu všemu měl říci. Rád bych šel domů a přemýšlel o tom, ale předpokládám, že se ode mne očekává několik slov, a tak předpokládám, že bych měl něco říci, ale opravdu nevím co. Řeknu ale toto. Velmi jasně si uvědomuji, že nevzdáváte tuto poctu mně jakožto Lorenzu Snowovi, ale tomu, co zastupuji společně se svými bratřími, svými rádci a členy Kvora Dvanácti. ... Mám dojem, že ať již jsem dosáhl čehokoli, není to

zásluha Lorenza Snowa, a pokud jde o to, co mne přivedlo do tohoto postavení presidenta Církve – není to zásluha Lorenza Snowa, ale učinil to Pán. Když byl Ježíš na zemi, pronesl tato pozoruhodná slova; a já jsem o nich přemýšlel a neustále přemýšlím během všech svých úkolů: ‚Sám od sebe nemohu nic činit; jak slyším, tak soudím, a soud můj je spravedlivý.‘ Proč řekl, že Jeho soud je spravedlivý? Říká to z tohoto důvodu: ‚Nehledám vůli svou, ale vůli svého Otce, který mne poslal.‘ [Viz Jan 5:30.] Podle této zásady, bratří a sestry, se snažím jednat od chvíle, kdy mi bylo zjeveno, že můj Otec v nebi, i váš Otec v nebi, existuje. Snažím se konat Jeho vůli. ...

Když vzdáváte poctu mně a mým rádcům a Kvoru Dvanácti, vzdáváte poctu Pánu. Již dávno každý z nás zjistil, že sami o sobě nezmůžeme nic. Jen do té míry, do jaké jsme se řídili touto zásadou, kterou se řídil i Ježíš, když byl na zemi, bylo naše úsilí úspěšné; a totéž bude platit i ve vašem případě.“¹

Učení Lorenza Snowa

Když usilujeme o poznání Boží vůle, kráčíme po cestě, na které nás nemůže potkat neúspěch.

Existuje cesta, po které mohou muži a ženy kráčet a na které je nepotká žádný neúspěch. Ať již vyvstane jakékoli zklamání, nebo se dostaví zdánlivý neúspěch, ve skutečnosti to z všeobecného hlediska žádný neúspěch nebude. ... Byly doby, kdy se zdálo, jako bychom postupovali zpátky; přinejmenším se to zdálo těm, kteří nebyli v plné míře poučeni ohledně mysli a vůle Boží. Církve prošla velmi nezvyklými událostmi a lidé přinesli velké oběti. ... My jsme však tyto oběti přinesli a jakožto lid jsme nezaznamenali neúspěch. Proč to nebyl žádný neúspěch? Protože lidé, jakožto celek, upnuli mysl na pravdivé zásady života a žili v souladu se svými povinnostmi. ... Lidé měli, všeobecně řečeno, Ducha Páně a následovali Ho. Proto se nedostavil žádný neúspěch. A totéž může platit i pro jednotlivce. Existuje cesta, po které může každý člověk kráčet a na které ho nepotká žádný neúspěch. Týká se to časných i duchovních záležitostí. Pán nám poskytl vodítko v těchto verších, které jsem četl z knihy Nauky a smluv:

„Jestliže bude oko vaše upřeno na slávu mou, celé tělo vaše bude naplněno světlem a ve vás nebude žádné temnoty; a ono tělo, které

je naplněno světlem, chápe všechny věci. Tudíž, posvěťte se, aby mysl vaše byla upřená k Bohu.“ [NaS 88:67–68.]

To je to vodítko, díky němuž může být člověk vždy úspěšný. Pavel říká:

„K cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.“ [Filipenským 3:14.]

Tento vznešený cíl by měl mít každý [Svatý] posledních dnů neustále před očima. A jaká je ta odplata? ... „Vše, co můj Otec má, mu bude dáno.“ [NaS 84:38.]

Spasitel při jedné příležitosti pronesl pozoruhodná slova. Jsou zaznamenána v 5. kapitole evangelia sv. Jana a zní takto:

„Nemohuť já sám od sebe nic činiti.“ [Jan 5:30.]

Je pozoruhodné, že Bůh, který stvořil světy, který sestoupil sem dolů v těle, vykonal mocné zázraky a obětoval život na hoře Kalvárii pro spasení lidské rodiny – že řekl: „Nemohuť já sám od sebe nic činiti.“ A dále říká:

„Jakžť slyším, takť soudím, a soud můj spravedlivý jest. Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, kterýž mne poslal, Otcovy.“ [Jan 5:30.]

To jsou úžasná slova a je v nich obsažena hluboká pravda. A právě tohoto ducha bychom chtěli mít v každém skutku svého života a v každém jednání, ať již časném, nebo duchovním, a neměli bychom myslet na sebe. Měli bychom se snažit zjistit, jak máme nakládat s penězi a s informacemi, které nám Bůh dává. Odpověď je jednoduchá – pro slávu Boží. Naše oko má být upřené na slávu Boží. Právě z tohoto důvodu jsme opustili předchozí život a [přišli] jsme do života tohoto. Máme se snažit prosazovat zájmy Boha Nejvyššího a máme mít tytéž pocity jako Ježíš: „Nemohuť já sám od sebe nic činiti.“ Pokud dnes i zítra, tento týden i týden příští, jednáme v zájmu Božím a máme své oko upřené na Jeho slávu, nemůže nás potkat neúspěch.² [Viz námět č. 1 na straně 151.]

**Když jsme poslušni Boží vůle, Bůh nám dává
moc, abychom byli úspěšní v Jeho díle.**

Sami od sebe nezmůžeme nic. Ježíš řekl: „Amen, amen pravím vám: nemůžet Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, an Otec

činí. Nebo cožkoli on činí, toť i Syn též podobně činí.“ [Jan 5:19.] Vstoupil do tohoto života proto, aby činil vůli svého Otce, nikoli vůli svou. Totéž si máme přát a být odhodláni dělat i my. Když narazíme na něco, co z naší strany vyžaduje vyvinout určité úsilí, měli bychom svou vůli podrobit vůli Otcově a měli bychom se ptát – jaká je vůle našeho Otce, kterému máme zde na světě sloužit? Pak bude veškeré naše konání úspěšné. Možná neuvidíme úspěch dnes nebo zítra, nicméně důsledkem našeho konání úspěch bude.³

„I řekl Mojžíš Bohu: Kdo jsem já, abych šel k Faraonovi, a abych vyvedl syny Izraelské z Egypta?“ [Viz Exodus 3:11.] ...

„I řekl Mojžíš Hospodinu: Prosím, Pane, nejsem muž výmluvný, aniž prvé, ani jakž jsi mluvil s služebníkem svým; nebo zpozdilých úst a neohbitého jazyku jsem.“ [Viz Exodus 4:10.] ...

V těchto verších, které jsem četl, vidíme, že Bůh povolal Mojžíše, aby vykonal určité dílo; a Mojžíš pociťoval vlastní neschopnost a nedostatečnost, pokud jde o vykonání toho, co se od něho vyžadovalo. Toto dílo bylo až příliš veliké. Bylo ve své podstatě a svou povahou až příliš závažné a vyžadovalo něco, o čem se Mojžíš domníval, že se mu v moci a schopnostech nedostává; byl si vědom své slabosti a žádal Boha, aby si vyhlédl někoho jiného. ... V duchu s tím nesouhlasil, a tak promluvil k Pánu řka: Kdo jsem já, že mám být vyslán vykonal toto veliké dílo? Neboť je nemožné, aby mohlo být vykonáno díky nějaké mé schopnosti. ...

Takto se Mojžíš cítil a takto smýšlel a chtěl Boha přesvědčit o tomtéž. A tak tomu je již od počátku; když Pán povolal určité jedince, pociťovali vlastní neschopnost, a tak tomu je i tehdy, když jsou starší povoláni, aby k vám promluvili. Tak tomu je i se staršími, kteří jsou povoláni vyjít k národům země jako kazatelé evangelia. Pociťují vlastní nezpůsobilost. Pociťují vlastní nedostatečnost. ...

Když byl povolán Jeremiáš, cítil se stejně jako Mojžíš. Řekl, že Pán ho povolal prorokem nejen pro dům Izraele, ale i pro všechny okolní národy. Když se mu Bůh poprvé zjevil, byl pouhým dítětem, podobně jako Joseph Smith. Josephovi bylo teprve 14 let – takřikající dítě – a byl neznámým člověkem, pokud jde o moudrost a učení tohoto světa; a tak tomu bylo i s Jeremiášem – když ho Bůh poprvé povolal, řekl: „Jsem jen dítě. Jak mohu vykonal toto veliké

dílo, které ode mne vyžaduješ, jak se mám zhostit těchto velikých zodpovědností, které chceš vložit na má bedra?“ V srdci i ve svém přesvědčení se stavěl proti myšlence, že by měl vykonat toto veliké dílo. Bůh mu ale ... pro útěchu řekl: „Znal jsem tě dříve, než jsem tě zformoval v břiše.“ Řekl, že ho znal v [předsmrtelném] duchovním světě a že vykoná to, co od něj Pán vyžaduje; „a dříve, než jsi vyšel z lůna, jsem tě posvětil a ustanovil jsem tě prorokem národům“. [Viz Jeremiáš 1:5–6.] Jeremiáš se pustil do práce a mocí Všemohoucího vykonal to, co od něj Pán vyžadoval. ...

Pán jedná zcela jinak, než jak jednají lidé. Pracuje jinak. Tak to řekl i apoštol Pavel. Řekl: „Jste povoláni. Nejsou povolání moudří, ale Bůh povolal pošetilé, aby zahanbil ty, kteří jsou moudří.“ [Viz 1. Korintským 1:25–27.] A apoštolové, které Bůh povolal, které Ježíš, Syn Boží, povolal, a na které vložil ruce a kterým udělil své kněžství a svou pravomoc vykonávat Jeho dílo, nebyli vzdělání; nerozuměli vědě, nezastávali v Judeji vysoké postavení – byli chudí a nevzdělání; jejich život byl prostý a neurozený. ... Nuže, Pán jedná jinak. Povolává jinak, než jak povolávají lidé. A lidé mají velmi často sklon být [zmateni], pokud jde o to, jak Bůh působí, když povolává druhé; ti nejlepší lidé, ti nejmoudřejší lidé jsou často [zmateni]. Mojžíš byl [zmaten], když přemýšlel o tom, jak ho Pán uschopní, aby vykonal to, co od něj vyžadoval, ale posléze mu to bylo řečeno. Když se setkal s velikým Jehovou, Pán mu zázračným způsobem pomohl přesvědčit jeho bratry Izraelity. Mojžíš se s nimi radil a vysvětlil jim své poslání, a oni nakonec souhlasili. Obdrželi a přijali jeho rady a jeho vedení a on je vyvedl ze země zajetí v Egyptě. Dosáhl úspěchu – avšak ne díky své moudrosti; veškerý svůj úspěch připisoval Všemohoucímu Bohu, který ho povolal. A totéž činíme i my. ...

Postačí říci, že Bůh nás povolal. Nekážeme, [ledaže] to Bůh požaduje. Stěží se mezi staršími Izraele najdou tací, kteří by v nitru nebyli ohromeni, když byli povoláni kázat evangelium, když měli vykonávat povinnosti a zodpovědnosti, které jim byly předány. Všiml jsem si, že i ti nejlepší řečníci, kteří kdy promlouvali z tohoto pódia, mají obavy, když jsou vyzváni promluvit, a žádají shromáždění o víru a o posilu. A předstupují v mocí Jehovy a hlásají Jeho vůli s bázní a chvěním; avšak takto nepromlouvají ke Svatým posledních dnů vlastní silou a moudrostí. Ačkoli možná nezískali výhody

Mojžíš připisoval „veškerý svůj úspěch ... Všemohoucímu Bohu, který ho povolal. A totéž činíme i my.“

univerzitního vzdělání, přesto stojí před shromážděnými a nespolehají se na vlastní sílu, ale na sílu a moc evangelia.⁴

Nemůžeme vždy dělat to, co bychom rádi dělali, ale budeme mít moc udělat to, co udělat máme. Pán nám dá moc k tomu, abychom toho dosáhli.⁵ [Viz námět č. 2 na straně 152.]

Byli jsme povoláni jednat v Božím jménu a uznáváme Jeho ruku ve všem dobrém, co děláme.

To, co děláme, konáme ve jménu Pána Boha Izraelského, a jsme ochotni uznávat ruku Všemohoucího ve všem, co činíme. Když Mojžíš předstoupil jako vysvoboditel dětí Izraele z jejich egyptského zajetí, nepovažoval se za obyčejného vysvoboditele, nýbrž vykročil ve jménu Pána Boha Izraelského jako někdo, komu bylo přikázáno, aby zajistil jejich vykoupení skrze moc a pravomoc, kterou od Boha obdržel. A od onoho okamžiku, kdy před ně předstoupil v tomto

postavení, až do doby, kdy své dílo vykonal, jednal ve jménu Páně a skrze něj, a nikoli vlastní moudrostí nebo vynalézavostí, nikoli proto, že by byl inteligentnější než ostatní lidé. Pán se mu zjevil v hořícím keři a přikázal mu vykonal určité dílo, které se týkalo pokoje, štěstí a spasení velikého národa; a úspěšnost a zdar tohoto díla závisela na naplnění řádu věcí, které Mojžíšovi zjevil Bůh nebe. Jeho úspěšnost a zdar byly naprosto zaručené díky skutečnosti, že dílo, které byl pověřen vykonal, nebylo něčím, co vymyslel on sám, nýbrž pocházelo od Jehovy. ...

Totéž platí i ve vztahu k nám. Toto veliké dílo, které se nyní uskutečňuje – shromažďování lidí z národů světa –, nevzniklo v mysli žádného jedince ani žádné skupiny lidí, ale vyšlo od Pána Všemohoucího.⁶

Závisíme na Bohu; a pokud jde o veškerou naši práci a naše úsilí a o veškerý úspěch, který doprovází naše úsilí, jsme přesvědčeni, že to uskutečnil Bůh.⁷

Přišli jsme na svět kvůli velikému účelu – konat, podobně jako Ježíš, náš starší bratr, vůli a skutky našeho Otce; v tom se skrývá pokoj, radost a štěstí, prohloubení moudrosti, poznání a moci Boží; a mimo to žádná zaslíbená požehnání nejsou. Buďme tudíž oddaní spravedlivosti, pomáhejme každému a všem být lepší a šťastnější; čiňte všem dobro a nečiňte nikomu zlo; ctěte Boha a buďte poslušni Jeho kněžství; pěstujte si a udržujte si osvědčené svědomí a následujte Svatého Ducha; neumdlévejte, držte se pevně toho, co je dobré, vytrvejte do konce a váš kalich radosti bude naplněn až tak, že bude přetékat, neboť veliká bude vaše odměna za vaše zkoušky a vaše utrpení způsobené pokušeními, za vaše těžké soužení, za touhy vašeho srdce a za vaše slzy; ano, náš Bůh vám dá korunu nehynoucí slávy.⁸ [Viz námět č. 3 na straně 152.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 146. Jak můžete poznat, kdy je vaše oko upřené na slávu Boží? Jak mohou rodiče,

navzdory tolika rušivým vlivům ve světě, pomáhat svým dětem upírat oko na slávu Boží?

2. Přečtete si, co president Snow řekl ohledně Mojžíše a Jeremiáše. (Strany 148–149.) Jak nám tyto příklady mohou pomoci v úsilí sloužit v kněžském kvoru, v Pomocném sdružení a v dalších církevních organizacích?
3. President Snow učil, že máme sloužit „ve jménu Pána“. (Strana 150.) Jak byste popsali někoho, kdo jedná ve jménu Páně? Přemýšlejte o tom, jaké máte příležitosti sloužit ve jménu Páně.
4. President Snow v této kapitole několikrát používá slova *úspěch* a *úspěšný*. V čem se Boží definice úspěchu liší od definice světské? Proč si můžeme být jisti úspěchem, když následujeme Boží vůli?

Související verše z písem: Filipenským 4:13; 2. Nefi 10:24; Mosiáš 3:19; Helaman 3:35; 10:4–5; 3. Nefi 11:10–11; 13:19–24; NaS 20:77, 79; Mojžíš 4:2

Pomůcka k výuce: „Neobávejte se ticha. Lidé často potřebují čas na to, aby mohli o otázce přemýšlet a odpovědět na ni, nebo aby mohli vyjádřit, co si myslí. Odmlčet se můžete poté, co jste položili otázku, poté, co byla popsána nějaká duchovní zkušenost, nebo když má jednotlivec problémy s tím, aby se vyjádřil.“ (*Učení – není většího povolání*, 66.)

Odkazy

1. „Anniversary Exercises“, *Deseret Evening News*, Apr. 7, 1899, 9–10.
2. „The Object of This Probation“, *Deseret Semi-Weekly News*, May 4, 1894, 7.
3. Conference Report, Oct. 1899, 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, Oct. 11, 1887, 2.
5. *Deseret News*, May 15, 1861, 82.
6. *Deseret News*, Dec. 8, 1869, 517.
7. *Salt Lake Daily Herald*, Oct. 11, 1887, 2.
8. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 487.

Desátek – zákon pro naši ochranu a pokrok

„Zákon desátku je jedním z nejdůležitějších zákonů, které kdy byly člověku zjeveny. ... Skrze poslušnost tohoto zákona budou Svatým dána požehnání prosperity a úspěchu.“

Ze života Lorenza Snowa

Na začátku května 1899 prezident Lorenzo Snow pocítil nabádání navštívit město St. George a další osady v jižním Utahu. Bez otálení začal organizovat skupinu lidí, mezi něž patřilo i několik generálních autorit, kteří by se s ním vydali na tuto dlouhou cestu.

Když prezident Snow výpravu zařizoval, neřekl nikomu, proč se na tuto cestu vydávají – nevěděl to ani on sám. „Když jsme opouštěli Salt Lake,“ řekl později, „nevěděli jsme, proč se vydáváme navštívit tyto osady v jižním Utahu.“¹ Avšak 17. května, krátce poté, co dorazili do St. George, se vůle Páně Jeho prorokovi „zřetelně projevila“.² Na shromáždění, které se konalo 18. května 1899, prezident Snow prohlásil:

„Toto je slovo Páně určené vám, bratří a sestry – že se máte podřídit tomu, co se od vás, jakožto od těch, kteří mají tyto vznešené vyhlídky na oslavení a slávu, vyžaduje. O co se jedná? Nuže je to něco, co vám bylo čas od času tak důrazně opakováno, že jste možná unaveni, kdykoli o tom znovu slyšíte. ... Toto slovo Páně určené vám není ničím novým; zní jednoduše takto: NYNÍ NASTAL ČAS NA TO, ABY KAŽDÝ SVATÝ POSLEDNÍCH DNŮ, KTERÝ SE CHCE PŘIPRAVIT NA BUDOUCNOST A KTERÝ CHCE STÁT PEVNÝMA NOHAMA NA SPRÁVNÉM ZÁKLADĚ, ČINIL VŮLI PÁNĚ A PLATIL PLNĚ SVŮJ DESÁTEK. Toto je slovo Páně určené vám a bude to slovo Páně určené každé osadě po celé zemi Sionu. Až vás opustím a vy o tom budete přemýšlet, sami poznáte,

Tabernacle v St. George. V této budově pronesl president Lorenzo Snow první ze svých mnoha kázání o zákonu desátku.

že nastal čas na to, aby každý člověk povstal a platil plně svůj desátek. Pán nám v minulosti žehnal a měl s námi milosrdenství; avšak přichází čas, kdy od nás Pán vyžaduje, abychom povstali a činili to, co nám přikazuje, a abychom již neotáleli. To, co říkám vám v tomto kůlu Sionu, řeknu každému kůlu Sionu, který je zorganizován. Žádný muž ani žena, kteří nyní slyší má slova, se nebudou cítit spokojeně, pokud nebudou platit plný desátek.“³

V předchozích 50 letech, kdy president Snow sloužil jako apoštol, se ve svých kázáních jen zřídkakdy zmiňoval o zákonu desátku. To se však změnilo díky zjevení, které obdržel v St. George v Utahu. „Nikdy jsem neobdržel jasnější zjevení,“ řekl později, „než [zjevení], které jsem obdržel na téma desátku.“⁴ Ze St. George se on a jeho společníci vydali od města k městu v jižním Utahu a cestou domů do Salt Lake City uspořádali 24 shromáždění. President Snow pronesl 26 kázání. Pokaždé přitom nabádal Svaté, aby byli poslušni zákona desátku.

Do Salt Lake City se skupina vrátila 27. května. Jistý novinář zaznamenal: „President vypadal energičtěji a aktivněji než v den, kdy opustil Salt Lake.“ Když 85letý prorok reagoval na poznámku, že „cestu snášel mimořádně dobře“, odvětil: „Ano, to říkají všichni. ... Tato cesta mi udělala dobře. Nikdy v životě jsem se necítil lépe. Mám pocit, že Pán mě podpírá v odpověď na modlitby Svatých.“⁵

Kromě toho, že se president Snow zmínil o tom, jak se mu daří, se podělil i o své pocity týkající se víry a spravedlivosti Svatých v jižním Utahu. Řekl, že jeho i ty, kteří ho doprovázeli, přijali „s nanejvýš vřelými projevy radosti a vděčnosti“.⁶ Uvedl, že když radil Svatým, aby byli poslušni zákona desátku, „spočínul na nich Duch Páně a oni se nesmírně radovali a v srdci se rozhodli, že budou zachovávat literu i ducha této zásady“.⁷ V odpověď na otázku týkající se všeobecných poměrů, v nichž tamější lidé žijí, řekl: „Žijí v pohodlných domovech, jsou dobře oblečeni a zdá se, že mají k jídlu i k pití hojnost dobrých věcí země. V kůlu St. George právě teď lidé strádají kvůli velikému suchu – největšímu, jaké kdy v zemi nastalo, ale mají víru, že brzy přijde déšť.“⁸

29. a 30. května pronesl president Snow na téma desátku dvě kázání – nejprve úřednicím Vzájemného osvětového sdružení mladých žen a poté úředníkům Vzájemného osvětového sdružení

mladých mužů.⁹ Na konci druhého kázání starší B. H. Roberts ze Sedmdesáti přednesl toto usnesení, které jednohlasně přijali všichni zúčastnění: „Rozhodnuto – že přijímáme nauku desátku, jak ji nyní předložil president Snow, jakožto stávající slovo a vůli Páně určené nám, a přijímáme ji celým svým srdcem; my sami ji budeme zachovávat a budeme dělat vše, co je v naší moci, aby Svatí posledních dnů činili taktéž.“¹⁰ 2. července se všechny generální autority a zástupci ze všech kůlů a sborů v Církvi zúčastnili posvátného shromáždění v chrámu Salt Lake a v rámci přípravy na toto shromáždění se postili a modlili. V chrámu totéž usnesení jednohlasně přijali.¹¹ President Snow sám toto usnesení věrně zachovával, učil zákonu desátku v mnoha kůlech a dohlížel na podobné úsilí dalších vedoucích Církve.

President Snow obdržel během měsíců následujících po jeho návštěvě v jižním Utahu zprávy o tom, že Svatí posledních dnů se znovu zasvětili dodržovat zákon desátku. Tyto zprávy mu přinesly „veliké potěšení a uspokojení“,¹² protože věděl, že díky vytrvalé poslušnosti tohoto zákona budou „na tento lid vylita požehnání Všemohoucího a Církev [bude] postupovat vpřed s mocí a s rychlostí, jakou dosud nezažila“.¹³

President Snow opakovaně ujišťoval Svaté, že když budou dodržovat zákon desátku, budou osobně požehnáni – časně i duchovně.¹⁴ Toto zaslíbení se částečně naplnilo v srpnu 1899, kdy se lidé v St. George dočasně dočkali úlevy od sucha; jejich víra byla odměněna tím, že napršelo 7,44 cm srážek – více než za předchozích 13 měsíců dohromady.¹⁵ President Snow také slíbil členům, že poslušnost zákona desátku přinese požehnání také Církvi jakožto celku. Byl si jist tím, že desátky věrných členů umožní Církvi osvobodit se od zadluženosti, do níž se dostala do značné míry kvůli pronásledování.¹⁶ Toto zaslíbení se naplnilo v roce 1906, pět let po jeho smrti. President Joseph F. Smith na generální konferenci v dubnu 1907 oznámil:

„Jsem přesvědčen, že v historii Církve dosud nenastalo období, kdy by byl zákon desátku tak všeobecně zachováván a tak poctivě dodržován, jako je zachováván Svatými posledních dnů v poslední době. Desátky členů v roce 1906 předčily svou výši desátky v jakémkoli jiném roce. Toto je dobrý ukazatel toho, že

Svatí posledních dnů konají svou povinnost, že mají víru v evangelium, že jsou ochotni dodržovat příkázání Boží a že snad žijí podle zákona desátku věrněji, než tomu bylo kdy dříve. Chtěl bych vám říci ještě něco, a rád bych vám k tomu pogrataloval, totiž že skrze požehnání Pána a skrze věrnost Svatých v placení desátku jsme byli schopni vymanit se ze svírající zadluženosti. Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů dnes nedluží jediný dolar, který by nemohla ihned splatit. Konečně jsme v situaci, kdy můžeme za vše platit průběžně. Nemusíme si již půjčovat, a nebudeme tak muset činit, pokud budou Svati posledních dnů i nadále žít podle svého náboženství a zachovávat tento zákon desátku.“¹⁷ [Viz námět č. 1 na straně 161.]

Učení Lorenza Snowa

Zákonu desátku lze porozumět snadno a všichni ho mohou dodržovat.

Naléhavě vás žádám ve jménu Páně a modlím se o to, aby každý muž, každá žena a každé dítě ... platili jako desátek desetinu svého příjmu.¹⁸

[Desátek] není obtížný zákon. ... Pokud člověk dostane deset dolarů, jeho desátek čítá jeden dolar; pokud dostane sto dolarů, jeho desátek je deset dolarů. ... Tento zákon je velmi snadno pochopitelný.¹⁹

[Člověk si může položit otázku:] Kolik desátku mám dát? Nemohl bych si část nechat pro sebe? Pán je velmi bohatý a pochybuji, že Mu bude nějak vadit, když si něco málo ponechám pro sebe; a tak si něco málo pro sebe ponechá. Ale toto něco málo, které si onen člověk ponechá, ho bude znepokojovat, má-li takové svědomí jako většina Svatých posledních dnů. Bude mu dělat více či méně starosti během dne a také v noci, když na to bude myslet. Nepocituje štěstí, na které má právo – odchází od něho.²⁰

Částečný desátek není žádný desátek, podobně jako ponoření poloviny těla člověka není křest.²¹

Není muže ani ženy, kteří by nemohli platit desetinu z toho, co dostávají.²²

President Snow radil rodičům a učitelům, aby učili děti platit desátek.

Bratří a sestry, chtěli bychom, abyste se ohledně této záležitosti modlili. ... Místo hrabivých myšlenek, které někteří ve vztahu k penězům mají, máme zaplatit desátek. ... To, co od nás Pán nyní vyžaduje, je zaplatit desátek. A očekává, že každý člověk bude platit desátek i v budoucnu. Vždyť víme, co je jedna desetina; zaplaťme ji Pánu. Pak můžeme jít za biskupem ve vši poctivosti a požádat ho o doporučení pro vstup do chrámu.²³

Pravím vám ve jménu Pána Boha Izraelského, že pokud od nynějška budete platit desátek, Pán vám odpustí veškeré vaše minulé [neplacení desátku] a na tento lid budou vylita požehnání Všemohoucího.²⁴

Chtěl bych, aby se nám tato zásada natolik vstřípila do srdce, že na ni nikdy nezapomeneme. Jak jsem již nejednou řekl, vím, že Pán odpustí Svatým posledních dnů jejich minulou nedbalost v placení desátku, pokud budou nyní činit pokání a budou svědomitě platit desátek od nynějška nadále.²⁵ [Viz námět č. 2 na straně 161.]

Když platíme desátek, přispíváme k dílu Církve.

Tato Církev by nemohla pokračovat dál, kdyby neměla určitý příjem, a tento příjem Bůh zajistil [prostřednictvím zákona desátku]. Díky tomuto příjmu se staví naše chrámy, v nichž přijímáme ta nejvyšší požehnání, která kdy byla smrtelníkům udělena. Nemohli bychom vysílat ... starší do světa, aby kázali evangelium, jako to nyní děláme, kdybychom na to neměli patřičný příjem. ... A existuje dalších tisíc věcí, které se neustále objevují a pro které jsou zapotřebí určité prostředky. ...

Kdyby někteří Svatí posledních dnů neplatili desátek, naše čtyři chrámy, které nyní [v roce 1899] máme, by nebyly postaveny a my bychom nemohli zachovávat soudy a ustanovení Boží týkající se oslavení a slávy. První zásadou pro Svaté posledních dnů je posvětit zemi tím, že budou dodržovat tento zákon desátku a že se dostanou do stavu, kdy budou moci obdržet obřady týkající se oslavení a slávy našich zesnulých.²⁶ [Viz námět č. 3 na straně 162.]

Když budeme poslušni zákona desátku, Pán nám bude žehnat časně i duchovně.

Zákon desátku je jedním z nejdůležitějších zákonů, které kdy byly člověku zjeveny. ... Skrze poslušnost tohoto zákona budou Svatým dána požehnání prosperity a úspěchu.²⁷

Pokud budeme tento zákon dodržovat, ... země bude posvěcena a my budeme shledáni hodnými obdržet požehnání Páně a dostane se nám pomoci a podpory ve finančních záležitostech a ve všem, co děláme – ať již v časném, či duchovním ohledu.²⁸

Na poslušnosti tohoto zákona závisí ... časně spasení této Církve.²⁹

Mezi Svatými posledních dnů existuje chudoba, a bude existovat dál, dokud nebudeme alespoň poslušni zákona desátku.³⁰

Opravdu věřím tomu, že pokud budou Svatí posledních dnů žít v souladu s tímto zákonem, můžeme si činit nárok na vysvobození z každého zla, které na nás může přijít.³¹

Prostředky z desátku se používají ke stavbě a k provozu chrámů.

Toto je zákon, který je zjeven konkrétně pro naši ochranu a bezpečí i pro náš pokrok po stezce spravedlivosti a svatosti; zákon, díky němuž může být země, na níž přebýváme, posvěcena; zákon, díky němuž může být Sion založen a vybudován, aby ho zlovolní a bezbožní lidé již nikdy nemohli svrhnout ani odstranit.³²

Díky poslušnosti tohoto zákona máme chrámy, v nichž přijímáme požehnání, dokonce ty nejvyšší obřady, které kdy byly člověku na zemi dány.³³

Nikdy nemůžeme být připraveni spatřit tvář Boží, dokud svědomitě neplatíme desátek a neplníme další povinnosti.³⁴

Mluvil jsem jasně a pravím, že to, co jsem vám řekl ohledně desátku, je od Pána. Nyní jedněte v souladu s Duchem Páně, a vaše oči budou otevřeny.³⁵ [Viz námět č. 4 na straně 162.]

Rodiče a učitelé mají zodpovědnost platit desátek a učit děti, aby dělaly totéž.

Učte [děti] platit desátek, když jsou ještě malé. Vy, matky, učte děti, že když dostanou nějaké peníze, mají zaplatit desetinu Pánu, nehledě na to, jak malá to může být částka. Učte je, aby platily plný desátek.³⁶

Je vhodné a správné, aby si ... úředníci a učitelé [v Církvi] vští- pili do srdce a do duše podstatu tohoto zákona, aby tak byli plně oprávněni vštěpovat tentýž zákon a učit nastupující pokolení dů- ležitosti a posvátnosti tohoto zákona. Požaduje se po vás, bratří a sestry, abyste vy sami tento zákon nejen dodržovali, ale také abyste o něm učili druhé, ba i nastupující pokolení, ... a do té míry, do jaké budete schopni přijmout ducha tohoto zákona, do té míry budete schopni vštěpovat ho druhým a učit o něm. ...

... Požaduji po vás, abyste ho nejen dodržovali, ale abyste o něm učili děti Svatých posledních dnů a abyste jim tento zákon vště- povali do paměti, aby až dospějí do věku vlastního rozhodování, mohlo být řečeno, že se tomuto zákonu učily a byly ho poslušny již od mládí.³⁷ [Viz námět č. 5 na straně 162.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uve- dené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Projděte si záznam o tom, jak prezident Snow obdržel zjevení o desátcích. (Strany 153–157.) Přemýšlejte o jeho ochotě vydat se do St. George a o ochotě členů dodržovat zákon desátku. Čemu se z toho můžeme naučit?
2. V jakém smyslu desátek „není obtížný zákon“? (Několik pří- kladů je uvedeno na stranách 157–158.) Proč si někteří mohou myslet, že je těžké zákon desátku dodržovat? Jak by učení presidenta Snowa mohlo někomu pomoci získat svědectví o placení desátku?

3. Prostudujte si první oddíl, který začíná na straně 159. Jaká požehnání jste vy a vaši blízcí získali díky budovám a programům, které jsou financovány z desátků? Proč je placení desátku výsada?
4. President Snow svědčil o tom, že když budeme dodržovat zákon desátku, budeme požehnáni. (Strany 159–160.) Jaká požehnání přinesl zákon desátku do vašeho života? Jaká požehnání přinesl do života členů vaší rodiny a přátel?
5. Zamyslete se nad radami presidenta Snowa určenými rodičům a učitelům. (Strana 161.) Proč je podle vás důležité, aby děti platily desátek „nehledě na to, jak malá to může být částka“? Jak lze děti učit tomu, aby platily desátky a oběti?

Související verše z písem: Malachiáš 3:8–10; NaS 64:23; 119:1–7

Pomůcka k výuce: „Dbejte na to, abyste ve snaze přednést veškerý materiál, který jste si připravili, neukončovali dobré diskuse příliš brzy. Ačkoli je důležité probrat učební látku, je důležitější pomoci studentům pocítit vliv Ducha, zodpovědět jejich otázky, prohloubit jejich znalost evangelia a posílit jejich závazek dodržovat přikázání.“
(*Učení – není většího povolání, 64.*)

Odkazy

1. „In Juab and Millard Stakes“, *Deseret Evening News*, May 29, 1899, 5.
2. „In Juab and Millard Stakes“, 5.
3. *Millennial Star*, Aug. 24, 1899, 532–533; viz také *Deseret Evening News*, May 17, 1899, 2; *Deseret Evening News*, May 18, 1899, 2. V *Millennial Star* se uvádí, že president Snow pronesl toto kázání 8. května, ale jiné soudobé zdroje ukazují, že ho pronesl 18. května. President Snow mluvil o desátku také 17. května.
4. „President Snow in Cache Valley“, *Deseret Evening News*, Aug. 7, 1899, 1.
5. „Pres. Snow Is Home Again“, *Deseret Evening News*, May 27, 1899, 1. Církev v té době měla 40 kůlů.
6. „Pres. Snow Is Home Again“, 1.
7. *Deseret Evening News*, June 24, 1899, 3.
8. „Pres. Snow Is Home Again“, 1.
9. Viz „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations“, *Improvement Era*, Aug. 1899, 792–795; viz také Ann M. Cannon, „President Lorenzo Snow’s Message on Tithing“, *Young Woman’s Journal*, Apr. 1924, 184–186.
10. B. H. Roberts, citován v „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations“, 795.
11. Viz B. H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 6:359–360.
12. Conference Report, Oct. 1899, 28.
13. „President Snow in Cache Valley“, *Deseret Evening News*, Aug. 7, 1899, 2.

14. Viz např. *Deseret Evening News*, June 24, 1899, 3. Soudobé přepisy kázání presidenta Snowa a soudobé novinové články o jeho cestách uvádějí, že i když president Snow sliboval Svatým, že pokud budou poslušni zákona desátku, budou požehnáni časně i duchovně, nedal jim žádný konkrétní slib, že v jižním Utahu nastane konec sucha.
15. Viz Western Regional Climate Center, <http://www.wrcc.dri.edu/cgi-bin/cliMONtpre.pl?utstg>.
16. Viz např. „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations“, 793.
17. Conference Report, Apr. 1907, 7.
18. Conference Report, Oct. 1899, 28.
19. *Deseret Semi-Weekly News*, July 28, 1899, 10.
20. Conference Report, Apr. 1899, 51.
21. *Deseret Evening News*, June 24, 1899, 3.
22. „President Lorenzo Snow’s Message on Tithing“, 185; ze zápisu shromáždění, které se konalo 29. května 1899 v Assembly Hall v Salt Lake City.
23. *Deseret Semi-Weekly News*, July 28, 1899, 10.
24. „President Snow in Cache Valley“, 2.
25. Conference Report, Oct. 1899, 28.
26. Conference Report, Oct. 1899, 27–28.
27. „In Juab and Millard Stakes“, 5.
28. *Deseret Evening News*, June 24, 1899, 3.
29. „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations“, 794.
30. *Deseret Semi-Weekly News*, July 28, 1899, 10.
31. „President Lorenzo Snow’s Message on Tithing“, 185.
32. „Tithing“, *Juvenile Instructor*, Apr. 1901, 216.
33. „Tithing“, 215.
34. „Conference of Granite Stake“, *Deseret Evening News*, May 21, 1900, 2; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na konferenci kůlu Granite 20. května 1900.
35. *Deseret Semi-Weekly News*, July 28, 1899, 10.
36. *Millennial Star*, Aug. 31, 1899, 546.
37. „Tithing“, 215–216.

Již od prvních dnů Církve sestry z Pomocného sdružení společně pracovaly a posilovaly se v časných i duchovních záležitostech.

Pomocné sdružení – nelíčená pravá láska a čisté náboženství

„Žádná jiná instituce nebyla založena se vznešenějším cílem. Jejím základem je nelíčená pravá láska, což je čistá láska Kristova.“

Ze života Lorenza Snowa

V létě roku 1901 zorganizovalo generální předsednictvo Pomocného sdružení celodenní akci pro sestry z Pomocného sdružení v údolí Solného jezera. President Lorenzo Snow přijal pozvání se této akce zúčastnit a promluvit k sestrám. Svůj proslov začal těmito slovy: „Jsem vděčný za výsadu strávit dnes odpoledne hodinu či dvě ve vaší přítomnosti a věřím, že se dnes dobře bavíte. Vhodné odpočinkové činnosti a zábava jsou dobré věci a jsem rád, když vidím vás, sestry, jak si trochu odpočnete a užijete si trochu volného času, neboť vy, které tak usilovně pracujete v rodině a v Pomocném sdružení, si bezpochyby zasloužíte veškeré potěšení, které si můžete dopřát.“

President Snow, jehož sestra, Eliza R. Snowová, sloužila jako druhá generální presidentka Pomocného sdružení, vyjádřil vděčnost za práci Pomocného sdružení. Když mluvil o ženách v Církvi, řekl: „Je těžké si představit, co bychom bez nich zvládli nebo jakého pokroku na díle Páně bychom dosáhli.“ Jako příklad uvedl tehdejší misionářský program Církve, kdy byli k misionářské službě na plný úvazek často povoláváni ženatí muži: „Když jsme byli mimo domov, na zahraniční misii, jejich misie doma obvykle nebyla o nic méně náročná než ta naše v cizí zemi; a uprostřed zkoušek a strádání ženy projevovaly trpělivost, sílu ducha a soběstačnost, které byly

vskutku inspirující. Díky Bohu za ženy této Církvě! Právě takové pocity mám dnes, když se účastním tohoto setkání.“¹ [Viz námět č. 1 na straně 169.]

Učení Lorenza Snowa

Členky Pomocného sdružení jsou příkladem nelíčené pravé lásky a čistého náboženství.

Pomocné sdružení bylo zorganizováno ... Prorokem Josephem Smithem, podle inspirace Páně. ... Dnes je považováno za jeden z nejmocnějších vlivů pro dobro v Církvě. ...

Posláním Pomocného sdružení je pomáhat zarmouceným, sloužit nemocným a slabým, sytit chudé, oblékat nahé a žehnat všem synům a dcerám Božím. Žádná jiná instituce nebyla založena se vznešenějším cílem. Jejím základem je nelíčená pravá láska, což je čistá láska Kristova [viz Moroni 7:47], a tento duch se projevuje ve veškerém působení tohoto Sdružení mezi lidmi. Apoštol Jakub řekl, že „náboženství čisté a nepoškvrněné před Bohem a Otcem totoť jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v ssouženích jejich, a ostříhati sebe nepoškvrněného od světa“. [Jakub 1:27.] Přijmeme-li toto za pravdu, pak jsou členky Pomocného sdružení dozajista příkladem čistého a neposkrvněného náboženství ve svém životě; neboť slouží těm, kteří mají trápení, objímají náručí lásky sirotky a vdovy a uchovávají se neposkrvněné od světa. Mohu dosvědčit, že na světě nejsou čistější a bohabojnější ženy než ty, které se nacházejí mezi sestrami Pomocného sdružení.² [Viz námět č. 2 na straně 169.]

Sestry z Pomocného sdružení spolupracují s nositeli kněžství, aby podporovaly zájmy království Božího.

Vždy pro mě bylo radostí sledovat, jak věrně vy, sestry z Pomocného sdružení, stojíte za všech okolností po boku služebníků Páně. Vždy vás lze najít po boku nositelů kněžství, připravené posilovat jejich ruce a konat svůj díl práce tím, že pomáháte podporovat zájmy království Božího; a tím, že se podílíte na této práci, se budete dozajista podílet i na vítězství tohoto díla a na oslavení a slávě, které Pán dá svým věrným dětem.

... Žádný moudrý biskup neopomene oceňovat práci Pomocného sdružení ve svém sboru. Co by biskup dělal bez Pomocného sdružení? Rád bych řekl všem biskupům v Církvi – povzbuzujte sestry v Pomocném sdružení a podporujte je v jejich charitativní a dobročinné práci, a budou požehnáním pro vás i pro členy.³ [Viz námět č. 3 na straně 169.]

Je dobré pocítovat vliv Pomocného sdružení v každé rodině.

Rád bych řekl bratřím, aby povzbuzovali svou manželku, aby se do tohoto sdružení [zapojovala] ...; neboť by bylo dobré, aby vliv této organizace působil v každé rodině. Žádám vás, sestry, abyste při svých návštěvách v domovech Svatých posledních dnů přinášely tento vliv všude tam, kam jdete. Pán vám jasně ukázal, jaké podstaty je váš vztah k Němu a co se od vás jako od manželek a matek očekává. Učte o tom ty, které navštívujete, zvláště mladé ženy. ...

Vy, mé sestry, máte jako členky Pomocného sdružení a jako matky v Izraeli používat veškerý svůj vliv ... na podporu čistého mateřství a věrnosti v manželské smlouvě.⁴ [Viz námět č. 4 na straně 170.]

Tak, jak bude Církev růst, sestry v Pomocném sdružení budou mít větší příležitosti ke službě.

Není třeba, abych podrobně vyjmenovával, co Pomocné sdružení dokázalo v minulosti; skvostné dílo tohoto sdružení znají lidé po celém Sionu i v mnoha částech světa. Postačí říci, že Pomocné sdružení je věrné svému poslání a že úspěchy, kterých dosáhlo, nepřekonala, pokud jich vůbec byla rovna, žádná jiná dobročinná organizace. Svatí posledních dnů jsou na toto sdružení i na to, čeho dosáhlo, hrdí, a jsou vděční našemu Otci v nebi za to, že inspiroval svého služebníka Proroka, aby takovou instituci založil. Budoucnost Sdružení je slibná. Tak jak Církev roste, užitečnost Pomocného sdružení bude odpovídajícím způsobem narůstat, a bude dokonce ještě více schopno konat dobro než v minulosti. Pokud se všechny sestry spojí na podporu tohoto sdružení, vykoná mocné dílo a bude pro Církev trvalým požehnáním. Bylo by radostné vidět ty, které jsou

„Členky Pomocného sdružení [jsou] dozajista příkladem čistého a neposkvrněného náboženství ve svém životě.“

středního věku, že se zajímají o tuto instituci tak, jako ty, které jsou věku vyššího, a kdyby díky tomu zjistily, že to posílí jejich víru, že jim to poskytne širší náhled na život a s tím spojené zodpovědnosti a že jim to z hlediska materiálního pomůže postoupit dál na cestě pokroku a dokonalosti.⁵

[Ženám v Církvi] jsou již od počátku jejich působení udílena požehnání Boží, a já s velkou radostí, potěšením a hlubokým zájmem sleduji jejich pokrok. ... Daří se jim úžasně, a je podivuhodné, jak jim Bůh žehná a jak na ně vylévá svého Ducha. Téměř bych mohl bez obav říci, že se stávají anděly působícími mezi lidmi tohoto světa.⁶ [Viz námět č. 5 na straně 170.]

Sestry z Pomocného sdružení, které důvěřují Bohu a slouží Mu, budou požehnány v tomto životě i na věčnostech.

Toto si přejeme vštípit do srdce sester – abyste byly užitečné ve svém poli působnosti a neztrácely odvalu, když se vyskytnou těžkosti, ale abyste důvěřovaly Bohu a hleděly k Němu, a slibují vám, že na vás budou vylita Jeho úžasná požehnání. Taková bude vaše

zkušenost. ... Dovolte mi znovu zopakovat: neztrácejte odvalu, ale jděte dál a konejte dobro, používejte víru a využívejte každé nabídnuté příležitosti k tomu, abyste něco zlepšily. Přejeme si, abyste používaly všechny talenty, které vám Bůh dal. A toto používání talentů souvisí s vašimi vyhlídkami na úspěch. Když se člověk vydá na cestu, kterou Pán vyznačil a díky níž lze vykonat dobro v Jeho zájmu, dozajista dosáhne úspěchu. Nachází se přesně tam, kde ho chce Bůh mít, a právě na tomto místě můžete Boha, zcela bez obav, žádat o Jeho požehnání.⁷

Chtěl bych říci – Bůh žehnej úřednicím a členkám Pomocného sdružení. Plníte velkolepé poslání a rád bych vás vyzval, abyste nebyly znaveny konáním dobra. [Viz NaS 64:33.] Cílem nás všech je celestiální sláva a velkolepost těchto vyhlídek, které před námi leží, nelze lidskými slovy vyjádřit. Budete-li věrně pokračovat v tomto díle, do něhož jste zapojeni, této slávy dosáhnete a budete se navždy radovat v přítomnosti Boha a Beránka. Stojí za to o to usilovat; stojí za to pro to něco obětovat, a požehnání jsou muž či žena, kteří jsou natolik věrní, že toho dosáhnou. Bůh vám všem žehnej.⁸ [Viz námět č. 6 na straně 170.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. President Snow prohlásil, že by bylo těžké představit si pokrok díla Páně bez žen v Církvi. (Strana 165.) Jak ženy přispívají k dílu Páně v dnešní době?
2. Přemítejte o slovech presidenta Snowa týkajících se poslání Pomocného sdružení. (Strana 166.) Vzpomeňte si na to, kdy sestry z Pomocného sdružení naplnily toto poslání tím, že pomohly vám nebo vaší rodině. Jaký vliv měly nebo mají tyto skutky na váš život?
3. Projděte si oddíl, který začíná na straně 166 dole. Jak sestry z Pomocného sdružení podporují „zájmy království Božího“? Jakých příkladů vzájemné spolupráce sester z Pomocného sdružení a nositelů kněžství jste byli svědky?

4. Přemíítejte o slovech presidenta Snowa, kterými naléhal na sestry, aby použily svůj vliv „na podporu čistého mateřství a věrnosti v manželské smlouvě“. (Strana 167.) Proč je tohoto vlivu v dnešním světě zapotřebí? Jak mohou sestry z Pomocného sdružení pomáhat mladým ženám připravit se na chrámový sňatek a na mateřství?
5. President Snow řekl: „Tak jak Církev roste, užitečnost Pomocného sdružení bude odpovídajícím způsobem narůstat, a bude dokonce ještě více schopno konat dobro než v minulosti.“ (Strana 167.) Co mohou sestry z Pomocného sdružení v dnešním světě dělat, aby rozšířily svůj vliv ve věci dobra?
6. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 168. Přemíítejte o tom, jak jste byli vedeni k tomu, abyste byli tam, „kde [vás] chce Bůh mít“. Jak vám Bůh v tomto úsilí pomáhá?

Související verše z písem: Izaiáš 1:17; Matouš 25:34–40; Mosiáš 4:26–27; Alma 1:29–30; Moroni 7:44–48

Pomůcka k výuce: „Při přípravě na výuku se ujistěte, že v různých lekcích používáte různé metody výuky. To může znamenat používat něco tak jednoduchého jako je barevný plakát nebo nástěnné schéma v jedné lekci a otázky vypsané na tabuli v jiné lekci.“ (*Učení – není většího povolání*, 89.)

Odkazy

1. „Prest. Snow to Relief Societies“, *Deseret Evening News*, July 9, 1901, 1.
2. „Prest. Snow to Relief Societies“, 1.
3. „Prest. Snow to Relief Societies“, 1.
4. „Prest. Snow to Relief Societies“, 1.
5. „Prest. Snow to Relief Societies“, 1.
6. *Young Woman's Journal*, Sept. 1895, 577–578.
7. *Young Woman's Journal*, Sept. 1895, 578.
8. „Prest. Snow to Relief Societies“, 1.

S Bohem je možné vše

„Povaha těchto požadavků, které jsou na nás kladeny, [je] taková, že je nikdo nemůže splnit, leda s pomocí od Všemohoucího. ... A On nám tuto pomoc přislíbil.“

Ze života Lorenza Snowa

President Lorenzo Snow byl zvyklý pracovat – řídil se svou často opakovanou radou: „Musíme se namáhat. ... Zůstávat v nečinnosti, aniž bychom se pustili do práce, není k ničemu.“¹ Uvědomoval si však, že ve své touze budovat království Boží by jeho vlastní úsilí nebylo dostatečné bez Boží milosti – neboli „nadpřirozené pomoci“,² jak tomu často říkal. A tak povzbuzoval členy Církve, aby usilovně pracovali na „rozvíjení [spravedlivých] zásad“, a zároveň jedním dechem dodával, že „my, Svátí posledních dnů, máme chápat a mít na paměti, že spasení se dostavuje skrze milost Boží“.³ Svědčil o tom, že Bůh k našemu úsilí přidá svou moc: „Tam, kam nás Pán zasadí, tam máme stát; když od nás vyžaduje, abychom se namáhali a podporovali tyto svaté zásady, máme tak činit; a to je to jediné, o co se máme starat; o zbytek se postará Nebeský Otec.“⁴

Eliza, sestra presidenta Snowa, uvedla, že president Snow žil podle toho, čemu učil. Popsala ho jako muže, který má „neotřesitelnou důvěru v [Boží] moc pomáhat a v Jeho milost“. Řekla, že „ví, v koho důvěřuje“, a proto byl schopen vydržet „jakoukoli těžkost a jakékoli protivenství“ a „překonat jakoukoli překážku“.⁵

Lorenzo Snow projevil svou důvěru v Boží moc pomáhat druhým, když v roce 1840 putoval do Anglie, aby tam sloužil na misi. Během plavby přes Atlantský oceán, která trvala 42 dní, museli on a ostatní spolucestující přetrpět tři velké bouře. Později vyprávěl, že to byly „strašné bouře – takové bouře, o kterých i ti, kteří byli na oceán zvyklí, mluvili jako o velmi nebezpečných“. Všiml si rozdílu mezi jeho reakcí na bouři a reakcí některých ostatních pasažérů: „V

Spasitel před uzdravením slepého muže řekl: „Jít musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal.“ (Jan 9:4.)

řadě případů to byl, mírně řečeno, velmi strašidelný výjev. Nepřekvapilo mě, že muži, ženy a děti, kteří se neučili důvěřovat v Boha, lomili v mučivých obavách rukama a plakali. Důvěřoval jsem Tomu, kdo stvořil moře a stanovil mu hranice. Byl jsem ve službě Páně – věděl jsem, že jsem byl vyslán na misií pravomocí, kterou On uznává, a i když živly běsnily a loď se kymácela a otřásala uprostřed vzdouvajících se vln, Pán stál u kormidla a můj život byl díky Jeho péči v bezpečí.“⁶

O mnoho let později, když se Lorenzo Snow stal presidentem Církve, znovu nacházel útěchu v poznání, že u kormidla stojí Pán. Na schůzce konané 13. září 1898 Kvorum Dvanácti apoštolů jednohlasně vyjádřilo závazek podporovat ho jakožto presidenta Církve. Záznam o této schůzce uvádí, že president Snow se poté postavil a řekl, že „nemá význam, aby se vymlouval na neschopnost, atd., má-li přijmout ohromné zodpovědnosti spojené s tímto postavením. ... Byl si vědom toho, že má dělat to nejlepší, co může, a že se má spoléhat na Pána.“⁷ [Viz námět č. 1 na straně 177.]

Učení Lorenza Snowa

S Boží pomocí dokážeme zvládnout cokoli, co od nás Bůh vyžaduje.

Přál bych si mluvit takovým způsobem, abychom se poučili a vzájemně zdokonalili ve věcech, které přináležejí našemu spasení. Z tohoto důvodu žádám o víru a modlitby všech těch, kteří věří tomu, že mají hledět k Pánu, chtějí-li získat ponaučení a inteligenci.

Měli bychom si uvědomovat, jaký máme vztah k Pánu, našemu Bohu, a jaké výjimečné postavení zaujímáme. Máme-li náležitě vykonávat povinnosti, které jsou nám předány, potřebujeme nadpřirozenou pomoc. ...

... Ježíš řekl [jistému] mladému muži, který k Němu přišel a přál si vědět, co má dělat, aby mohl zdědit věčný život, aby „dodržoval přikázání“. Dotyčný mladík odvětil, že zmíněná přikázání dodržuje již od mládí. Spasitel na něj pohlédl a viděl, že něco tomuto muži přesto chybělo. Mladý muž zachovával mravní zákon, zákon daný Mojžíšovi, a za to ho Ježíš miloval, ale zároveň viděl, že jedna věc mu chybí. Byl bohatý a díky svému velkému bohatství zastával

mladý muž ve světě vlivné postavení. Ježíš věděl, že než by mohl tohoto muže, či jakéhokoli jiného člověka, pozvednout k celestiálnímu světu, bylo nutné, aby se podrobil všem věcem a aby považoval poslušnost celestiálního zákona za něco nanejvýš důležitého. Ježíš věděl, co se požaduje po každém člověku, má-li získat celestiální korunu – že nic nemá být dotyčnému dražší než poslušnost požadavků nebes. Spasitel viděl, že tento mladý muž lpěl na něčem, co nebylo v souladu se zákonem celestiálního království. Možná v onom muži spatřil nějaký sklon lpět na něčem, co pro něj bylo škodlivé a kvůli čemu by podrobení se požadavkům evangelia bylo nepříjemné či nemožné, a proto mu řekl, že má jít a prodat vše, co má, „a darovat to chudým a následovat Ho“.

Kvůli tomuto přikázání mladý muž zesmutněl a zarmoutil se. Pohlížel na bohatství jako na velký životní cíl, jako na něco, co mu přinášelo světský vliv a vše, po čem toužil; jako na něco, co mu poskytovalo požehnaní a radovánky tohoto života a jako na něco, co ho pozvedalo na vysoké společenské postavení. Nedokázal si představit, že by člověk mohl v životě získat požehnaní, radosti, zvláštní výsady a to, po čem přirozeně dychtil, aniž by měl bohatství. Ale evangelium svou podstatou zajišťuje vše, co je nutné pro to, aby byly naplněny lidské touhy a potřeby a aby byl člověk šťastný. Bohatství toho dosáhnout nedokáže; a Pán si přál, aby se onen muž těchto představ vzdal a aby je vypudil ze své mysli i ze svých názorů, aby ho mohl získat jako svého služebníka ve všech věcech. Přál si, aby se plně zasvětil Jeho službě, aby se pustil do Jeho díla s celým úmyslem srdce a aby následoval nabádání Svätého Ducha a připravil se na celestiální slávu. Avšak tento mladík nebyl ochoten to udělat; byla to příliš velká oběť. A Spasitel při této příležitosti řekl: „Jak nesnadně ti, kteří bohatství mají, vejdou do království nebeského. Je snazší pro velblouda projít dírkou jehly než pro bohatého vejít do království Božího.“

Učedníci tím „byli nadmíru udiveni“ a „pravili mezi sebou – kdo tedy může být spasen?“ Domnívali se, že nikdo nemůže vlastnit bohatství a zároveň být spasen v království Božím. K takovému názoru dospěli ze Spasitelových slov. Ježíš ale odpověděl: „U lidí je to nemožné, ale nikoli u Boha; neboť u Boha je všechno možné.“ [Viz Matouš 19:16–26; viz také Joseph Smith Translation v anglické

verzi Bible, Matthew 19:26, odkaz pod čarou *a*, a Mark 10:27, odkaz pod čarou *a*.]⁸ [Viz námět č. 2 na straně 177.]

**Bůh slíbil, že nám v osobním úsilí žít
podle evangelia bude pomáhat.**

Sami o sobě nejsme vůbec schopni dodržovat všechna přikázání, která nám Bůh dal. Ani sám Ježíš nemohl bez božské pomoci od svého Otce vykonat své dílo. Při jedné příležitosti řekl: „Nemohuť já sám od sebe nic činiti. Jakžť slyším, takť soudím, a soud můj spravedlivý jest. Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, kterýž mne poslal, Otcovy.“ [Jan 5:30.] A pokud On, náš Pán, potřeboval božskou pomoc, budeme tuto pomoc o to více potřebovat i my. Svatí posledních dnů mají v každé situaci a za všech okolností, v nichž se při vykonávání svých povinností ocitají, právo na nadpřirozenou pomoc od Svatého Ducha, aby jim pomáhal v různých situacích, ve kterých se nacházejí, a při povinnostech, které jsou od nich vyžadovány, aby vykonávali.

... Nedokáží si představit nic, co by bylo důležitější, než usilovat o osobní oslavení a slávu a získat ji. Toto je bezpochyby onen veliký účel, kvůli němuž jsme přišli na svět. ... Žádný muž ani žena nemají ztrácet odvalu, když mají pocit, že nemohou dokončit to, co by rádi vykonali, ale my všichni máme dělat vše, co je v našich silách, abychom uskutečňovali velkolepé dílo, kvůli němuž jsme zde.⁹

Povaha náboženství, které jsme přijali za své, vyžaduje určitý způsob jednání, které po svých následovnicích nepožaduje žádné jiné náboženství, které znám; a povaha těchto požadavků, které jsou na nás kladeny, [je] taková, že je nikdo nemůže splnit, leda s pomocí od Všemohoucího. Je nutné, abychom alespoň zčásti pochopili ona veliká a důležitá požehnání, která nakonec máme získat, tím, že se podrobíme požadavkům náboženství či evangelia, které jsme přijali. Oběti, které jsou po nás požadovány, jsou takové povahy, že by je žádný muž ani žena nemohli přinést, leda s pomocí nadpřirozené moci; a když Pán plánoval tyto podmínky, nikdy neměl v úmyslu, aby Jeho lid těmto podmínkám vyhověl, leda s nadpřirozenou pomocí – a to s takovou pomocí, kterou nevyznává žádná jiná skupina nábožensky zaměřených lidí. A On tuto pomoc přislíbil. ...

„Toto dílo, do něhož jsme vy i já zapojeni, může vzkvétat a může se posouvat kupředu jedině skrze požehnání Boží udělená našemu věrnému a poctivému úsilí.“

Tyto věci ... byly požadovány v každém věku a období, kdy Bůh povolal lid, aby Mu sloužil a aby obdržel Jeho zákony. Byly požadovány ve dnech Izraele, v počátcích onoho lidu. Byly požadovány po Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Byly požadovány po Mojžíšovi a po lidech, které vyvedl z egyptského zajetí. Byly požadovány po všech prorocích, kteří žili ode dnů Adamových až do současnosti. Byly požadovány po apoštolech, kteří obdrželi pověření vkládáním rukou od Ježíše Krista, Syna živého Boha, a po stoupencích náboženství, které apoštolové hlásali a kterému ve své době učili druhé; a žádný člověk ani skupina lidí ani třída lidí ode dnů Adamových až do současnosti nemohli dodržovat tyto požadavky, ledaže byli lidem Božím, obdarovaným mocí, kterou lze získat jedině od Pána, našeho Boha.¹⁰ [Viz námět č. 3 na straně 178.]

**Když jsme zapojeni do díla Božího,
potřebujeme Boží pomoc.**

At' již podniknete při prosazování zájmů Sionu cokoli, musíte spoléhat na Pána, má-li být vaše konání úspěšné.¹¹

Mysl člověka má být ve všem, do čeho se pouští, upřena na slávu Boží. Měli bychom brát na zřetel, že sami o sobě nezmůžeme nic. Jsme děti Boží. Jsme ale v temnotě, [pokud] Bůh neosvítí naše porozumění. Jsme bezmocní, [pokud] nám Bůh nepomáhá. Dílo, které zde máme konat, je takové povahy, že ho konat nemůžeme, leda s pomocí od Všemohoucího. ... V tomto spočívá velká potíže, pokud jde o lidi tohoto světa a příliš často i o starší v Izraeli; zapomínáme na to, že pracujeme pro Boha; zapomínáme na to, že jsme zde proto, abychom uskutečnili určité záměry, které jsme slíbili Pánu, že uskutečníme. Dílo, do něhož jsme zapojeni, je vznešené. Je to dílo Všemohoucího; a On vybral muže a ženy, o nichž na základě zkušeností z minulosti ví, že Jeho záměry uskuteční.¹²

Toto dílo, do něhož jsme vy i já zapojeni, může vzkvétat a může se posouvat kupředu jediné skrze požehnání Boží udílená našemu věrnému a poctivému úsilí a našemu odhodlání vykonávat práci, kvůli níž jsme vstoupili do této existence. Když se ohlížíme za zkušenostmi, kterými jsme prošli, snadno pochopíme, že naše prosperita závisí na našem poctivém úsilí konat dílo Boží, pracovat v zájmu druhých a na snaze zbavit se co nejvíce sobeckosti. Tak tomu bylo v minulosti, a proto se můžeme domnívat, že i náš budoucí pokrok bude záviset na naší odhodlanosti činit vůli Boží za všech okolností a s pomocí, kterou nám Bůh poskytne.¹³ [Viz námět č. 4 na straně 178.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Projděte si to, co se popisuje na stranách 171–173. Proč podle vašeho názoru lidé, kteří důvěřují v Boha, reaguji na zkoušky zcela jinak než ti, kteří v Boha nedůvěřují?
2. Přemítejte o příběhu o Spasiteli a bohatém mladíkovi. (Strany 173–174.) Na co se například mohou lidé v srdci upnout a co může způsobit, že zarmouceně odejdou? Proč musíme tyto věci „vypudit“ ze svého života ještě předtím, než můžeme získat Pánova největší požehnání?

3. President Snow učil tomu, že dokonce i Spasitel potřeboval „božskou pomoc“, aby mohl „vykonat své dílo“. (Strana 175.) Jak byste mohli s využitím slov presidenta Snowa pomoci někomu, kdo má pocit, že není schopen dostat požadavkům spojeným s životem podle evangelia?
4. Projděte si poslední oddíl této kapitoly. (Strany 176–177.) Proč podle vašeho názoru někdy nežádáme Boha o pomoc? Zamyšlete se nad tím, co můžete dělat pro to, abyste v životě obdrželi více Jeho pomoci.

Související verše z písem: Filipenským 4:13; 2. Nefi 10:23–24; 25:23; Jákob 4:6–7; Mosiáš 24:8–22; Články víry 1:3

Pomůcka k výuce: „Požádejte členy třídy o to, aby přečetli vybrané otázky na konci kapitoly (můžete požádat jednotlivé členy, nebo skupinky členů). Vyzvěte je, aby v příslušné kapitole vyhledali nauky, které se těchto otázek týkají. Poté je vyzvěte, aby se o své myšlenky a postřehy podělili s ostatními členy ve třídě.“ (Strana vii v této knize.)

Odkazy

1. *Deseret News*, Jan. 28, 1857, 371.
2. *Deseret News*, Jan. 14, 1880, 786.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, Aug. 15, 1882, 1.
4. *Deseret News*, Oct. 28, 1857, 270.
5. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 116–117.
6. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 49.
7. *Journal History*, Sept. 13, 1898, 4.
8. *Deseret News*, Jan. 14, 1880, 786.
9. Conference Report, Apr. 1898, 12.
10. *Deseret News*, Jan. 14, 1880, 786.
11. *Improvement Era*, July 1899, 708.
12. *Deseret Weekly*, May 12, 1894, 638.
13. Conference Report, Apr. 1901, 1.

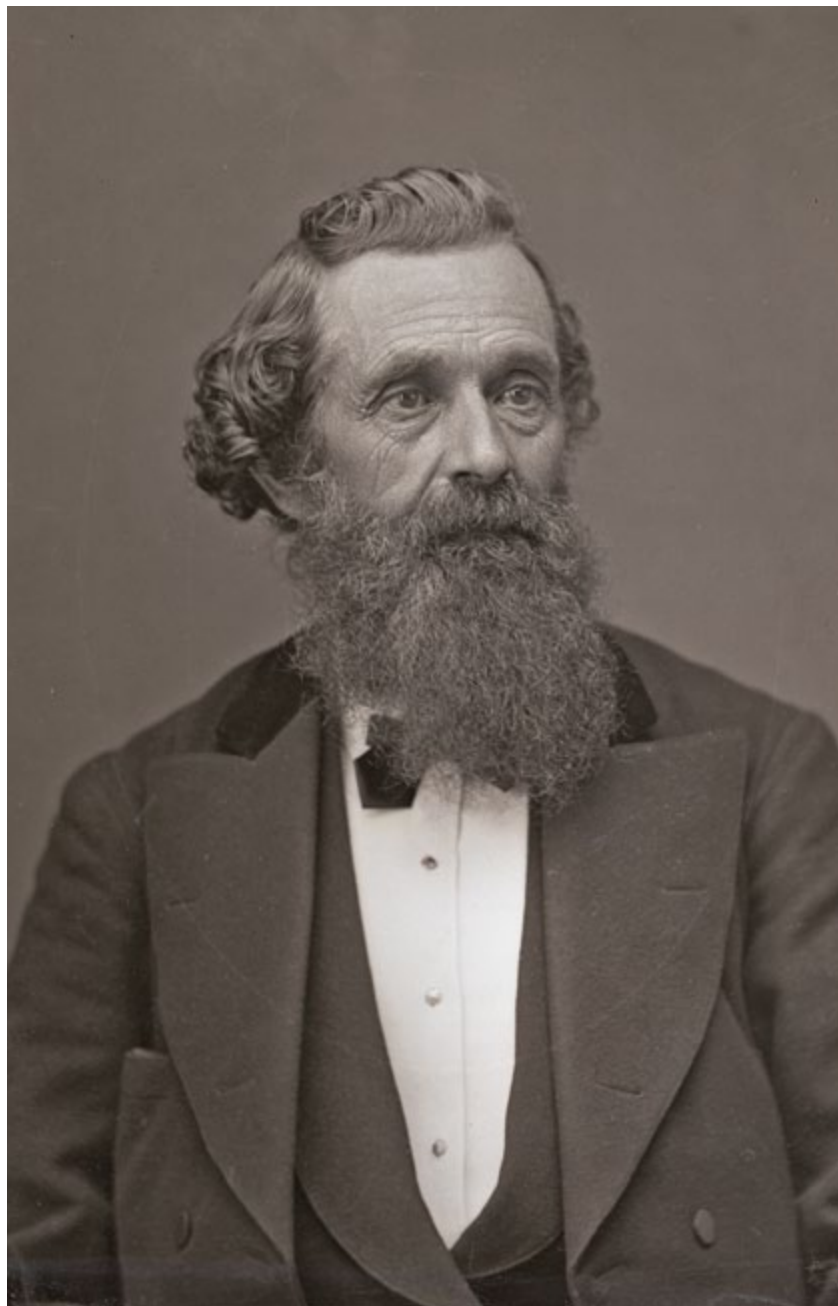
Věrná a čínorodá služba v království Božím

„Víme, že naše náboženství je pravdivé, a proto bychom měli být těmi, kteří jsou na celé tváři země nejoddanější dílu, které jsme přijali.“

Ze života Lorenza Snowa

Ke konci roku 1851 členové Prvního předsednictva vydali epistolu, v níž žádali všechny členy Kvora Dvanácti apoštolů, aby „zařídili vše potřebné ve svých různých misích“ a vrátili se do dubna 1853 do Salt Lake City.¹ A tak se misie staršího Lorenza Snowa v Itálii začala chýlit ke konci. V únoru 1852 předal vedení misionářské práce nově obrácenému bratru Johnu Danielovi Malanovi a se starším Jabezem Woodardem se vydal navštívit ostrovní zemi Malta. Starší Snow doufal, že z Malty pak vypluje do Indie. První misionáři již tehdy v této zemi pracovali pod jeho vedením a on si velmi přál připojit se k nim. Z Indie pak plánoval „obeplout zeměkouli“ a vrátit se domů přes Tichý oceán k západnímu pobřeží Spojených států.²

Jeho plány se ale poté, co se starším Woodardem dopluli na Maltu, změnily. Zjistil totiž, že na ostrově bude muset strávit několik týdnů, protože parník měl v Rudém moři poruchu. Než aby si kvůli tomuto zpoždění stěžoval, rozhodl se pustit do práce. V dopise datovaném 10. března 1852 napsal: „Mám pocit, že z toho, jak Pán bude řídit využití času, který mám nyní k dispozici, vyplyne mnoho dobrého, neboť všude kolem mne jsou zajímaví lidé a nacházím se v nanejvýš významné oblasti, kde bude vykonáno veliké dílo, které se bude šířit k okolním národům.“ Napsal, že požádal staršího Thomase Obraye, misionáře v Itálii, „aby ihned přijel a přivezl dostatečnou zásobu brožurek a knih“. I když starší Snow nevěděl, co přesně budou se společníky na Maltě dělat, přál si tam založit

Starši Lorenzo Snow

odbočku Církve. Řekl, že založení odbočky by „uvolnilo duchovní okovy mnoha národů, neboť Maltézané jsou díky svým obchodním vztahům rozšířeni po pobřeží Evropy, Asie i Afriky“.³

1. května 1852 poslal starší Snow dopis, v němž podal zprávu o pokroku práce na Maltě. Napsal: „Lidé k nám neustále chodí na návštěvu a ptají se na toto ‚podivné náboženství‘; před několika dny jsme měli jednou večer v našem pronajatém bytě muže z osmi různých zemí, kteří přišli z různých částí města, aby s námi pohovořili o našich naukách – mezi nimi byli i muži z Polska a z Řecka, kteří nyní čtou naše knihy s mimořádným zájmem. Dva inteligentní a podnikaví mladí muži, první plody naší práce na tomto ostrově, budou schopni napomáhat tomu, aby se dílo, do něhož jsme zapojeni, šířilo kupředu; jeden z nich, kterého jsme vysvětili starším, mluví plynně několika jazyky.“³

Starší Snow svůj sen sloužit v Indii a obeplout zeměkouli nikdy neuskutečnil. Místo toho se během svého nečekaného pobytu na Maltě pilně řídil vůlí Páně a budoval základy pro tamější misionářskou práci. Když se v květnu 1852 konečně mohl nalodit, v souladu s pokyny vedoucích, aby se vrátil do Salt Lake City, se namísto východním směrem vydal na západ. Asi o dva měsíce později starší Woodard a Obrey zorganizovali na Maltě odbočku Církve.⁵ [Viz námět č. 1 na straně 188.]

Učení Lorenza Snowa

Vzhledem k tomu, že jsme přijali plnost evangelia, sloužíme jako Kristovi vyslanci.

Svědčíme celému světu, že díky božskému zjevení, ba skrze projevy Svatého Ducha, víme, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha, a že se zjevil Josephu Smithovi tak osobně, jako se zjevoval svým apoštolům v dávných dobách poté, co vstal z hrobu, a že mu zjevil nebeské pravdy, jedině díky nimž může být lidstvo spaseno. Tímto ... zaujímáme velmi důležité a zodpovědné postavení, neboť víme, že Bůh nás bude volat k odpovědnosti za to, jak se zhostíme této posvátné důvěry, kterou v nás vkládá.

Podobně jako apoštolové předstoupili před svět poté, co od vzkříšeného Vykupitele obdrželi pověření kázat evangelium království

všem národům slibující všem, kteří uvěří jejich slovům, dar Ducha Svatého skrze vkládání rukou, tak před svět předstupujeme i my. Podobně jako oni, mocí svého pověření, prohlašovali s veškerou jistotou uprostřed pronásledování a nepřátelství, že evangelium je moc Boží ku spasení všech těch, kteří uvěřili a uposlechli, tak totéž prohlašujeme i my. Podobně jako oni kázali jako nezbytné kroky pro spasení víru v Pána Ježíše Krista, křest na odpuštění hříchů a vkládání rukou těmi, kdo mají náležitou pravomoc, pro přijetí Ducha Svatého, tak totéž kážeme i my. Podobně jako se oni mocí Ducha Svatého stali svědky Pána Ježíše Krista a věrnými posly Jeho evangelia celému pohanskému světu, tak i my, pomocí téhož Svatého Ducha a skrze Něj, jsme se stali Jeho svědky, a protože jsme povoláni týmž božským a svatým povoláním, zaujímáme tudíž totéž postavení.

A tím, že zaujímáme toto postavení, na sebe bereme všechny zodpovědnosti týkající se vyslanců Kristových a stáváme se zodpovědnými za své osobní jednání i za to, jakým způsobem využíváme talenty a schopnosti, které nám Pán dal.⁶ [Viz námět č. 2 na straně 188.]

Členství v Církvi je povoláním, díky němuž pomáháme druhým dosáhnout spasení.

Když Pán povolává ze světa nějakého jednotlivce nebo skupinu lidí, není to vždy proto, aby z toho měl užitek dotyčný jedinec nebo jedinci. Pán nemá na zřeteli jen spasení několika málo těch, kteří se nazývají Svatými posledních dnů, ... nýbrž spasení všech lidí, žijících i mrtvých. Když Pán povolal Abrahama, dal mu určitá zaslíbení ohledně slávy, kterou on a jeho potomstvo získá, a v těchto zaslíbeních nacházíme pozoruhodná slova: že v něm a v jeho semeni budou požehnány všechny národy země. [Viz Genesis 22:15–18; Abraham 2:9–11.] ... Pánovým záměrem nebylo požehnat jen jemu a jeho potomstvu, ale všem rodinám na zemi. ...

... Když přišel Ježíš, přinesl oběť nejen za Izrael nebo za potomky Abrahama, Izáka a Jáкова, ale za celou lidskou rodinu, aby díky Němu mohli být požehnáni všichni lidé, aby díky Němu mohli být všichni lidé spaseni; a Jeho posláním bylo zajistit, aby celá lidská rodina mohla získat užitek z věčného evangelia, a jak říkám, nejen Izrael, ale celá lidská rasa; a nejen ti, kteří dlí na zemi, ale i ti, kteří jsou v duchovním světě. ...

... Máme totéž kněžství, které měl Ježíš, a musíme činit to, co činil On – obětovat svá přání a své pocity, jako to činil On; možná nezemřít jako mučedníci, jako zemřel On, ale musíme přinášet oběti, abychom uskutečňovali záměry Boží, jinak nebudeme hodni tohoto svatého kněžství a toho, abychom byli spasiteli světa. Božím záměrem je učinit nás spasiteli nejen mnoha těch, kteří nyní dlí na zemi, ale také mnoha v duchovním světě; On nás nejen uvedl do postavení, abychom spasili sami sebe, ale také nás uschopní k tomu, abychom pomáhali s vykoupením mnoha potomků Všemohoucího.⁷ [Viz námět č. 3 na straně 188.]

**Každé povolání a každá zodpovědnost
jsou v díle Páně důležité.**

Otázka tedy zní – rozumíme svému postavení, chápeme plně podstatu díla, které se snažíme konat? Mám někdy dojem, že někteří naši bratři, starší v Izraeli, jsou až příliš připraveni a ochotni vyhýbat se povinnostem, které jsou na ně vloženy v důsledku jejich smluv; zdá se, že víra, kterou kdysi měli, je téměř vyčerpaná, a připadá mi, že se nerušeně spokojují s tím, že jsou členy Církve jen podle jména.

A pak jsou zde jiní, kteří si myslí, že vzhledem k tomu, že nejsou všeobecně známí, vzhledem k tomu, že možná ... mají jen úzké pole působnosti, nezáleží moc na tom, jaké zvyky si osvojují či jaký příklad dávají svým bratrům. Kdyby ale zastávali zodpovědná postavení, například jako prezident Církve nebo rádce, nebo kdyby byli členy Kvora Dvanácti nebo byli presidentem vysoké rady nebo vysokých kněží nebo sedmdesátníků, pak by své chování považovali za důležité. Tímto projevují velikou slabost či zásadní nevědomost; světlo jejich lampy je buď potměnělé, nebo nikdy nepochopili své postavení, kterého se ujali, když na sebe vzali zodpovědnosti vyplývající z evangelia.

V onom Spasitelově podobenství je nám řečeno, že království nebeské je podobné hospodáři, který rozdělil svůj majetek služebníkům, protože se chystal vydat na cestu do daleké země. Jednomu dal pět hřiven, jinému dvě a dalšímu jednu. Ten, který dostal pět hřiven, šel a obchodoval a vydělal dalších pět hřiven, čímž

„Pokud plníš své povinnosti, pak máš něco, co ti svět nemůže dát ani vzít.“

zdvojnásobil podíl, který mu byl svěřen; rovněž i ten, který dostal dvě hřivny, šel a vydělal další dvě. Ale ten, který dostal jednu hřivnu, šel a zakopal ji do země a ukryl peníze svého pána. Bezpochyby považoval svou zodpovědnost za tak nevýznamnou, že by toho moc nezmohl, a tak nechtěl tak nevýznamný talent využívat. [Viz Matouš 25:14–30.] Netýká se snad toto přímo stavu některých našich starších? Jeden říká: „Jsem jen tesař nebo krejčí nebo možná jen zednický podavač, a tak moc nezáleží na tom, jak se chovám; zda poctivě vykonávám své povinnosti ve své nevýznamné oblasti působení, či nikoli. Ale choval bych se *úplně jinak*, kdybych měl nějaké zodpovědnější nebo významnější postavení.“

Zadrž, můj bratře; nedopusť, abys byl oklamáván těmito svůdnými názory. Je pravda, že jsi možná jen zednický podavač, ale pamatuj si, že jsi starší v Izraeli, že jsi vyslanec Pána Ježíše Krista, a pokud plníš své povinnosti, pak máš něco, co ti svět nemůže dát

ani vzít; a jsi zodpovědný Bohu za poctivé používání hřivny, které tě On učinil správcem, ať již je velká, či malá.

Znovu opakuji, že máš určitý vliv, a ať již je jakkoli malý, působí na člověka nebo na lidi, a za výsledky tohoto vlivu, kterým působíš, jsi více či méně odpovědný. A tak, ať si to uvědomuješ, či nikoli, ses ujal důležitého postavení před Bohem a člověkem, které nelze přehlížet a z něhož nemůžeš být uvolněn, pokud si přeješ dělat čest jménu, které jsi na sebe vzal.

A jaké jsou vyhlídky takového jedince? Pravím, že pokud cítí své povolání a pokud je věrný důvěře, která je v něj vložena, jeho vyhlídky na spasení a oslavení v království Božím jsou právě tak dobré, jako vyhlídky jakéhokoli jiného muže. Pokud chápe své postavení a žije v souladu s tímto poznáním, jeho vyhlídky jsou právě tak dobré jako vyhlídky jakéhokoli muže, který kdy žil ode dnů otce Adama až do současnosti; a je právě tak důležité, aby se náležitě choval v oblasti působnosti, v níž se nachází, jako je důležité, aby se tak choval kdokoli jiný, kdo je možná povolán působit ve vyšším postavení; neboli, jinými slovy, kdo je možná učiněn správcem většího počtu hřiven. ...

... Pán od toho, kdo má jen jednu hřivnu, nepožaduje tolik, jako od toho, kdo má hřiven více; ale bude po něm požadováno podle toho, co má. Nechť se tudíž všichni s odvahou snaží rozhojňovat oněch několik hřiven, které mají; a nechť ten, který má možná jen jednu hřivnu, tuto hřivnu používá a neukrývá ji v zemi; neboli nechť se ten, kdo byl možná obdařen menšími schopnostmi, zdokonaluje a nestěžuje si na to, že mu příroda možná nebyla tak nakloněna jako jeho bratrovi, kterému štěstěna přála více. Buďme všichni spokojeni se svým životním osudem, a pokud není tak žádoucí, jak bychom si přáli, máme se s patřičnou pílí snažit o to, abychom ho zušlechtili, a máme být vždy vděční za svou pozemskou existenci a zejména za Ducha Božího, kterého jsme obdrželi skrze poslušnost evangelia. ...

Vzpomínám si, jak jsem četl příběh ... o muži, který díky své moudrosti a vlastenectví získal velký věhlas, ale kterému bylo kvůli závidi druhých dáno postavení, jež bylo považováno za velmi podřadné. Psalo se tam, že když se ujal svých povinností, pronesl tato významná slova: „Pokud úřad nedělá dobré jméno mně, budu dělat

já dobré jméno úřadu.“ Kdybychom všichni dělali dobré jméno úřadu, do něhož jsme byli povoláni, vyhnuli bychom se mnoha těžkostem a náš stav a situace by byly mnohem povzbudivější. Je nám řečeno, že sám Pán vytvořil ošacení pro naše první rodiče, neboli, jinými slovy, při oné příležitosti působil jako krejčí; a také že Ježíš Kristus byl tesař. Spasitel byl dozajista úctyhodným a poctivým tesařem, jinak by nikdy nezískal postavení, které následně zaujal. Kdybychom bratřím a sestrám dokázali pomoci pochopit, jak důležité je, aby ve svých povoláních jednali poctivě a věrně, zabránili bychom mnoha nepříjemnostem a potížím, které nyní máme, a dílo Boží by se valilo kupředu s dvojnásobnou rychlostí a všechny Jeho záměry by byly naplněny snadněji a rychleji; a navíc bychom my, členové, byli připraveni na vykonávání Jeho vůle lépe než doposud. ...

Kéž vám Bůh žehná, bratři a sestry, a uschopní vás, abyste vždy jako moudří správcové nakládali s tím, co vám bylo svěřeno.⁸ [Viz námět č. 4 na straně 189.]

Když sloužíme Bohu s vírou, se zápalem a s veselou myslí, Bůh nás posiluje a pomáhá nám být úspěšnými.

Pravím, že lidé mají sloužit Bohu věrně a zapáleně a s veselou myslí. ... Jsou chvíle, kdy se lidé ocitají v situaci, kdy by bylo velmi těžké, ne-li nemožné, zachovat si veselý náhled. K takovým okamžikům ale dochází velmi zřídka.⁹

Víme, že naše náboženství je pravdivé, a proto bychom měli být těmi, kteří jsou na celé tváři země nejoddanější dílu, které jsme přijali. Víme, nebo bychom měli vědět, že evangelium, které jsme přijali, slibuje vše, co si lze v srdci přát nebo po čem lze toužit, jsme-li věrní, a proto bychom měli s velkou věrností, oddaností, zapáleností a úsilím uskutečňovat záměry a přání Páně tak, jak je čas od času zjevuje skrze své služebníky. Při plnění svých povinností bychom neměli být vlažní ani nedbalí, ale měli bychom se s veškerou mocí, silou a duší snažit porozumět duchu svého povolání a podstatě práce, do níž jsme zapojeni.

Když byl Ježíš na zemi, přikázal svým učedníkům, aby vyšli a kázali evangelium bez měšce či mošny, aby nemysleli předem na

to, co budou jíst nebo pít nebo čím budou oblečeni; ale aby zkrátka vyšli a svědčili o tom, co jim bylo zjeveno. Když tak činili, zajistili si požehnání Všemohoucího a veškeré jejich úsilí bylo doprovázeno úspěchem. Pravděpodobnost jejich úspěchu byla veliká; žádná moc jim nemohla zkřížit cestu a zabránit jim v tom, aby dosáhli nanejvýš nadějného úspěchu, protože vyšli v síle Všemohoucího, aby konali Jeho vůli, a On se postaral o to, aby je podporoval, aby jim pomáhal a aby jim poskytl vše, co k dosažení úspěchu potřebovali. Díky poslušnosti příkazů Páně si zajistili požehnání života a výsadu vyjít v jitru prvního vzkříšení a měli jistotu, že jim v jejich práci nemohla úspěšně bránit žádná moc na zemi. A právě takové vyhlídky bych rád měl, kdybych byl v jejich postavení či v jakémkoli jiném postavení, neboť pro přemýšlivého člověka je myšlenka na konečný úspěch v jakémkoli snažení velmi radostná.

Kdyby se apoštolové, místo toho, aby konali to, co jim bylo přikázáno, domnívali, že konáním něčeho jiného by dosáhli téhož účelu, nebyli by ve svém působení tak úspěšní, ani by neměli takové ujistění o úspěchu, které pro ně bylo během všech zkoušek a pronásledování, kterým byli vystaveni, nepochybně zdrojem trvalé radosti a uspokojení.

... Kdyby se apoštolové a sedmdesátníci ve dnech Ježíšových domnívali, že by mohli naplnit poslání, které jim bylo dáno, tím, že by podobně jako Noé postavili archu nebo že by podobně jako Jozef postavili sýpky a skladovali obilí, byli by na velkém omylu.

Jozef byl v zemi egyptské povolán splnit určité úkoly, které od něho byly vyžadovány. Nebyl povolán kázat evangelium bez měšce či mošny; ale byl povolán postavit sýpky a použít veškerý svůj vliv u krále, šlechticů a lidu egyptského, aby uskladnili obilí pro období hladu. ... Pokud by se, dejme tomu, Jozef pustil do práce a postavil by archu, Pán by jeho jednání neschválil, ani by Jozef nezachránil lid egyptský, ani rodinu svého otce. Když bylo Noémovi přikázáno postavit archu, a on by býval, dejme tomu, postavil sýpky, on ani jeho rodina by nebyli zachráněni. A tak, ve vztahu k nám, když jsou od nás vyžadovány nějaké úkoly, ... ať již je po nás v rámci království Všemohoucího požadováno cokoli, musíme kráčet v duchu těchto požadavků a splnit je, chceme-li u našeho Boha získat moc a vliv.¹⁰ [Viz námět č. 5 na straně 189.]

Dílo Páně je někdy obtížné, ale přináší velikou radost.

Setkáváme se s mnohým, co se týká této práce, co není příliš příjemné, ale přesto je s touto prací spojena veliká radost. Když se ohlédneme za svým odhodláním zasvětit se věci pravdy a dodržovat své smlouvy, pocítujeme velikou radost, protože na nás mocně spočívá duch našeho povolání, a bez tohoto ducha bychom nedokázali udržet krok s královstvím Božím.¹¹

Měli bychom obnovit své smlouvy před Bohem a svatými anděly, že Mu budeme, s Jeho pomocí, sloužit následující rok věrněji, než jak jsme sloužili v minulosti; že náš veřejný i soukromý život, naše skutky, duch a vliv, který uplatňujeme, budou v souladu s mottem: „Království Boží, nebo nic.“ Věřím, ... že se zcela oddáme službě našemu Bohu při zakládání Jeho Sionu na zemi a budeme horlivě pracovat v zájmu pravdy a spravedlivosti na zemi, dokud se to pro nás nestane radostí; že se služba Bohu a dodržování Jeho přikázání a zachovávání celestiálního zákona pro nás stane druhou přirozeností a že budeme v srdci natolik pocítovat Svatého Ducha, že budeme moci překonat svět a vštípit si do mysli celestiální zákon a uvést ho do praxe; že budeme natolik rozumět sobě i svým výsadním právům, že si v tomto životě zajistíme podstatnou část oněch požehnání, která přináležejí k celestiálnímu zákonu a z nichž se budeme těšit v celestiální slávě.¹² [Viz námět č. 6 na straně 189.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Projděte si to, co se popisuje na stranách 179–181. Jakými slovy byste popsali postoj Lorenza Snowa ke službě Pánu? Přemýšlejte o tom, jak můžete následovat jeho příklad.
2. Projděte si oddíl, který začíná na straně 181. Proč jsou podle vašeho názoru s členstvím v Církvi spojeny tak velké zodpovědnosti? Co pro vás znamená být vyslancem Kristovým?
3. President Snow učil, že naše povolání v Církvi je příležitostí k tomu, abychom „pomáhali s vykoupením“ Božích dětí.

(Strany 182–183.) Jaký vliv může mít pochopení této myšlenky na to, jak v Církvi sloužíme?

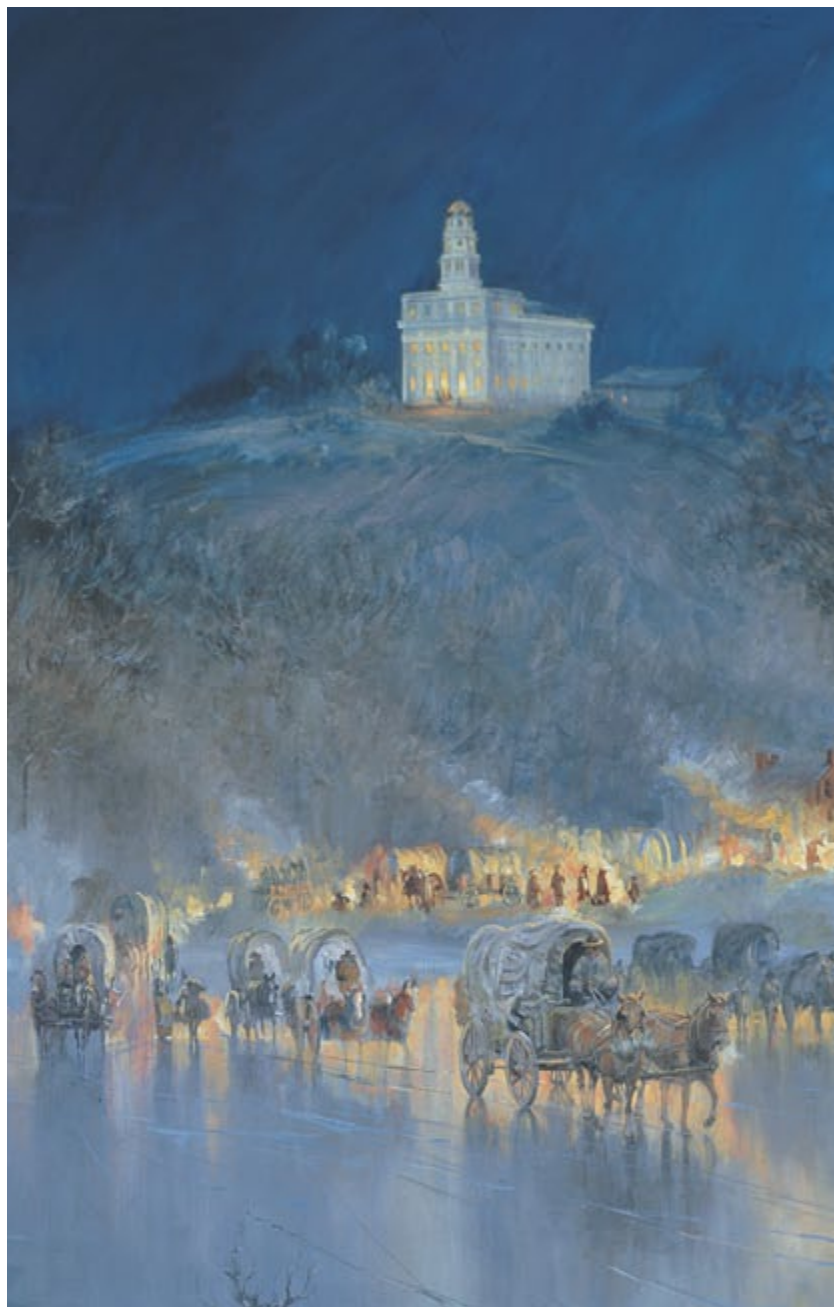
4. President Snow řekl, že máme sloužit pilně, nehledě na to, jak nevýznamná nám může připadat naše zodpovědnost. (Strany 183–186.) Znáte někoho, kdo se cítí vykonává nebo vykonával zdánlivě nevýznamné povolání nebo pověření?
5. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 186. V jakém smyslu ovlivňují víra, zapálenost a veselá mysl naši službu?
6. Přečtěte si poslední oddíl této kapitoly. (Strana 188.) Kdy jste zažili radost ze služby v Pánově království? Jak můžeme ve své službě nacházet radost i tehdy, když naše povinnosti nejsou příjemné? Jak můžeme pomáhat dětem a mládeži sloužit věrně Pánu?

Související verše z písem: Žalm 100:2; 1. Korintským 12:12–31; Jákob 1:6–7; 2:3; Mosiáš 4:26–27; NaS 64:33–34; 72:3; 76:5–6; 107:99–100; 121:34–36

Pomůcka k výuce: „Snažte se co nejupřímněji naslouchat poznámkám studentů. Váš příklad je povzbudí k tomu, aby pozorně naslouchali jeden druhému. Pokud nerozumíte něčí poznámce, zeptejte se. Můžete například říci: ‚Nevím, zda jsem tomu rozuměl. Mohl byste to vysvětlit znovu?‘ nebo ‚Mohl byste uvést nějaký příklad toho, co máte na mysli?‘“ (*Učení – není většího povolání*, 64.)

Odkazy

1. Viz Brigham Young, Heber C. Kimball, and Willard Richards, „Sixth General Epistle of the Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints“, *Millennial Star*, Jan. 15, 1852, 25.
2. Viz „Address to the Saints in Great Britain“, *Millennial Star*, Dec. 1, 1851, 365.
3. „The Gospel in Malta“, *Millennial Star*, Apr. 24, 1852, 141–142.
4. „The Malta Mission“, *Millennial Star*, June 5, 1852, 236.
5. Viz Jabez Woodard, „Italian Correspondence“, *Millennial Star*, Sept. 18, 1852, 476.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, Jan. 23, 1877, 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, Jan. 23, 1883, 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, Jan. 23, 1877, 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, Mar. 30, 1897, 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, Mar. 31, 1868, 2.
11. *Millennial Star*, Oct. 29, 1888, 690.
12. Conference Report, Apr. 1880, 81.

*Než Svatí opustili Nauwoo, vedoucí kněžství uzavřeli smlouvu,
že budou pomáhat všem Svatým, kteří chtějí emigrovat.*

„Abychom mohli být jedno“

„Hlas Všemohoucího nás povolal z prostředku zmatku, ... aby vytvořil svazek a úžasné bratrství, v němž budeme mít rádi jeden druhého tak, jak máme rádi sami sebe.“

Ze života Lorenza Snowa

Než byli Svatí vyhnáni z Nauvoa, vedoucí bratří Církve se setkali v chrámu. Uzavřeli smlouvu, že „nepoleví ve [svém] úsilí, s využitím všech prostředků a veškerého vlivu v [jejich] dosahu, dokud se všichni Svatí, kteří byli přinuceni opustit Nauvoa, nepřemístí na nějaké shromažďovací místo pro Svaté“.¹ President Brigham Young, který byl odhodlán tuto smlouvu dodržet, založil v roce 1849 Stálý vystěhovalecký fond. V rámci tohoto programu Církve půjčovala peníze emigrujícím Svatým s tím, že tito Svatí půjčku splatí, až dorazí do Utahu a najdou si práci.

President Young povolal staršího Lorenza Snowa a další, aby pro tento program shromáždili prostředky. Pro staršího Snowa bylo těžké žádat Svaté o dary – než se Svatí usadili v údolí Solného jezera, byli hnáni z místa na místo, a proto byli sami chudí. Do deníku si zapsal: „Plnění mého poslání vybírat prostředky od Svatých, kteří se poté, co byli oloupeni a vydrancováni, vydali na cestu delší než tisíc mil a kteří se teprve nedávno usadili v suchém a pustém zákoutí velké ‚Americké pouště‘, bylo těžkým úkolem. Až na několik málo výjimek toho lidé měli jen velmi málo či vůbec nic, co by snad mohli postrádat.“ Kamkoli se ale starší Snow vydal, tam mu lidé dávali vše, co si mohli dovolit. Zaznamenal: „Všemi projevovaná snaha a ochota dát část z onoho mála – pocit volnosti a velikosti duše, s nímž jsem se všude uprostřed chudoby setkával, vřelé přijetí, kterého se mi dostávalo i tam, kde vládla nouze – to vše mi naplňovalo srdce nesmírně velikou radostí. Jeden muž trval na tom,

abych si vzal jeho jedinou krávu, přičemž říkal, že Pán ho osvobodil a požehnal mu tím, že mohl opustit svou starou zemi a přijít do země, kde je mír; a tím, že daroval svou jedinou krávu, udělal podle svých slov jen to, co bylo jeho povinností a co by očekával i od ostatních, kdyby se situace obrátila.“

Poté, co starší Snow vybíral dary v severním Utahu, poznamenal: „Svatí měli otevřené srdce a uvážíme-li jejich poměry, dávali štědrě a hojně, a nemusím dodávat, že i radostně.“²

I když jednotlivě toho lidé mohli dát jen málo, jejich společné úsilí požehnal životu mnohých. Stálý vystěhovalecký fond přesáhl svůj původní účel a pomáhal nejen členům Církve, kteří byli v Nauvo. Fungoval 38 let a pomohl desítkám tisíc obrácených z mnoha zemí připojit se k ostatním Svatým. [Viz námět č. 1 na straně 198.]

Učení Lorenza Snowa

Když jsme sjednoceni v evangeliu, Pán skrze nás ukazuje světu svůj charakter.

Ježíš se modlil k Otci, aby ti, které Mu Otec dal ze světa, mohli být jedno, tak jako jsou jedno On a Otec, a říká: Prosím o to, abys jim dal tutéž lásku, kterou máš pro mne, abych já byl v nich a ty ve mně, abychom mohli být všichni jednotni. V těchto slovech je něco velmi důležitého, a my se musíme učit, dokud se nestaneme takovými, jako jsou Otec a Syn – jednotni ve všech věcech.³

Z těchto veršů, které jsem četl [Jan 17:19–21], je zjevné, jak důležité a nutné bylo, aby byli apoštolové jednotní, aby se tak mohly ve světě uskutečnit záměry Páně. Neboť pokud by apoštolové a ti, kteří jim věřili, nebyli jednotní, svět by neuvěřil poslání a záměrům Spasitele. Proto se tedy Ježíš modlil k Otci, aby všichni ti, které Mu Otec dal, byli jednotni, tak jako byli jednotni On a Otec, aby svět mohl uvěřit, že Otec Ho seslal. Toto ve skutečnosti mělo podle úmyslů Páně nastat v celém Izraeli při jejich vyvedení z egyptského zajetí; přál si učinit je sjednoceným lidem, zvláštním národem, národem těch, které by Bůh mohl uznávat a respektovat, aby svět mohl uvěřit a aby mohli obdržet požehnání, která si jim přál udělit vzhledem k tomu, že lidská rasa je potomstvem Božím; a kdyby Izrael naplnil Jeho požadavky, bezpochyby by to pro ně bylo velikým přínosem

a záměry Boží by se uskutečnily v plnější míře. Pán si přál ukázat svou povahu i povahu nebes a přál si prostřednictvím Izraele nabídnout svou lásku a požehnání celé lidské rodině; ale Izrael byl neposlušný a nechtěl dbát Jeho hlasu. ...

Máme-li mezi sebou rozpory; jsme-li rozděleni duchovně či časně, nemůžeme nikdy být takovým lidem, kterým se máme podle Božích záměrů stát, ani se nikdy nemůžeme stát nástrojem v Jeho rukou, abychom přiměli svět věřit tomu, že svatě kněžství bylo znovuzříženo a že máme věčné evangelium. Abychom mohli uskutečnit záměry Boží, musíme činit to, co činil Ježíš – uvést svou osobní vůli do souladu s vůlí Boží, nejen v jedné věci, ale ve všech věcech, a žít tak, aby vůle Boží byla v nás.⁴ [Viz námět č. 2 na straně 198.]

Jednota je nepostradatelná pro Církev i pro naše rodiny.

Mezi námi má být větší jednota, než jakou mezi sebou máme dnes. V Kvoru Dvanácti je dokonalá jednota. Nemá snad být v tomto kvoru dokonalá jednota? Bezpochyby by každý řekl: ano, v Kvoru Dvanácti apoštolů má být dokonalá jednota. ... I v Prvním předsednictvu je dokonalá jednota, a nemá snad být? Každý samozřejmě řekne, že má. A nemá snad být dokonalá jednota mezi sedmi presidenty Sedmdesáti? Bezpochyby má; my všichni říkáme ano. Nemá snad být dokonalá jednota ve vysokých radách v různých kůlech Si-onu? Samozřejmě má, a existuje způsob, jak této jednoty dosáhnout. A taktéž je tomu i s různými dalšími organizacemi a kvory. Nemá snad být dokonalá jednota v předsednictvech kůlů? Samozřejmě, a kdybych byl presidentem kůlu, neodpočinul bych si ani jeden den či noc, dokud bych nedosáhl jednoty se svými rádci. Nemá snad být jednota mezi biskupem a jeho rádci? Bezpochyby má.

Nuže, co je ještě důležitější? Nemá snad být jednota i v rodině? ... Bezpochyby má. A proč má být kdokoli spokojen, proč má být jakýkoli manžel a otec rodiny spokojen, dokud nedosáhne dokonalé jednoty, totiž do té míry, do jaké lze dokonalé jednoty dosáhnout? A v tomto ohledu se má otec snažit být tak dokonalým, jakým se muž ve své rodině může v tomto životě stát. A manželka se má snažit být tak dokonalou, jakou se žena může vůbec v tomto životě stát. A pak jsou připraveni na to, aby pomohli svým dětem stát se právě tak

dokonalými, jakými jsou ochotny a schopny se stát. A otec i matka by měli být velmi opatrní. Manželka nemá nikdy mluvit o svém manželovi neuctivě v přítomnosti svých dětí. Pokud se domnívá, že manžel udělal něco špatně (což udělat mohl), nemá o tom nikdy mluvit v přítomnosti svých dětí. Má ho vzít stranou od dětí a pak mu nějakým přívětivým způsobem říci o jeho chybách, ale nikdy nemá mluvit o otci neuctivě v přítomnosti dětí. A totéž platí i pro otce. Nemá žádné právo mluvit o své manželce neuctivě v přítomnosti jejích dětí. A prosím Boha, aby dal manželovi a manželce ducha a porozumění, aby se v těchto ohledech dokázali napravit. Uvědomuji si, že velmi mnoho potíží, které se nyní mezi mladými lidmi objevují, a neúcta, kterou mezi nimi nacházíme ve vztahu ke kněžství, má svůj původ ve skutečnosti, že měli potíže v rodinném kruhu a že v jejich přítomnosti matka vyjadřovala neúctu vůči otci nebo otec vůči matce. Víím, že k tomu dochází.⁵ [Viz námět č. 3 na straně 198.]

**Tím, že pomáháme jeden druhému dosáhnout
pokoje a štěstí, se stáváme sjednocenými.**

Často mluvíme o zásadě mít rád své bližní tak, jak máme rádi sami sebe; mluvíme o tom a někdy o tom i přemýšlíme, jak často ale skutečně chápeme podstatu těchto věcí a jsme schopni vnímat, že problém spočívá v nás? Musíme pochopit, že musíme jednat podle určitých zásad, kterými můžeme vytvořit svazek mezi sebou jakožto lidmi, kterými můžeme spojit své pocity, abychom se stali jednotnými, a toho nelze dosáhnout, dokud neuděláme určité věci – věci, které z naší strany vyžadují určitou námahu.

Jakým způsobem byste se snažili vytvořit mezi sebou nějaký svazek? Jakým způsobem by se člověk pustil do toho, aby se sjednotil se svým bližním? Kdyby se měli sdružit dva lidé, kteří se předtím neznali, jakým způsobem by se snažili získat přátelství, náklonnost a sympatie toho druhého? Nuže, něco by se muselo stát, a nejen ze strany jednoho, ale něco by musela udělat jak jedna, tak i druhá strana. Nebylo by správné, kdyby úsilí vyvíjel jen jeden; nebylo by správné, aby jen jeden zapracoval na těchto pocitech a snažil se vše udělat sám; ale aby se stali sjednocenými ve svých názorech a pocitech, bylo by zapotřebí, aby něco udělali oba. ...

„Nemá snad být jednota i v rodině? ... Bezpochyby má.“

... [Obě] strany musí něco udělat, mají-li vytvořit vzájemné přátelství a mají-li se spojit ve společenství. ...

... Nechť je vaše mysl natolik otevřená, abyste mohli porozumět zájmům vašich přátel a abyste jejich zájmům věnovali pozornost, a je-li ve vaší moci přinést svým přátelům nějaký užitek, udělejte to; budete-li tak činit, zjistíte, že to, co potřebujete, získáte rychleji, než kdybyste usilovali čistě o to získat to pro sebe, bez ohledu na zájmy svých přátel. Vím, že toto je dobrá a důležitá zásada. ...

... Musíme si uvědomit, že naším úkolem je učit se přinášet pokoj a štěstí těm, kteří jsou kolem nás, a nikdy se nesnažit pošlapávat city a práva bližních. Nechť se člověk pustí do pošlapávání práv svého bratra – jak dlouho potrvá, než zničí důvěru, která mezi nimi až doposud panovala? A jakmile ji jednou zničí, jak dlouho potrvá, než znovu vytvoří onen vztah, který mezi nimi předtím existoval? To potrvá velmi dlouho. Mám pocit, že právě na toto musíme zaměřit pozornost; v každé myšlence, na každém kroku a při soukromém přemítání chceme přemýšlet o zájmech všech kolem nás; a

uvědomovat si, že mají určitá práva a výsady, stejně jako my – toto bychom měli mít stále na paměti.

Vezměte někoho, kdo neustále hledí na zájmy lidí kolem sebe, a necht' pocituje touhu, aby vše, co patří jeho bratřím, bylo požehnáno – a tímto způsobem zajistí štěstí pro sebe i pro ty, kteří jsou kolem něj. Necht' se někdo jiný vydá opačným směrem a necht' místo toho, aby druhým žehnal a pracoval pro dobro druhých, na druhých vyhledává chyby a sráží je – dosáhne stejného pokroku? Bezpochyby ne.

... Pociťujeme-li, že je naší povinností snažit se s větším zápallem než doposud o to, abychom si zajistili důvěru druhých, pak se pustíme do práce, je-li to v naší moci, abychom přinesli časná požehnání a užitek, abychom si tak zajistili přátelství těch, kteří jsou kolem nás. Tímto způsobem, a žádným jiným, můžeme být spojeni a můžeme prokázat, že máme laskavé a bratrské pocity. Musíme tyto pocity projevovat svými skutky, ... místo abychom dotčenému jen potřásli rukou a řekli: Bůh ti žehnej, dobrý člověče, a pak, druhý den nedbali na to, co jsme mu tehdy řekli, a pošlapali jeho nejlepší city.⁶

Pokud člověk není ochoten něco obětovat ve prospěch svých bratří a pokud ví, že zneužívá city svých bratří, ... pak tento člověk není spravedlivý před Pánem – a kam se poděla láska tohoto jedince k jeho bratru?

Když jeden bratr není ochoten trpět za svého bratra, jak může být schopen projevit vůči svému bratrovi lásku, kterou k němu chová? Pravím vám, že je známkou naší pošetilosti a slabosti, když nemáme strpení se svými bratřími; a když přestoupí naše práva, okamžitě saháme k odvetě, a když nám šlápnou na palec, okamžitě skočíme na ten jejich. ... Když vidím bratra, vůči němuž se někdo prohřešil, jak se otáčí a vrhá se na toho, kdo se vůči němu prohřešil, pak pravím, že tento bratr je velmi vzdálen od stezky své povinnosti, a pravím mu: Musíš se naučit ovládat, jinak nebudeš nikdy spasen v království Božím.⁷

Přečtu vám několik odstavců z knihy Nauky a smluv:

„Učedníci moji za dávných dnů hledali navzájem proti sobě záminku a neodpouštěli si navzájem v srdci svém; a pro toto zlo byli sužováni a bolestivě ukázněváni.

Pročež, pravím vám, že si máte navzájem odpouštět; neboť ten, kdo neodpouští bratru svému přestupky jeho, stojí před Pánem odsouzen; neboť v něm zůstává větší hřích.“ [NaS 64:8–9.] ...

Jak zde čteme, jednoho Spasitelovi učedníci nedosáhli – nepodařilo se jim nastolit onu jednotu ducha a pocitů, kterou měli mít, a Pán je za to káral. Pán vyžaduje, aby si lidé vzájemně odpouštěli, dokonce sedmdesátkrát sedmkrát. I tehdy, když druhá strana neprosí o odpuštění, máme odpustit. ... Je nám řečeno, že v tom, kdo neodpouští bratru svému, zůstává větší hřích – což znamená, že je větším hříšníkem než ten, který se vůči němu prohřešil. Pán po nás požaduje, abychom měli rádi svého bližního tak, jak máme rádi sami sebe – což je v mnoha případech dosti těžké; my však budeme muset tohoto stupně dokonalosti dosáhnout, a my ho dosáhneme.⁸ [Viz námět č. 4 na straně 198.]

**Když se stáváme sjednocenými v evangeliu,
rosteme ve světle a poznání a připravujeme se na
to, abychom přebývali v Boží přítomnosti.**

Měli bychom být spojeni a jednat podobně jako David a Jonatan, majíce spojené srdce [viz 1. Samuelova 18:1], a raději si máme nechat useknout ruku, než abychom si vzájemně ublížili. Stali bychom se vskutku mocným lidem, kdybychom dospěli do takového stavu – a my k němu musíme dospět, jakkoli málo přátelských pocitů v současné době máme. Mohu vám jen říci, že přijde den, kdy se budeme muset tímto způsobem sjednotit, máme-li vůbec vstoupit do přítomnosti Boží. Budeme se muset naučit mít rádi svého bližního tak, jako máme rádi sebe. Musíme toho dosáhnout, ať již jsme od tohoto stavu v současnosti jakkoli vzdáleni, přesto se musíme naučit těmto zásadám a vštípit si je do svého nitra. Toto vidím zcela jasně, a právě proto o těchto záležitostech mluvím tak, jak mluvím, neboť si přeji zasadit je do mysli Svatých, aby na toto mysleli každý den.⁹

Hlas Všemohoucího nás povolal z prostředku tohoto zmatku, kterýžto zmatek je Babylon, abychom vytvořili svazek a úžasné bratrství, v němž budeme mít rádi jeden druhého tak, jak máme rádi sami sebe. Když se od tohoto záměru odchyľujeme, Duch Boží od nás odchází do té míry, do jaké se vzdalujeme. Když ale dále dodržujeme smlouvy, které jsme uzavřeli, když jsme přijali evangelium, dostává se nám odpovídajícího nárůstu světla a poznání a připravujeme se mocně na to, co přijde. A díky naší věrnosti a díky dodržování smluv, které jsme uzavřeli, se základ, na němž stojíme, stává podobným nebeským pilířům – stává se neochvějným.¹⁰ [Viz námět č. 5 na straně 199.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Přečtete si zkušenost Lorenza Snowa se Stálým vystěhovalcům fondem. (Strany 191–192.) Jaké máme v dnešní Církvi možnosti darovat peníze nebo zboží na pomoc druhým? V jakém smyslu nám tyto snahy mohou pomoci v tom, abychom se stali jednotnými?
2. Přemíťte o slovech presidenta Snowa týkajících se toho, proč si Pán přeje, abychom byli jednotní. (Strany 192–193.) Proč myslíte, že druzí snadněji získají svědectví o Pánu a Jeho znovuzřízené Církvi, když uvidí, že jsme jednotní? Jak by se jejich postoj mohl změnit, kdyby viděli, že jsme rozdělení?
3. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 193. Jak se tyto rady týkají naší rodiny? Zamyslete se nad tím, co můžete dělat pro to, aby ve vašich rodinných vztazích panovala větší jednota.
4. Jak můžeme dosahovat jednoty v Pomocném sdružení nebo v kněžském kvoru, i když máme různé zájmy a názory? (Několik příkladů je uvedeno na stranách 194–197.) Jaký přínos pro vás má jednota v rodině, v Církvi či v obci, kde žijete?
5. Proč nás podle vašeho názoru může láska učinit „mocným lidem“? Jak láska k druhým ovlivňuje to, jakým způsobem

vedeme svůj život? Zatímco přemítáte nebo diskutujete o těchto otázkách, projděte si poslední dva odstavce této kapitoly. (Strana 197.)

Související verše z písem: Žalm 133; Jan 13:34–35; Římanům 12:5; Mosiáš 18:21; 4. Nefi 1:15–17; NaS 51:9; Mojžíš 7:18

Pomůcka k výuce: „Vrcholná, přesvědčující moc výuky evangelia, která má schopnost obrátit člověka, se projeví, když inspirovaný učitel řekne: ‚Vím mocí Ducha Svatého, zjevením Svatého Ducha své duši, že nauky, kterým jsem učil, jsou pravdivé.‘“ (Bruce R. McConkie, citován v knize *Učení – není většího povolání*, 43.)

Odkazy

1. Citováno v Brigham Young, Heber C. Kimball a Willard Richards, „Important from Salt Lake City“, *Millennial Star*, Apr. 15, 1850, 120; viz také Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 107.
2. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 108.
3. *Deseret News*, Jan. 14, 1857, 355.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, Jan. 23, 1883, 1.
5. Conference Report, Oct. 1897, 32–33.
6. *Deseret News*, Mar. 11, 1857, 3–4; v původních materiálech je strana 3 nesprávně označena jako strana 419.
7. *Deseret News*, Jan. 14, 1857, 355.
8. Conference Report, Apr. 1898, 61, 63.
9. *Deseret News*, Mar. 11, 1857, 4.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, June 4, 1889, 4.

Novodobá fotografie piedmontské oblasti v Itálii, kde starší Lorenzo Snow sloužil jako misionář na začátku 50. let 19. století.

Kněžství – „pro spasení lidské rodiny“

„Kněžství, jehož jsme nositeli, bylo zjeveno pro spasení lidské rodiny. Musíme na to aktivně pamatovat.“

Ze života Lorenza Snowa

Starší Lorenzo Snow byl vysvěcen apoštolem 12. února 1849. O osm měsíců později byl povolán založit misi v Itálii. 19. října 1849 odjel na misi spolu s ostatními bratry, kteří byli povoláni sloužit. Se svými společníky se vydal na dlouhou cestu, kterou zdolával pěšky, na koni i na lodi.

Když on a jeho společníci dorazili v červnu 1850 do Itálie, zjistili, že lidé ve velkých italských městech nejsou dosud připraveni přijmout evangelium. Jejich pozornost ale zaujali lidé, kteří byli známi jako Valdenští, a pocítili inspiraci pracovat mezi nimi. Valdenští žili celá staletí v odlehle piedmontské oblasti – v horském údolí jižně od hranice mezi Itálií a Švýcarskem a východně od hranice mezi Itálií a Francií. Jejich společenství bylo založeno z touhy po náboženské reformě, a proto se věnovali studiu Bible a následování příkladu Spasitelových apoštolů.

Starší Snow řekl, že když přemýšlel o kázání evangelia mezi Valdenskými, „jakoby ho v mysli ozářila záplava světla“.¹ Navzdory těmto ujištěním měl ale pocit, že by bylo nemoudré pustit se ihned do aktivní misionářské práce, protože nepřátelé Církve rozdávali lidem publikace, které o Církvi šířily lživé informace.² Starší Snow zaznamenal: „Vzhledem k tomu, že jsem pocítoval, že záměrem Ducha je, abychom nejprve podnikli pomalé a opatrné kroky, podrobil jsem se vůli nebes.“³

I když misionáři nezačali ihned kázat evangelium, starší Snow dohlížel na vydávání brožurek v italštině a francouzštině. Kromě

toho se on a jeho společníci spřátelili s lidmi kolem nich. „Snažili jsme se položit základ, který bude užitečný v budoucnu,“ řekl, „snažili jsme se nenápadně připravovat mysl lidí na to, aby mohli přijmout evangelium, tím, že jsme pěstovali přátelské pocity mezi těmi, kteří žili kolem nás. Přesto jsem se cítil poněkud zvláště a byla to velká zkouška trpělivosti – být celé týdny a měsíce mezi zajímavými lidmi, aniž bych se aktivně a veřejně snažil oznamovat ony vznešené zásady, které jsem přijel hlásat.“⁴

Názor Valdenských na Církev se začal významně měnit poté, co starší Snow udělil kněžské požehnání chlapci, který velmi vážně onemocněl. Starší Snow si zapsal do deníku:

„6. září – Dnes ráno mou pozornost upoutal Joseph Guy, tříletý chlapec, který je nejmladším synem našich hostitelů. Za dítětem se přišlo podívat mnoho přátel, protože se všem zdálo, že se blíží jeho konec. Šel jsem se za ním podívat odpoledne – smrt si začínala činit nárok na jeho tělo; jeho dříve zdravá tělesná schránka byla nyní pouhou kóstrou a jen zblízka jsme dokázali rozpoznat, že je stále naživu.“

Zarmoucen kvůli protivenství, které bránilo kázání evangelia, a kvůli starostem o malého Josepha Guye se starší Snow onoho večera obrátil o pomoc k Pánu. Později vzpomínal: „Několik hodin před tím, než jsem se uložil ke spánku, jsem volal k Pánu, aby nám v tuto chvíli pomohl. Na pocity, které jsem při oné příležitosti měl, jen tak snadno nezapomenu.“

7. září – Dnes ráno jsem navrhl, ... abychom se postili, odebrali se do hor a tam se modlili. Když jsme odcházeli, šli jsme se na chlapce podívat; oči měl obrácené v sloup; víčka zavřená; obličej a uši měl pohublé, v odstínu bledého mramoru, což byla známka blížící se smrti. Jeho tělo obestíral chladný vánek smrti; život téměř vyprchal. Paní Guyová a další ženy plakaly, pan Guy měl svěšenou hlavu.“ Pan Guy zašeptal staršímu Snowovi a ostatním misionářům: „On umírá. On umírá.“

Starší Snow pokračoval: „Po krátkém odpočinku na horách, stranou od jakéhokoli možného vyrušení, jsme volali k Pánu v posvátné modlitbě, aby ušetřil život onoho dítěte. Když jsem přemýšlel o tom, co jsme chtěli podniknout a jaká tvrzení jsme chtěli brzy předložit

světu, považoval jsem tuto událost za nesmírně důležitou. Nevím o žádné oběti, kterou bych dokázal přinést, kterou bych tehdy nebyl ochoten předložit, aby Pán mohl vyhovět našim požadavkům.“

Když se odpoledne onoho dne vrátili ke Guyovým, starší Snow dal Josephovi kněžské požehnání. O několik hodin později se šli znovu podívat za rodinou a Josephův otec jim „s vděčným úsměvem“ řekl, že chlapci se daří mnohem lépe.

8. září – Dítě se cítilo natolik dobře, že rodiče si mohli jít po dlouhé době odpočinout. Dnes již od něj mohli odejít a věnovat se svým záležitostem.“ Když Josephova matka vyjádřila radost z chlapcova uzdravení, starší Snow odvětil: „To pro vás učinil Bůh nebes.“

„Od oné chvíle se začal zotavovat,“ zaznamenal starší Snow, „a jsem rád, že mohu s vděčností v srdci vůči Nebeskému Otci říci, že za několik málo dnů opustil lůžko a přidal se ke svým malým kamarádům.“⁵

Starší Snow po tomto zážitku pocítil, že okolnosti pro to, aby se dílo Páně šířilo mezi lidmi, byly „tak příznivé, jak jen mohly být“. 19. září 1850, přesně 11 měsíců poté, co odešel z domova, aby sloužil v Itálii, řekl svým společníkům, že mají „zahájit [své] veřejné působení“. Znovu vystoupili na horu a starší Snow tam zasvětil zemi pro kázání znovuzřízeného evangelia.⁶

Slova staršího Snowa adresovaná paní Guyové – „To pro vás učinil Bůh nebes“ – odrážela jeho celoživotní učení týkající se kněžství. Připomínal Svatým, že skrze skutky nositelů kněžství se „projevuje sláva a moc Boží“ pro dobro druhých.⁷ [Viz námět č. 1 na straně 208.]

Učení Lorenza Snowa

**Nositelé kněžství jsou poslové Všemohoucího,
kteří mají pravomoc delegovanou z nebe,
aby mohli vykonávat svaté obřady.**

My, Svatí posledních dnů, vyznáváme, že jsme od Boha obdrželi plnost věčného evangelia; vyznáváme, že máme svaté kněžství – pravomoc, kterou člověku delegoval Bůh a jejíž mocí vykonáváme obřady evangelia tak, aby byly pro Boha přijatelné.⁸

Kdokoli, kdo se pokoří před Bohem a bude ponořen do vody na odpuštění hříchů, poté, co učinil pokání, obdrží prostřednictvím vkládání rukou dar Ducha Svatého. Mohu mu toto dát já sám? Nikoli – já, jakožto posel Všemohoucího, kterému byla delegována pravomoc, vykonávám ponoření na odpuštění hříchů; já ho zkrátka ponořím do vody, neboť mám pravomoc tak učinit. Já na něj zkrátka vložím ruce pro přijetí Ducha Svatého, a poté Bůh, ve své přítomnosti, uznává mou pravomoc, uznává, že jsem Jeho posel, a udílí dotyčnému jedinci Ducha Svatého.⁹

Když [jsem] lidi pokřtil a vykonal obřady tohoto svatého kněžství, Bůh potvrdil vykonání tohoto obřadu tím, že udělil Ducha Svatého, čímž dal jedincům, kteří těmito obřady prošli, určité poznání, a přesvědčil je o tom, že daná pravomoc byla delegována z nebe. A každý starší, který vyšel kázat toto věčné evangelium a jednal v duchu svého povolání, může vydat totéž svědectví, že skrze vykonání těchto svatých obřadů se těm, kteří těmito obřady prošli, projevila sláva a moc Boží přesvědčivým způsobem. Toto je naše svědectví; toto bylo i svědectví jistého jedince, který [v roce 1830] prohlašoval, že Bůh mu dal oprávnění křtít druhé na odpuštění hříchů a vkládat na ně ruce pro přijetí Ducha Svatého, který jim měl dát poznání z věčných světů, že tento jedinec tuto pravomoc má. Tímto jedincem byl Joseph Smith; a on předal tuto pravomoc, kterou dostal od svatých andělů, druhým, kteří byli vysláni vydávat světu svědectví o tom, že ti, kteří přijmou ony svaté obřady, obdrží svědectví od Všemohoucího, že dotyční jedinci jsou oprávněni tyto obřady vykonávat. A toto je naše svědectví; a toto je mé svědectví před tímto lidem a před světem.¹⁰

Kde na celém světě najdete takovou skupinu duchovních, kteří se odváží tvrdit to, co tvrdí naši starší? Kde lze najít muže nebo skupinu mužů, kteří by se odvážili předstoupit před svět a říci, že jim Bůh dal oprávnění vykonávat pro lidi určité obřady, kterými by tito lidé mohli získávat zjevení od Boha? Kdokoli, kdo by hlásal takovou nauku, by byl brzy vypátrán, pokud by byl podvodník – ocitl by se ve velmi nebezpečném postavení a byl by brzy odhalen, pokud by žádnou takovou pravomoc neměl. Naši starší se to však odvažují tvrdit. ... Bůh seslal z nebe své svaté anděly a znovuzřídil

*Všichni věrní členové Církve jsou požehnáni díky
kněžským obřadům a smlouvám.*

člověku pravomoc vykonávat [obřady] evangelia.¹¹ [Viz námět č. 2 na straně 209.]

Kněžství nám pomáhá najít štěstí v tomto životě i po celou věčnost.

Kněžství bylo znovuzřízeno; bylo předáno člověku, aby prostřednictvím kněžství měli všichni, kteří chtějí být dobrými a šťastnými lidmi, výsadu toho dosáhnout. Evangelium nám říká, jak máme být vznešení, dobří a šťastní. Duch Kristova evangelia nás učí všem věcem, které jsou nutné pro naše současné i budoucí blaho.

Tyto cíle dnes máme na zřeteli a měli bychom na ně stále myslet. Ohlédněte se zpátky, před pětadvaceti lety, nebo jen před deseti lety – kolik lidí přišlo za tuto dobu do Církve, a podívejte se, kolik jsme toho dosáhli. Jsme schopni hledět dál a chápat lépe, a proto jsme lépe připraveni na to, co se bude dít na zemi, než jsme byli

před deseti, patnácti, dvaceti či pětadvaceti lety – víme, jak být užiteční, víme, jak se co má dělat. ...

... Účelem kněžství je učinit všechny [lidi] šťastnými, šířit poznání a postupně učinit všechny lidi podílníky týchž požehnání.¹²

Právě pro tento účel nám bylo v dnešní době kněžství předáno – aby zde vedlo a zdokonalovalo Svaté Boží, a do té míry, do jaké dosáhneme poznání, bezúhonnosti a věrnosti na tomto světě, ... takový bude náš oslavený stav, v němž se ukážeme za závojem.¹³

Pán řekl, že nám dá vše, co má On – a to podle přísahy a smlouvy, která náleží ke kněžství. [Viz NaS 84:33–44.] Nikdo by neměl zpochybňovat to, co říká Ježíš, a On praví, jak je to zaznamenáno ve Zjeveních svatého Jana: „Kdož svítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já svítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.“ [Zjevení 3:21.] Lze snad říci něco více než toto? Což toto nezahrnuje vše?¹⁴

Toto evangelium, které jsme přijali, bylo zjeveno z nebe, a kněžství, jehož jsme nositeli, bylo zjeveno pro spasení lidské rodiny. Musíme na to aktivně pamatovat.“¹⁵ [Viz námět č. 3 na straně 209.]

Spravedliví nositelé kněžství pilně a aktivně usilují o duchovní dary, které by jim pomohly sloužit druhým.

Mým bratřím v kněžství bych rád nabídl několik rad, pokynů a nabádání. Spočívají na vás vznešené a posvátné zodpovědnosti, které se týkají nejen spasení této generace, ale i mnoha generací minulých a mnoha těch, které teprve přijdou. Slavná korouhev království Emanuela, která byla opět vztyčena ve světě, musí být rozvinuta v každém národě, království a říši; varovný hlas ... musí zaznít všem lidem; vy jste těmi, které Pán vybral pro tento účel, ano, vy jste ten roh Jozefův, který má porazit všechny národy. [Viz Deuteronomium 33:13–17.] Dozajista nemůžete být až příliš horlivě či příčinlivě zaměstnání snahou co nejlépe a co nejužitečněji, pro sebe i pro lidstvo, zvelebovat svůj svatý a posvátný úřad.¹⁶

V této Církvi jsou muži, kteří jsou v srdci i v pocitech právě tak dobří, jako kdokoli jiný, ale kteří postrádají víru a činorodost a kteří ve skutečnosti nezáskávají to, co je jejich výsadou obdržet. Kdyby jejich víra, činorodost a odhodlání byly na stejné úrovni jako

Dávní apoštolové Petr, Jakub a Jan předali Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu Melchisedechovo kněžství.

jejich dobré pocity a touhy, jejich čestnost a dobrotivost, pak by se vskutku stali mocnými muži v Izraeli; a nemoci a neduhy a moc onoho zlého by před nimi prchaly jako plevy před větrem. Přesto říkáme, že jsme dobrými lidmi a že za daných okolností děláme nejen to, co je správné, ale činíme velké pokroky ve spravedlivosti před Bohem; dobrými lidmi bezpochyby jsme. Ale rád bych zdůraznil, bratří a sestry, že mezi námi jsou starší, kteří jsou obdarováni duchovními dary, které by se s pomocí Ducha Svatého mohly využívat. Dary evangelia se musí zušlechťovat pílí a vytrvalostí. Když si proroci v dávných dobách přáli nějaké zvláštní požehnání nebo důležité poznání, zjevení či vidění, často se kvůli tomu postili a modlili několik dnů, ba i týdnů.¹⁷

Moji mladí bratří, když jde vše proti vám, když se vše zdá být černé, konejte svou povinnost a stanete se silnými a mocnými muži; nemocní budou díky vaší duchovní službě uzdraveni; ďáblové před vámi budou prchat; mrtví budou vzkříšeni; a cokoli, co kdy člověk

vykonat ode dnů Adama, budete schopni vykonat i vy prostřednictvím moci Boží a prostřednictvím správné touhy.¹⁸

Je nutné toužebně usilovat o čistotu, ctnost, věrnost a božskost, jinak onu korunu nelze získat. Tyto zásady musí být vštípeny do naší bytosti, musejí být vetkány do naší tělesné schránky, musejí se stát naší součástí, díky čemuž se pak můžeme stát zdrojem a pramenem pravdy, poctivosti, spravedlnosti a milosrdenství, všeho, co je dobré a vznešené, aby tak z nás vycházelo světlo, moc a zákon, podle něhož lze řídit a spravovat a pomáhat spasit bloudící svět; jednajíce jako synové Boží v zastoupení a v zájmu našeho Otce v nebi. Očekáváme, že při vzkříšení budeme používat moci svého kněžství – můžeme je používat jen do té míry, do jaké dosáhneme spravedlivosti a dokonalosti těchto mocí; těchto oprávnění lze dosáhnout jen tehdy, když o ně usilujeme a když je získáme, takže v jitra vzkříšení budeme vlastnit jen to, co jsme získali na tomto světě! Božskost nelze nikomu *předat*, musí se *získat*, což je skutečnost, které si, jak se zdá, náboženský svět z podivného a politováníhodného důvodu není vědom. Snažte se přinášet užitek druhým a druzí se budou snažit přinášet užitek vám; a necht' je ten, kdo se chce stát velikým, dobrým člověkem a usiluje o zájmy celku a stane se služebníkem všech.¹⁹

My, jako Svatí Boží, starší Izraele, máme být ochotni udílet ze svého času, vyvíjet úsilí a přinášet každou nutnou oběť, abychom získali náležitou duchovní způsobilost k tomu, abychom v našich různých povoláních byli vysoce užiteční. A kéž Pán vštípí do srdce každého vědomí důležitosti těchto záležitostí, abychom mohli pilně a aktivně usilovat o dary a moci, které nám slibuje evangelium, jehož jsme poslušní.²⁰ [Viz námět č. 4 na straně 209.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Projděte si to, co se popisuje na stranách 201–203. Jak se mohou nositelé Melchisedechova kněžství připravit na to, aby mohli udílet kněžská požehnání? Jak se můžeme my všichni připravit na přijetí kněžského požehnání?

2. Přečtěte si druhý odstavec na straně 204. V jakém smyslu projevují kněžské obřady moc Boží v našem životě?
3. V jakém smyslu nám všem kněžské obřady a požehnání pomáhají najít v tomto životě štěstí? Jak nám pomáhají zajistit si věčné štěstí? V souvislosti s těmito otázkami přemýšlejte o tom, čemu president Snow učil v oddíle, který začíná na straně 205.
4. Projděte si duchovní dary uvedené na stranách 206–208, k jejichž zušlechťování president Snow nositele kněžství povzbuzoval. Co podle vás znamená zušlechťovat duchovní dar? Jak se tato rada týká úsilí všech členů Církve?

Související verše z písem: Jakub 5:14–15; Alma 13:2–16; NaS 84:19–22; 128:8–14; Články víry 1:3, 5

Pomůcka k výuce: „Abyste pomohli studentům připravit se na zodpovězení otázek, můžete jim předtím, než bude něco přečteno nebo proneseno, říci, že je požádáte o jejich reakci. ... Mohli byste například říci: ‚Až budu číst tuto pasáž, věnujte tomu pozornost, abyste se mohli podělit o to, co vás na ní nejvíce zaujalo‘ nebo ‚Až budeme číst tento verš, zamyslete se, zda rozumíte tomu, co nám Pán říká o víře.‘“ (*Učení – není většího povolání*, 69.)

Odkazy

1. Viz dopis Brighamů Youngovi, *The Italian Mission* (1851), 11.
2. Viz „Organization of the Church in Italy“, *Millennial Star*, Dec. 15, 1850, 371.
3. Dopis Brighamů Youngovi, *The Italian Mission*, 14.
4. Dopis Brighamů Youngovi, *The Italian Mission*, 14.
5. Citováno v „Organization of the Church in Italy“, 371.
6. Viz dopis Brighamů Youngovi, *The Italian Mission*, 15.
7. Conference Report, Apr. 1880, 81.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, Jan. 23, 1877, 1.
9. *Deseret News*, Jan. 24, 1872, 598.
10. Conference Report, Apr. 1880, 81–82.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, Dec. 2, 1879, 1.
12. *Deseret News*, May 15, 1861, 81–82.
13. *Deseret Evening News*, Oct. 6, 1880, 2; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na generální konferenci v říjnu 1880.
14. „The Object of This Probation“, *Deseret Semi-Weekly News*, May 4, 1894, 7.
15. *Journal History*, July 11, 1865, 2.
16. „Address to the Saints in Great Britain“, *Millennial Star*, Dec. 1, 1851, 362.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, Aug. 15, 1882, 1.
18. „Anniversary Exercises“, *Deseret Evening News*, Apr. 7, 1899, 9.
19. „Address to the Saints in Great Britain“, 362–363.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, Aug. 15, 1882, 1.

Věrní vedoucí Církve se řídí Pánovou výzvou danou Petrovi: „Pasiž ovce mé.“ (Jan 21:16–17.)

Vedoucí v Církví a nesobecká služba

*„Jsme vašimi služebníky v Pánu a usilujeme
o vaše blaho a o blaho veškerého lidstva.“*

Ze života Lorenza Snowa

Od října 1840 do ledna 1843 předsedal Lorenzo Snow Církví v Londýně v Anglii a v přilehlé oblasti. Dohlížel tam na vedoucí kněžství, které někdy učil osobně, a jindy jim udílel rady v dopisech. Krátce před koncem své misie v Anglii napsal dvěma „předsedajícím starším londýnských odboček“, jejichž služba byla srovnatelná se službou dnešních presidentů odboček. V dopise píše o zážitku, který měl s jiným vedoucím odbočky v téže oblasti.

Podle popisu staršího Snowa neměl tento vedoucí „žádné vnější nedostatky“. Onen muž „usilovně podporoval dílo Páně“ a měl schopnost zajistit, aby „[byl] každý na svém místě a vykonával svou povinnost“. Byl pilný a „pracoval na tomto díle horlivěji než všichni ostatní“. Avšak navzdory vnějším projevům věrnosti tohoto muže měla odbočka neustále problémy, které se, jak se zdálo, soustřeďovaly kolem něho. Starší Snow se nějakou dobu snažil odhalit zdroj těchto problémů a zprvu mírně pokáral členy odbočky za to, že nepodporují svého vedoucího. Poté začal uvažovat o tom, zda tento vedoucí „nemá náhodou nějakého skrytého, vnitřně působícího ducha, kterého si [nebyl] vědom a který se [neprojevoval] navenek,“ ale který nějakým způsobem vedl k potížím v odbočce. Starší Snow zaznamenal:

„A tak jsem se pomodlil, aby mi Pán dal v této věci dar rozlišování. Má modlitba byla zodpověděna; zjistil jsem, že tento bratr má jakéhosi částečně skrytého ducha sebeoslavování, který řídí jeho skutky a chování. Vyslal například jednoho bratra, aby splnil určité

pověření, avšak měl přitom skrytou touhu mít na tom vlastní zásluhu; a když nebylo pověření uspokojivě vykonáno, pokáral provinilce ne proto, že by bylo dílo Páně nějakým způsobem zmařeno nebo že by onen bratr přišel o požehnání, ale protože ho urazilo, že ho neuposlechl. Při jiné příležitosti, když jeden bratr pokřtil několik lidí, se jeho srdce neradovalo ani tak z toho, že tito lidé byli přivedeni do smlouvy, ale z toho, že se to stalo pod jeho vedením, přičemž si tajně přál, aby nikdo, za koho je zodpovědný, nezískal příliš velké uznání, aniž by to bylo ve spojení s jeho jménem.“

Starší Snow si povšiml, že když některý člen odbočky úspěšně splnil nějaký úkol, ale nenásledoval přitom do detailu radu svého vedoucího, tento vedoucí měl „ducha závisti ... skrývajícího se za vyjádřeným uznáním“. Pokračoval: „Tento duch byl skrytý; jeho plody se sice neprojevovaly navenek, ale projevily by se, kdyby nedošlo k nápravě; bylo to vnitřně působící zlo, které by nakonec zničilo schopnost tohoto vedoucího přinášet užitek. Způsobovalo mu to zbytečné problémy při spravování záležitostí, které měl na starosti; a rovněž to bylo stálým zdrojem nepříjemných pocitů v jeho vlastní mysli. Horlivě podporoval Boží dílo, avšak vždy takovým způsobem, aby byla ve všem jasně patrná jeho ruka. Záleželo mu na tom, aby druhým uděloval správné pokyny, ale dbal přitom obzvlášť na to, aby pod nimi byl podepsán celým jménem.“

Starší Snow nenapsal tento dopis proto, aby onoho místního vedoucího odsoudil. Záměrem jeho dopisu bylo pomoci ostatním vedoucím, aby mohli onoho pyšného ducha, kterého popsal, „rozpoznat, uvědomit si ho a vyvarovat se ho“. Upozorňoval na to, že mnoho lidí, „kteří jsou upřímně přesvědčeni o tom, že je tento duch sebeoslavování neovládá, by při podrobnějším přezkoumání důvodů, které je motivují k jejich jednání, mohlo ke svému překvapení zjistit, že je tento duch žene kupředu v mnoha jejich pohnutkách“.

Po tomto upozornění jim radil: „Máme-li se stát takovými, jakými se podle Božího záměru máme stát, musíme si v mysli zvyknout radovat se, když vidíme, že se druhým daří stejně dobře jako nám; radovat se, když vidíme, jak je věc Sionu pozvedána, ať již Boží prozřetelnost přikáže jakýmukoli rukám; a mít nitro uzavřené před závistí, když je slabšímu nástroji, než jsme my, prokázána větší čest; být spokojeni při zvelebování nižšího úřadu, než budeme povoláni

do vyššího; spokojit se s vykonáváním malých věcí a nečinit si nárok na vykonávání těch velkých.“ Starší Snow přirovnal Církev k velké budově a jednotlivé Svaté k jejím částem a řekl, že „nikdy nemáme být příliš pyšní nechat se občas pokácet, osekát, ořezat a ohoblovat, abychom mohli být zasazeni na místo, které nám v této duchovní budově náleží“.

Starší Snow zakončil dopis těmito slovy: „Předsedající starší, který bude usilovat o to stát se takovým, jakým by mohl a měl být, který se zbaví sobeckých vlastností a bude vždy jednat pro dobro svých členů, bude pokorný a nebude se snažit zvládnout příliš mnoho věcí v krátkém čase nebo být předčasně příliš význačný, ten bude vždy vědět, jak řádně zvelebovat svůj úřad, ani nebude nikdy postrádat moc Boží k dosažení Jeho moudrých záměrů.“¹ [Viz námět č. 1 na straně 217.]

Učení Lorenza Snowa

Pán dal každému vedoucímu ve své Církvi božské pověření: „Pasiž ovce mé.“

Nechť každý muž, který zastává nějaký úřad a kterému Bůh udělil své svaté a božské kněžství, myslí na to, co řekl Spasitel dvanácti apoštolům těsně předtím, než odešel do přítomnosti svého Otce – „Pasiž ovce mé.“ [Jan 21:16–17.] A opakoval to tak často, že Jeho apoštolové pocítili zármutek nad tím, že je k tomu takto neustále vyzývá. On však řekl: „Pasiž ovce mé.“ To znamená: „Vyjděte a buďte celým srdcem plně oddaní mému dílu. Lidé ve světě jsou moji bratři a sestry. Velmi mi na nich záleží. Pečujte o můj lid. Paste mé stádo. Vyjděte a kažte evangelium. Odměním vás za všechny vaše oběti. Nemyslete si, že byste toho při uskutečňování tohoto díla mohli obětovat přespříliš.“ Vyzýval je z celého srdce, aby kovali Jeho dílo. I já nyní vyzývám všechny, kteří jsou nositeli tohoto kněžství, předsedající úředníky kůlu, biskupy a vysokou radu, aby šli a pásli stádo. Zajímejte se o ně. ... Pracujte pro ně a neomezujte své myšlenky a pocity jen na svůj osobní vzestup. Potom vám Bůh dá zjevení za zjevením, inspiraci za inspirací a bude vás učit, jak zajistit pro Svaté požehnání ve věcech týkajících se jejich časného i duchovního blaha.² [Viz námět č. 2 na straně 217.]

**Vedoucí a učitelé jsou povoláni k tomu,
aby následovali příklad Spasitele a sloužili
s láskou, nikoli aby se vyvyšovali.**

Proč je muž povolán, aby jednal jako president předsedající nad členy? Je to proto, aby získal vliv a tento vliv pak využíval přímo pro vlastní vzestup? Ne, právě naopak, je povolán jednat v dané pozici podle téže zásady, jež platila v době, kdy bylo kněžství předáno Synu Božím – má přinášet oběti. Sám pro sebe? Nikoli, nýbrž ku prospěchu lidí, kterým předsedá. Bude po něm požadováno, aby se obětoval na kříži, tak jako Spasitel? Nikoli, nýbrž aby se stal služebníkem svých bratří, ne jejich pánem, a aby pracoval pro jejich prospěch a blaho. Ne aby používal vliv, který získal, ve prospěch svůj, své rodiny, příbuzných a vlastních přátel, ale aby považoval všechny za své bratry, kteří mají stejná práva jako on, a proto má usilovat o požehnání a blaho pro všechny stejnou měrou podle jejich talentů a způsobilosti, jež mohou mít, a tím v sobě rozvinout onen otcovský pocit, který vždy skýtá Otcovo nitro. ...

... Necht' si ti, kteří káží mezi Svatými, uvědomují, proč jim bylo předáno kněžství; necht' si uvědomují a plně rozumí tomu, proč byli povoláni, aby zastávali ten či onen úřad, totiž aby jednali v duchu našeho Mistra, služebníka všech, aby se naučili posuzovat potřeby a blaho všech lidí a pečovat o ně stejně láskyplně, jako to činí sami pro sebe. ... Pak porozumí podstatě oněch dvou velikých příkázání, o kterých Spasitel prohlásil, že na nich „všecken zákon záleží i proci“, totiž milovat Pána ze vší duše své, a ze vší mysli své, a svého bližního jako sebe samého [viz Matouš 22:37–40].³

Než začnete [učit], pomodlete se, a sice o toto: Požádejte Pána, abyste během svého proslovu mohli říci něco, co bude vašim posluchačům ku prospěchu. Nezáleží na tom, zda to bude něco, co zvýší vaši slávu, či nikoli, zkrátka pamatujte na to, že jste vyzváni, abyste promlouvali k publiku, které touží slyšet něco, co jim bude ku prospěchu. A to může přijít jedině od Pána. Nestarejte se o to, zda ... ti, kteří vás poslouchají, řeknou, že jste mluvili nádherně. Na to vůbec nemyslete, nýbrž odstraňte z mysli veškerou sobeckost, kterou můžete mít, aby vás Pán mohl inspirovat něčím, co by bylo lidem ku prospěchu.⁴ [Viz námět č. 3 na straně 217.]

„Jak zjistíte, je pravidlem, že talenty jsou rozděleny mezi mnohé a jen zřídka kdy jsou všechny sdruženy u jednoho člověka.“

Moudří vedoucí si cení talentů druhých lidí a dávají jim příležitost sloužit.

Lidé důvěřují [vedoucímu], který si získá jejich srdce, je známý svou bezúhonností, čestností a ochotou sloužit ve prospěch Boha i lidí a je připraven přinést jakoukoli oběť, která by od něj mohla být vyžadována; a má-li něco tak posvátného, jako je jejich důvěra, co může udělat pro to, aby uspokojil mysl lidí, kteří touží více či méně po pokroku? Nechtě takový muž povolá jako své pomocníky bratří, kteří patří k těm nejschopnějším, a podělí se s nimi o své zodpovědnosti. Neboť, jak zjistíte, je pravidlem, že talenty jsou rozděleny mezi mnohé a jen zřídka kdy jsou všechny sdruženy u jednoho člověka; a je jen zapotřebí poskytnout jim příležitosti k tomu, aby se rozvinuly. Vedoucí může říci například jednomu: „Podívej se, bratře, jsi pro tuto pozici vhodnější než já;“ nebo jinému: „Jsi tím, kdo se pro tento úřad hodí nejlépe;“ a tak dále, až dosáhne toho, že se projeví talenty všech, a místo toho, aby důvěru ostatních vůči vůči němu poklesla, tímto přístupem ji ještě pozvedne.⁵ [Viz námět č. 4 na straně 217.]

Správný způsob vedení se vyznačuje pokorou, dobrým příkladem a oddaným úsilím o blaho druhých.

Autoritativní vedení není to správné vedení, jímž mají být Svatí řízení – místo toho se snažte sloužit v duchu pokory, moudrosti a dobrotivosti, a neučte tolik pomocí teorie, nýbrž spíše praxí. Přestože někdo učí s andělskou výmluvností, tak jeho dobré návyky, dobrý příklad, jeho skutky a neustále se projevující dobrosrdečnost a lidumilnost učí mnohem výmluvněji a mnohem účinněji.⁶

Budete-li tak věrní a jednotní, jako jsou členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti, a budete-li nás následovat, tak jako my následujeme Krista, bude se vám dařit dobře. Jsme odhodláni vykonávat svou povinnost a sloužit Pánu a pracovat ve prospěch Jeho lidu a na uskutečňování Jeho díla. Jsme vašimi služebníky v Pánu a usilujeme o vaše blaho a o blaho veškerého lidstva.

Pán si k vykonávání svého díla na zemi nevybírání význačné a učené lidi světa. Ti, které vybírá, aby se starali o záležitosti Jeho Církve, nejsou lidé učené a vzdělaní na univerzitách či v náboženských seminářích, ale pokorní lidé oddaní Jeho dílu, lidé, kteří jsou ochotni nechat se vést Svatým Duchem a kteří budou zajisté přisuzovat slávu Jemu, neboť vědí, že sami nezmohou nic. Mohu vás ujistit, bratři a sestry, že jsem nijak neusiloval o to, abych se zhostil zodpovědnosti, která na mně nyní spočívá. Kdybych tomu mohl se ctí uniknout, nikdy bych se ve svém současném úřadu nenacházel. Nikdy jsem o to nežádal, ani jsem nikdy nežádal žádného ze svých bratří, aby mi pomohl tohoto úřadu dosáhnout; avšak Pán zjevil mně a mým bratřím, že toto je Jeho vůle, a já nemám sklony vyhýbat se žádné zodpovědnosti ani odmítnout přijmout jakýkoli úřad, který Pán požaduje, abych zastával.⁷

Budu usilovat o to, abych byl oddaný vašim zájmům a zájmům království Božího. Budu vám sloužit podle svého nejlepšího poznání a porozumění, s ohledem na to, co bude podporovat vaše zájmy ve spojení se zájmy Všemohoucího. Toto budu činit, a Pán buď mým pomocníkem.⁸ [Viz námět č. 5 na straně 217.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Jak se může dopis Lorenza Snowa určený vedoucím v Anglii (strany 211–213) vztahovat i na nás? Jaké to může mít například důsledky, když ve svém církevním povolání máme „ducha sebeoslavování“? Jak můžeme zvelebovat své povolání, aniž bychom velebili sami sebe?
2. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 213. Jak mohou vedoucí „pást stádo“ Kristovo? Jak vás církevní vedoucí vyživují? Jaké charakterové vlastnosti na těchto vedoucích obdivujete?
3. Přečtěte si varování presidenta Snowa o vyvyšování se. (Strana 214.) Poté si projděte druhý úplný odstavec na straně 212. Proč bychom měli při službě druhým přezkoumávat své motivy? S modlitbou se zamyslete nad tím, co vás motivuje ke službě v Církvi.
4. Přemíťte o odstavci na straně 215. Jak ovlivňuje sbor nebo odbočku to, když se vedoucí dělí o některé zodpovědnosti s dalšími členy? Jakých výsledků jste byli svědky, když členové Církve s různými talenty a zkušenostmi pracovali ruku v ruce na dosažení nějakého společného cíle?
5. President Snow radil: „Autoritativní vedení není to správné vedení, jímž mají být Svátí řízení.“ (Strana 216.) Jaké může mít autoritativní vedení následky v případě vedoucích v Církvi a v případě rodičů? Jaké výsledky může přinést pokorné vedení?

Související verše z písem: Matouš 6:24; 20:25–28; 23:5; Marek 10:42–45; Jan 13:13–17; 2. Nefi 26:29; 28:30–31; Mosiáš 2:11–19; 3. Nefi 27:27; NaS 46:7–11; 50:26; 121:34–46

Pomůcka k výuce: „Otázky, které jsou před začátkem výuky napsány na tabuli, pomohou studentům začít přemýšlet o tématech ještě před zahájením lekce.“ (*Učení – není většího povolání*, 93.)

Odkazy

1. Dopis Lorenza Snowa určený Williamu Lewzeyovi a Williamu Majorovi z listopadu 1842, v Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846, Church History Library.
2. *Deseret News*, Jan. 14, 1880, 787.
3. *Deseret News*, June 13, 1877, 290–291.
4. *Improvement Era*, July 1899, 709.
5. *Deseret News*, June 13, 1877, 290.
6. „Address to the Saints in Great Britain“, *Millennial Star*, Dec. 1, 1851, 362.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, Oct. 4, 1898, 1.
8. Conference Report, Oct. 1898, 54.

Misionářská práce – „jak se dotknout srdce všech lidí“

*„Existuje způsob, jak se dotknout srdce
všech lidí, a naším úkolem je najít si cestu
k srdci těch, k nimž jste povoláni.“*

Ze života Lorenza Snowa

Lorenzo Snow byl pokřtěn v Kirtlandu ve státě Ohio, kde studoval hebrejštinu ve třídě s Prorokem Josephem Smithem a s dalšími církevními vedoucími. Doufal, že jednou bude moci získat „klasické vzdělání“ na nějaké vysoké škole na východě Spojených států.¹ Když však usiloval o dosažení tohoto cíle, začal pociťovat, že ho cosi odvádí k jinému záměru. Později vzpomínal:

„Přijal jsem [pravdy evangelia] s otevřeným srdcem a byl jsem rozhodnutý, že neskončím jen u toho. ... V mysli jsem si začínal dělat určité starosti s tím, zda poté, co jsem obdržel toto úžasné poznání, je vhodné, abych zůstal tam, kde jsem, a nevydával o tom svědectví. Mladí muži, kteří byli vysláni na misi, se vraceli a vydávali svědectví o požehnáních, která je provázela ..., a já jsem si začal říkat, že místo toho, abych se připravoval na vysokou školu nebo univerzitu na východě, bych se měl vydat na cestu a vydávat svědectví o tom, o čem mi Pán dal velké poznání. Zároveň jsem se však nechtěl vzdát svých vyhlídek na vzdělání, neboť jsem o tom uvažoval již dlouhou dobu a v té době jsem měl potřebné možnosti a prostředky k tomu, abych tohoto cíle dosáhl.“

Lorenzo zápasil se svými pocity, a tak požádal o radu jednoho přítele, kterému důvěřoval: „Řekl jsem mu o svých přáních a on řekl: ‚Bratře Snowe, mám pocit, že za těchto okolností ti mám dát radu, kterou bych nedal nikomu jinému. Kdybych byl na tvém

„Když člověk získá poznání, je nabádán, aby se o ně dělil s druhými; když se člověk stane šťastným, duch, který ho obklopuje, ho učí tomu, aby se snažil učinit šťastnými i druhé.“

místě, šel bych za svým cílem a získal vzdělání.' To bylo přesně to, co jsem chtěl, aby řekl, a potěšilo mě to. Na nějaký čas jsem byl uspokojen; avšak během zimy, když jsem slyšel tyto mladé misiónáře svědčit o jejich úspěchu při kázání evangelia, jsem o tom začal znovu přemýšlet. Pán mi dal poznání toho, že přijde na zem a že je nezbytné se určitým způsobem připravit. Dal mi vše, o co jsem Ho požádal, i více; neboť křest Duchem Svatým, který jsem obdržel, a ono dokonalé poznání, které mi bylo tehdy dáno, byly mnohem skutečnější a přesvědčivější než mé ponoření do studené vody; a pociťoval jsem, že na mně spočívá jistá zodpovědnost. A tak jsem zavřel knihy [a] latinu s řečtinou jsem odložil stranou.“²

Poté, co Lorenzo Snow učinil toto rozhodnutí, sloužil v roce 1837 na misi ve státě Ohio. Později sloužil i na dalších misích – nejprve ve státech Missouri, Illinois, Kentucky a Ohio a poté v Anglii, Itálii, na Havajských ostrovech, na severozápadě Spojených států a ve státě Wyoming. Během pobytu v Anglii napsal dopis své tetě, v němž vysvětloval, proč byl ochoten opustit domov a sloužit jako misionář: „Při pomýšlení na to, že jsem vzdálen něco mezi čtyřmi a pěti tisíci mil [6,5 a 8 tisíci kilometry] od domova, kde jsem strávil dětství, a od všech svých dřívějších a milých přátel, se přirozeně naskytá otázka: *Proč jsem zde?* ... Jsem zde, protože Bůh promluvil a povolal Proroka, skrze nějž znovuzřídil plnost věčného evangelia se všemi jeho dary, mocemi, obřady a požehnáními; s výzvou určenou všem národům: *Čiňte pokání, neboť království nebeské je nablízku.*‘ Na základě Boží prozřetelnosti jsem byl povolán jako vyslanec, abych toto poselství předával národům země, přičemž si uvědomuji, že to na mě klade velkou zodpovědnost, kterou nemohu vykonávat bez pomoci Všemohoucího.“³

President Snow byl za své rozhodnutí sloužit Pánu jako misionář vždy vděčný. V září 1901, ve věku 87 let, řekl: „Dokonce i nyní, když přemýšlím o dnech, kdy jsem pracoval jako misionář, pociťuji radost. Pocity, které tyto zvláštní zážitky vyvolávají, se staly nedílnou součástí mé bytosti.“⁴ [Viz námět č. 1 na straně 228.]

Učení Lorenza Snowa

Poté, co jsme přijali plnost evangelia, toužíme po tom, abychom pomohli druhým radovat se z týchž požehnání.

Když člověk získá poznání, je nabádán, aby se o ně děлил s druhými; když se člověk stane šťastným, duch, který ho obklopuje, ho učí tomu, aby se snažil učinit šťastnými i druhé. ... Je vůbec možné, aby se člověk mohl stát šťastným bez poznání Kristova evangelia? ... I když se [lidé] ve světě snaží stát šťastnými, stále se jim nedaří získat to, o co usilují. Nemohou být šťastní, ledaže se budou řídit jednou zásadou – přijmou plnost evangelia, jež nás učí, abychom nečekali na to, až se dostaneme na věčnost, abychom mohli začít být šťastní, ale učí nás, abychom již zde usilovali o to, abychom se my i ti, kteří jsou kolem nás, radovali z požehnání Všemohoucího.

Toto má být tedy náš cíl a směr: naučit se být užitečnými; být spasiteli pro naše bližní; poznat, jak je zachránit; předávat jim poznání zásad, jež jsou nezbytné k tomu, aby je pozvedly na tutéž úroveň poznání, jakou máme my.⁵

Jděte a spřátelte se s lidmi, kteří vás obklopují; nebo si vyberte jednoho a snažte se inspirovat jeho pocity, jeho víru, jeho okolnosti a jeho mysl a snažte se je osvětit, a pokud jsou to hříšníci, pokuste se je zachránit z jejich hříchů a vyvést je z poroby, v níž se nacházejí, aby mohli být podílníky světla a svobody, jejichž podílníky jste i vy, neboť tímto způsobem můžete konat dobro skrze znalosti, které vám Pán udělil.⁶ [Viz námět č. 2 na straně 229.]

Misionáři jsou ochotni přinášet oběti, aby pomohli druhým dosáhnout poznání pravdy.

Sotva se Svatí celkem obstojně usadili v těchto údolích [v Utahu], služebníci Páně již znovu obrátili pozornost na onu důležitou misionářskou práci, kterou měla Církev vykonat.

Trpěli jsme chudobou a s obtížemi jsme se snažili učinit tuto zemi obyvatelnou, ale nedokázali jsme přitom zanedbávat povinnost, jež nám přináležela – šířit evangelium za hranicemi; neboť Pán dal příkaz, že má být kázáno po celém světě. Toto je jeden

z důkazů božskosti tohoto díla – že Svátí posledních dnů se věrně snažili, i když byli všude vyháněni a pronásledováni, tento Pánův příkaz plnit.

Na generální konferenci Církve konané v říjnu 1849 – pouhé dva roky poté, co pionýři vstoupili do údolí [Solného jezera] – bylo několik starších povoláno, aby otevřeli misie v různých částech světa. Čtyři z dvanácti apoštolů byli určeni, aby toto úsilí vedli. Apoštol Erastus Snow byl povolán odjet do Skandinávie, apoštol John Taylor do Francie, já do Itálie a apoštol Franklin D. Richards do Anglie, kde již byla misie založena. Za těchto nepříznivých okolností, v nichž jsme se tehdy nacházeli, s rodinami téměř bez prostředků, byl toto pro nás velmi obtížný úkol; avšak Pán nás povolal, a my jsme měli pocit, že toto povolání máme přijmout, ať již to bude vyžadovat jakoukoli oběť.⁷

Zasvěcujeme svůj život, na němž tolik nelpíme, aby svět mohl porozumět tomu, že ve věčných světech existuje Bůh; aby mohli porozumět tomu, že Bůh má v této době určitou práci, jež se týká záležitostí spojených s dětmi lidskými. Svět se posouvá směrem k přesvědčení a k názorům, že náboženská nevíra je přijatelná. Dokonce i mezi křesťanskými částmi lidské rodiny tisíce a desetitisíce lidí, ačkoli nejsou ochotni to přiznat, protože to není populární, nevěří, že Bůh má co do činění s dětmi lidskými. Musíme vykročit vpřed a přinášet oběti, aby se ono přesvědčení a poznání dostalo k dětem lidským.⁸

Když povoláváme naše mladé misionáře, aby šli mezi národy země, oni o tom přemýšlejí – a když slyší zážitky těch, kteří byli ve světě jako misionáři, tak pro člověka není zrovna nejpríjemnější očekávat, že projde zkouškami a těžkostmi, o nichž ví, že jimi bude muset projít. Avšak ona ctnost se skrývá v ochotě vykročit vpřed a podřídit se všem požadavkům.⁹

V souvislosti s misíí existují určité věci, které pro naše mladé misionáře nejsou zrovna příjemné. Uvědomují si, že musí obětovat pohodlí domova, a rozumějí tomu, že jdou mezi lidi, kteří se nebudou pokaždé radovat z toho, co jim misionáři budou říkat; avšak na druhou stranu tito misionáři pociťují, že mají semínka života a že když najdou čestného muže nebo čestnou ženu, Duch Páně

„Nestarejte se o své vlastní zájmy, a váš úspěch bude velkolepý a vznešený a celá Církev bude počítovat výsledky vaší práce.“

zapůsobí na jejich srdce a oni snad přijmou toto vznešené poselství, které pro ně misionáři mají. Toto jim přináší potěšení a uspokojení. Další věcí je to, že v této zkušenosti spatřují možnost získat to, co pro ně v jejich budoucích povinnostech bude mít velkou hodnotu. Je pozoruhodné, že mezi tisíci dopisů, které dostávám od těch, kteří byli povoláni jít na misii – většinou mladí muži – si kromě jednoho případu nevzpomínám na to, že by nějaký misionář toto povolání odmítl. Proč tomu tak je? Je to proto, že na těchto mladých misionářích spočívá duch lásky a nesmrtelnosti – Duch Všemohoucího –, a oni obdrželi projevy, jež je inspirují dělat to, k čemu by je žádná jiná pohnutka přimět nedokázala.¹⁰ [Viz námět č. 3 na straně 229.]

Misionáři nikdy nemají zapomínat na to, že jsou vyslanci nebe, nositelé dobrých a radostných zvěstí.

Posíláme naše starší kázat evangelium. Kdo je posílá? ... Posílá je Bůh Izraelský. Je to Jeho dílo. Žádného smrtelníka nezajímá úspěch staršího, který káže evangelium, tolik, jako to zajímá Pána, jenž ho poslal kázat lidem, kteří jsou Pánovými dětmi. On je počal na onom světě a oni sem přišli proto, že to Pán chtěl.¹¹

Máme pocit, že vy [misionáři] budete mít velkolepý úspěch, neboť pociťujeme a víme, že jste byli povoláni Bohem. Lidská moudrost by na tuto práci nikdy ani nepomyslela. Když myslím na její vznešenost, jsem naplněn údivem. Mohu říci, že právě tato práce je v současné době tak nutná – a mám pocit, že se jí zhostíte celou svou duší. Pěstujte Ducha Ježíšova, neboť On řekl, že nemůže činit nic, leda to, co Mu uložil Otec. [Viz Jan 5:30.]

Nehleďte na své těžkosti a zdánlivé ztráty; nestarejte se o své vlastní zájmy, a váš úspěch bude velkolepý a vznešený a celá Církev bude pociťovat výsledky vaší práce.

Nehleďte na netečnost některých lidí, mezi nimiž budete pracovat, ani na všechna ta drobná zklamání, která vás potkají; Duch Páně bude s vámi a vy budete podněcovat ducha těch, kterým budete sloužit, a přemůžete jejich netečnost; ... budete zažívat pocity uspokojení, protože jste vykonali dílo, k němuž jste byli povoláni. ...

Byla vám předána úplná pravomoc, ale o tom nemusíte vůbec mluvit. Zjistíte, že vůbec není potřeba, abyste o tom mluvili; bude to potvrzovat Duch Páně, a lidé budou pociťovat, že tuto pravomoc máte, a toto potvrzení a tyto pocity budou vaší pravomocí.

Občas narazíte na některé lidi, kteří si budou myslet, že toho ví víc než vy, avšak budete-li plnit svou povinnost, jak vám doporučujeme, tak než se s takovými lidmi rozloučíte, pocítí, že vy toho máte o něco víc než oni a že jste jim požehnali a pomohli. ...

Snažte se být přátelští vůči těm, k nimž jste posláni. Pokora, kterou projevujete, a Duch Páně, jenž na vás spočívá, budou prokazovat vaši způsobilost zastávat postavení, k němuž jste povoláni. Snažte se porozumět lidské povaze a jedněte tak, abyste mohli činit všechny šťastnými a všechno příjemným. ...

Existuje způsob, jak se dotknout srdce všech lidí, a vaším úkolem je najít si cestu k srdci těch, k nimž jste povoláni. ...

V srdci pociťuji, že vám mám říci – Bůh vám žehnej. Než odjedete, budete ustanoveni, a my se za vás budeme modlit a budeme mít o vás velikou starost. Buďte mírného srdce a pokorní. Když se podíváte na posluchače, může to ve vás vyvolat dvě pohnutky: zaprvé – abyste dobře mluvili a zanechali na posluchačích jakožto

řečník dobrý dojem; a dále vás napadne otázka: za jakým účelem jsem zde? Abyste zasazovali semínka života do srdce těch, kteří vám naslouchají; a v srdci vám bude znít modlitba: „Ó Pane, kéž tomu tak je; kéž mám skrze Ducha moc dotknout se srdce těchto Tvých dětí.“ Tato velmi krátká modlitba je to jediné, co daný starší musí udělat. Je to to jediné, co musíte udělat. „Co mohu říci, abych zachránil tyto duše?“ Právě to si První předsednictvo ... a všichni vaši bratří přejí, abyste dělali.¹²

Věnujte svou pozornost tomu, abyste leštili svou duchovní výzbroj. Zjistil jsem, že když odložím stranou všechny své časné záležitosti, mé oko se upírá na duchovní věci. Modlete se, bratří, a nedomnívejte se, že půst vám nějak uškodí. ... Příliš nežertujte [a] buďte opatrní, abyste nezarmucovali Ducha. Když jsem byl na misi, zjistil jsem, že po jednom či dvou týdnech jsem dokázal zapomenout na domov, a Duch Boží mě podporoval. Duch má sklon osvobozovat a rozveselovat, avšak nebudte až příliš rozjaření. ... Dál se modlete, abyste mohli mít Ducha Božího, aby na vás spočíval od hlavy až k patě.¹³

Starší, kteří pracují na vinici, nemají nikdy ztrácet ze zřetele skutečnost, že jsou vyslanci nebe, nositelé dobrých a radostných zvěstí lidem, kteří Boha neznají. ...

Když Prorok Joseph Smith vyslal první starší do cizí země, předvídal přijetí, kterého se jim dostane, a řekl jim, že ačkoli poměrně málo lidí je přijme jako Boží služebníky, celé zástupy je budou odmítat a jejich poselství budou ignorovat. Takový je úděl Božích služebníků již od počátku času, a my musíme být spokojeni s výsledky věrné práce, i když díky nám bude k poznání pravdy přivedeno jen několik málo duší. ...

Je mou nadějí a modlitbou, že žádný starší, který pracuje na tomto díle, ... na sebe nezapomene natolik, aby padl za oběť lákadlům tohoto světa. Existuje jen jeden bezpečný způsob, jak se jich vyvarovat, a tím je vyhýbat se zlu, ano, i pouhému zdání zla. V té či oné podobě na ně budou doléhat pokušení. Takový je úkol nepřítele našeho spasení; avšak úkolem starších Izraele je to, aby se nad pokušení povznesli; a aby se jim to podařilo, musí se uchovávat neposkvrněnými od světa. ... Pokud budou rozvíjet ducha své misie a budou si ho vážit a pokud si budou uvědomovat, jak

důležité je jejich vznešené povolání v Kristu Ježíši, a pokud budou v duchu tohoto povolání žít, budou schopni být průvodci a spasiteli lidí, budou jim přinášet nebeské světlo a budou se lišit od ostatních lidí; pokud však vkročí na půdu nepřítelů a budou přijímat ducha tohoto světa, přijdou o své silné stránky a stanou se takovými, jako jsou ostatní lidé – způsobili jen k tomu, aby se vrátili domů a pociťovali zármutek padlých, a jejich blízcí se budou kvůli jejich stavu rmoutit v srdci. ... Pokud budou neustále v pokoře hledat Pána, s okem upřeným na Jeho čest a slávu, a budou v srdci toužit po spasení duší lidských a budou dělat vše, co je v jejich silách, aby jim toto spasení zajistili, budou při své práci v tělesné schránce pociťovat nepopsatelnou radost a nakonec se s Otcem a Synem stanou podílníky požehnání, jež jsou až příliš veliké a vznešené, než aby je smrtelník pochopil nebo o nich přemýšlel.¹⁴ [Viz náměty č. 4 a 5 na straně 229.]

Když pomáháme druhým přijmout plnost evangelia, pociťujeme v srdci radost.

Pokud jde o nás, ... očekáváme, že máme-li tuto práci vykonávat, bude zapotřebí vyvinout a projevit značnou míru trpělivosti, víry, píle, vytrvalosti a shovívavosti; avšak ve městech, ... v nichž nakonec evangelium přijaly tisíce lidí, jsme v několika případech mnoho měsíců strávili zdánlivě neúspěšnou prací, než se podařilo věnovat patřičnou pozornost těmto zásadám a zajistit jejich zachování. ... V některých [případech] to může trvat nejenom několik měsíců, ale možná i několik let; pociťujeme však ujištění, že skrze víru, modlitbu, skutky a požehnání Páně nakonec všechny tyto těžkosti překonáme a zvítězíme nad nimi ke cti a slávě Boží; a kromě toho my sami budeme mít potěšení z toho, že jsme *splnili svou povinnost* a očistili svůj šat od krve všech lidí.¹⁵

Při [jedné] příležitosti, než jsem odjel do Itálie, jsem navštívil konferenci v Manchesteru, Macclesfieldu, Birminghamu, Cheltenhamu, Londýně, Southamptonu a na jihu [Anglie]. ... Měl jsem to potěšení setkat se s mnoha lidmi, které jsem přivedl do Církve [o osm let dříve]; a nemusím vám říkat, že opětné setkání s těmito lidmi pro mě bylo vskutku radostí, na kterou je vždy příjemné vzpomínat. Apoštol Jan ve své době poznamenal: „My víme, že jsme přeneseni

ze smrti do života, [neboť] milujeme bratří.“ [1. Janova 3:14.] Tato láska, zrozená v srdci misionářů, starších naší Církve, k lidem na zemi, kteří jsou pro ně neznámí, a láska zrozená v srdci lidí ke starším, kteří jim přinášejí poselství evangelia, je sama o sobě svědectvím, jež je dostatečné k tomu, aby přesvědčilo člověka s upřímným srdcem o tom, že tato láska pochází z božského zdroje a že Bůh je s námi. Tento posvátný a svatý pocit, jež v nás probouzí Duch Svatý, nás jako společenství již nyní odděluje od zbytku lidské rodiny; a toto je pocit, který ještě promění celý svět a přesvědčí nevěřícího o tom, že Bůh není jen Otcem nás všech, ale že my jsme Jeho přátelé a služebníci.¹⁶

Službě Pánu jsem zasvětil život; *vše*, co mám, jsem položil na obětní oltář, abych mohl uctívat Pána, přijatelným způsobem činit Jeho vůli a šířit zásady života mezi dětmi lidskými. Když se ohlídím zpět a zamýšlím se nad rukou Páně, která mi zázračným způsobem otevírala cestu a pomáhala mi více, než jsem kdy mohl očekávat, ve všem, co se týká těchto misí, pocituji dvojnásobnou touhu kráčet kupředu do budoucna; slovy nelze vyjádřit hlubokou vděčnost mého srdce za Jeho požehnání. Kéž na tyto bratří a Svaté, jejichž duševní štědrost a zájem o dílo Boží se projevují obzvláště v těchto misích, Bůh nejvyšší vylije požehnání v téže míře štědrosti, a až po letech uslyší sladké hlasy tisíců a desetitisíců těchto lidí, jak provolávají chválu Všemohoucímu za světlo zjevení, pak se budou i oni v srdci radovat z blaženého vědomí, že i oni se podíleli na uskutečnění tohoto úžasného vykoupení.¹⁷ [Viz námět č. 6 na straně 229.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Přečtěte si strany 219–221 a zamyslete se nad odpovědí Lorenza Snowa na otázku „Proč jsem zde?“ Jaký vliv by tato otázka mohla mít na všechny členy Církve ve chvíli, kdy mají příležitost podělit se o evangelium?

2. Přemíítejte o radách presidenta Snowa, které jsou uvedeny v oddíle začínajícím na straně 222 nahoře. Přemýšlejte o tom, jak byste se mohli těmito radami řídit, abyste pomohli někomu být skutečně šťastný.
3. President Snow vyprávěl o obětech, které on a druzí přinesli, aby se mohli dělit o evangelium. (Strany 222–224.) Jakých příkladů těch, kteří přinesli oběti, aby se mohli dělit o evangelium, jste byli v životě svědky? Proč jsou podle vás lidé ochotni tyto oběti přinášet?
4. Jak mohou ujištění uvedená na stranách 224–225 pomoci misionáři na plný úvazek? Jak mohou pomoci každému z nás při sdílení evangelia? Jak bychom mohli využít tato slova k tomu, abychom pomohli někomu, kdo váhá se službou na misii?
5. Když si pročítáte rady presidenta Snowa uvedené na stranách 224–227, přemýšlejte o tom, jak se vztahují na život všech členů Círky. Co podle vás například znamenají slova „nestarejte se o své vlastní zájmy“? Jakými různými způsoby se můžeme „dotknout srdce všech lidí“?
6. Přečtěte si poslední odstavec této kapitoly, v němž president Snow vypráví o trvalé radosti plynoucí z misionářské práce. Kdy jste zažili radost z misionářské práce? Proč musíme být někdy trpěliví, než můžeme naplno zažít tuto radost?

Související verše z písem: Alma 26:1–8, 35–37; NaS 12:7–8; 18:10–16; 84:88

Pomůcka k výuce: „Požádejte členy třídy, aby si vybrali jeden oddíl a aby si ho v duchu přečetli. Vyzvěte je, aby vytvořili skupinky po dvou nebo třech členech, kteří si vybrali tentýž oddíl, a aby diskutovali o tom, co se dozvěděli.“ (Strana vii v této příručce.)

Odkazy

1. Journal and Letterbook, 1836–1845, Church History Library, 33; viz také „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, July 20, 1901, 22.
2. „The Grand Destiny of Man“, 22.
3. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 48.
4. „Letter from President Snow“, *Millennial Star*, Sept. 12, 1901, 595.
5. *Deseret News*, May 15, 1861, 82.
6. *Deseret News*, Mar. 11, 1857, 3; v původních materiálech je strana 3 nesprávně označena jako strana 419.
7. „Scandinavians at Saltair“, *Deseret Evening News*, Aug. 17, 1901, 8.
8. „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave“, *Millennial Star*, Aug. 29, 1887, 549.
9. „Report of the Funeral Services Held over the Remains of Daniel Wells Grant“, *Millennial Star*, June 20, 1895, 386.
10. Conference Report, Apr. 1901, 2–3.
11. *Deseret Weekly*, May 12, 1894, 637.
12. „Instructions to Missionaries“, *Improvement Era*, Dec. 1899, 126–129; Lorenzo Snow dal tuto radu bratřím, kteří byli nově povoláni, aby sloužili jako misio-náři pro Vzájemné osvětové sdružení. Jeho kázání bylo otištěno v časopise *Improvement Era* s vysvětlením, že je „plně užitečných rad a doporučení určených každému dělníkovi na vinici“.
13. Journal History, Apr. 9, 1862, 4.
14. „Letter from President Snow“, 595–596.
15. „The Malta Mission“, *Millennial Star*, June 5, 1852, 237.
16. „Letter from President Snow“, 595.
17. „Address to the Saints in Great Britain“, *Millennial Star*, Dec. 1, 1851, 365.

Království Boží postupuje kupředu

„Úkolem těch, kteří prohlašují, že jsou zapojeni do [Božího] díla, je pracovat, jít kupředu. ... Dokud bude stále zbývat jeden krok, který je potřeba učinit, máme ho učinit.“

Ze života Lorenza Snowa

Když Lorenzo Snow v roce 1844 plnil církevní úkoly ve východní části Spojených států, dozvěděl se, že Prorok Joseph Smith a jeho bratr Hyrum byli zavražděni. Řekl: „Zprávy o této smutné události přišly samozřejmě zcela nečekaně a vyvolaly ve mně hluboký údiv a zármutek, jež se nedají slovy vyjádřit.“ V souladu s pokyny od Kvora Dvanácti apoštolů se začal připravovat na návrat domů – do Nauvoa ve státě Illinois.¹

Později vzpomínal: „Někteří lidé za dnů Josepha Smitha se domnívali, že této Církvi se nemůže dařit, pokud její směr neudává Joseph, a když nadešel čas, kdy se měl jako mučedník odebrat do duchovního světa, Svátí v celém království Božím byli velmi znepokojeni. Bylo to něco nečekaného. Stěží si dokázali představit, co se bude dít dál. Zodpovědnost [za vedení Církve] v té době spočívala na Kvoru Dvanácti apoštolů; a díky požehnáním od Boha, která na členech Dvanácti spočívala, a díky duchu inspirace, který přebýval v jejich nitru, a pod vedením Všemohoucího postupovalo království kupředu.“²

Druhý president Církve, Brigham Young, zemřel v roce 1877, poté, co Církve vedl 33 let. Starší Lorenzo Snow, tehdy člen Kvora Dvanácti, byl znovu svědkem změny v pozemském vedení Církve. Později řekl, že president Young „zemřel téměř nečekaně. Svátí na

President Lorenzo Snow svědčil o Znovuzřízení evangelia prostřednictvím Proroka Josepha Smitha.

to nebyli skoro vůbec připraveni. A přesto postupovalo království Boží kupředu.“³

Když v roce 1887 zemřel John Taylor, třetí president Církve, starší Snow znovu uklidňoval Svaté těmito slovy: „Pán nyní uznal za vhodné povolat našeho milovaného bratra, presidenta Taylora, pryč od těchto výjevů utrpení, těchto výjevů mučednictví; a Církev i nadále postupuje kupředu.“⁴

V roce 1898, zhruba 11 let poté, co Lorenzo Snow uklidňoval Svaté na pohřbu presidenta Taylora, sám potřeboval toto ujištění. V té době sloužil jako president Kvora Dvanácti. Jako president Církve sloužil president Wilford Woodruff a jeho fyzické zdraví bylo chatrné. President Snow věděl, že v souladu se stanoveným řádem následnictví bude Církvi předsedat on, pokud president Woodruff zemře. Jednou večer ho tato možnost obzvláště tížila. Domníval se, že nemá dostatečné schopnosti a síly k tomu, aby se ujal vedení Církve, a tak odešel sám do jedné z místností v chrámu Salt Lake, aby se tam pomodlil. Žádal Boha, aby ušetřil život presidenta Woodruffa, ale rovněž Bohu slíbil, že splní jakoukoli povinnost, kterou po něm Bůh bude požadovat.

President Woodruff zemřel 2. září 1898, nedlouho poté, co president Snow pronesl onu vroucí modlitbu v chrámu. Když se o tom president Snow doslechl, byl v Brigham City, přibližně 100 kilometrů severně od Salt Lake City. Zařídil vše potřebné a ještě tentýž večer odjel vlakem do Salt Lake City. Po svém příjezdu opět navštívil jednu z místností v chrámu, kde se o samotě modlil. Zmínil své pocity nedostatečnosti, ale vyjádřil ochotu konat Pánovu vůli. Požádal Ho o vedení a čekal na odpověď, ale žádná nepřišla. A tak z místnosti odešel.

Když vstoupil do dlouhé chodby, obdržel odpověď – a ono opětovné ujištění –, o něž usiloval. Stál před ním vzkříšený Spasitel, který mu řekl, co má dělat. President Snow o tomto zážitku později vyprávěl své vnučce Alice Pondové. Alice si rozhovor, který měla se svým dědečkem v chrámu Salt Lake, zapsala:

„Šla jsem několik kroků před dědečkem širokou chodbou, která vede do celestiální místnosti, když vtom mě zastavil a řekl: ‚Allie, počkej chvilku, chci ti něco říci. Právě zde se mi zjevil Pán Ježíš

Kristus, když zemřel president Woodruff. Řekl mi, abych se pustil do práce a abych zreorganizoval První předsednictvo Církve a nečekal, jako se to dělo po smrti předchozích presidentů, a že mám být nástupcem presidenta Woodruffa.’

Potom dědeček popošel ke mně, natáhl levou ruku a řekl: ‚Stál právě zde, asi metr nad podlahou. Vypadalo to, jako by stál na plátu ryzího zlata.‘

Dědeček mi vyprávěl, jak vznešenou bytostí Spasitel je, a popsal Jeho ruce, nohy, obličej a nádherný bílý šat, který byl celý tak úžasně bílý a zářivý, že na Spasitele mohl sotva pohlédět.

Potom ke mně [dědeček] přistoupil, položil mi pravou ruku na hlavu a řekl: ‚Holčičko moje, chci, aby sis pamatovala, že toto je svědectví tvého dědečka, které ti řekl vlastními ústy, že skutečně viděl Spasitele, zde v chrámu, a hovořil s Ním tváří v tvář.‘⁵

Setkání presidenta Snowa se Spasitelem bylo posvátným potvrzením pravdy, kterou president Snow věděl již mnoho let – že Ježíš Kristus je hlavou Církve. President Snow, inspirován touto pravdou, často svědčil o tom, že Církev bude dál postupovat kupředu, i navzdory odporu druhých. Vyjadřoval vděčnost za výsadu podílet se na pokroku díla Páně v posledních dnech. Na generální konferenci v říjnu 1898, kdy mu byla vyjádřena podpora jako presidentovi Církve, řekl: ‚Rozhodněme se v srdci, vydejme v nitru svědectví Pánu, že na příští konferenci budeme lepším, více sjednoceným lidem, než jakým jsme nyní. Takové by měly být pohnutky a odhodlání každého muže a každé ženy, kteří se dnes účastní tohoto posvátného shromáždění. V srdci pocituji, že se budu snažit být oddanější, než jsem byl v minulosti, zájmům království Božího a uskutečňování Jeho záměrů.‘⁶ [Viz námět č. 1 na straně 240.]

Učení Lorenza Snowa

Pán naplnil proroctví tím, že znovuzřídil svou Církev na zemi.

Jako služebník Boží vydávám svědectví o tom, že Jeho vůle byla v devatenáctém století zjevena. Toto zjevení přišlo Jeho vlastním hlasem z nebes, skrze osobní zjevení Jeho Syna a skrze přisluhování

svatých andělů. Všem lidem kdekoli na světě přikazuje, aby činili pokání, aby se odvrátili od svých zlovolných cest a nespravedlivých tužeb a aby byli pokřtěni na odpuštění hříchů, aby mohli přijmout Ducha Svatého a mohli s Ním navázat osobní vztah. Započal dílo vykoupění, o němž mluvili všichni svatí proroci, mudrcové a vidoucí ve všech dobách a ve všech lidských rasách.⁷

Mormonismus, přezdívka pro pravé náboženství Svatých posledních dnů, neprohlašuje, že by byl něčím novým – vyjma něčím novým pro toto pokolení. Prohlašuje se za původní plán spasení, jenž byl ustanoven v nebesích před založením světa a jenž Bůh v různých dobách zjevoval člověku. My, členové, pevně věříme tomu, že toto náboženství měli v několika různých dispensacích po sobě Adam, Enoch, Noé, Abraham, Mojžíš a další způsobit lidé v dávných dobách. ... Mormonismus, krátce řečeno, je znovuzřízená původní křesťanská víra, dávné evangelium znovu přinesené na zem – tentokrát proto, aby zahájilo poslední dispensaci, uvedlo milénium a završilo dílo vykoupění týkající se této planety.⁸

Jsmo svědky ruky Všemohoucího, která zakládá království, o němž mluvil v dávných dobách prorok Daniel – království, které poroste a bude se šířit takovým způsobem, až naplní celou zemi [viz Daniel 2:44]; kdy světlo a poznání budou natolik všeobecně rozšířené, že již nebude nutné, aby člověk říkal svým bližním: „Poznejte Hospodina, neboť všichni Ho znát budou, od nejmenšího až k největšímu.“ [Viz Jeremiáš 31:34.]; a kdy Duch Páně bude vyléván na všeliké tělo do takové míry, že jejich synové a jejich dcery budou prorokovat, jejich starci budou mívát sny a jejich mládenci budou mívát vidění [viz Joel 2:28]; a kdy již nebude nic, co by ublížilo svaté hoře Páně nebo ji zničilo [viz Izaiáš 11:9].⁹ [Viz námět č. 2 na straně 241.]

**Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je
vybudována na jistém základě a bude dál postupovat
kupředu, i navzdory odporu druhých.**

Bratří a sestry, Bůh založil svou Církev a království na zemi proto, aby přinášely užitek a požehnání celé lidské rodině, aby je vedly po cestě pravdy a aby je připravily na oslavení v Jeho přítomnosti a

„Bratři a sestry, Bůh založil svou Církev a království na zemi proto, aby přinášely užitek a požehnání celé lidské rodině.“

na Jeho velkolepý příchod a kralování na zemi. Jeho záměry budou naplněny i navzdory veškerému odporu, který vůči nim mohou vynakládat zlovolní lidé a mocnosti temnoty. Vše, co bude stát v cestě tomuto dílu, bude odstraněno. Nic nebude schopné odolat Jeho moci, ale vše, co pravil, bude v plné a dokonalé míře uskutečněno. Bůh bude dál milovat své děti, Jeho láska s nimi bude přebývat a oni s Jeho mocí zvítězí.¹⁰

Že by snad toto království mohlo být zničeno? ... Jak pošetilé – mohli byste stejně tak zkusit strhnout hvězdy z oblohy nebo měsíce či slunce z jejich oběžné dráhy! Toho však nelze dosáhnout, neboť to je dílo Všemohoucího.¹¹

Království Boží postupuje vpřed se silou a mocí a s velkolepým a vznešeným úspěchem.¹²

Toto dílo je vybudováno na jistém základě a je založeno na skále věků. ... Nehledě na ty, kteří se cestou ztratí a učiní ze své víry trosky, Církev půjde dál.¹³

Tato Církev bude stát dál, protože je postavena na pevném základě. Nepochází od člověka; nepochází ze studia Nového zákona nebo Starého zákona; není výsledkem poznatků, kterých se nám dostalo na vysoké škole nebo v semináři, ale pochází přímo od Pána. Pán nám to projevil skrze zjevující zásadu Svatého Ducha světla, a každý může obdržet téhož ducha.

... Dává nám poznání ohledně toho, co máme dělat – pokud jsme ochotni raději obětovat život, než abychom jednali v rozporu s tímto poznáním. Odhaluje nám tajemství celestiálního království a neustále nám předává to, co jsme doposud neznali. Toto poznání a inteligence se čím dál tím více stávají naší součástí.

... Obdrželi jsme příliš mnoho poznání, než aby byly překaženy naše záměry. Nechť ti, kteří si přejí pronásledovat a svrhnout mormonismus, tak činí a nechť dělají svou práci. ... Naší prací je růst v poznání Boha, dodržovat přikázání Boží, být věrní a nadále růst a s přibývajícimi roky se stávat stále dokonalejšími.¹⁴ [Viz námět č. 3 na straně 241.]

Jsmo lid Boží, a když půjdeme kupředu a budeme dělat vše, co po nás Bůh požaduje, bude nás ochraňovat.

V mnoha případech ..., kdy to vypadalo, že lid Boží bude nevyhnutelně zničen, a kdy nebyla na dohled žádná možnost úniku, ... se z ničeho nic objevilo něco nebo někdo, kdo byl připraven lid Boží zachránit a odvrátit blížící se zničení. Zjišťujeme, že tomu tak bylo i v případě Izraelitů, když je vedl Mojžíš. Když přišli k Rudému moři a egyptská armáda, která jim byla v patách, jim hrozila zničením, vypadalo to, že neexistuje možnost úniku; ale právě v okamžiku, kdy bylo žádoucí vysvobození, hle, v tom okamžiku k němu došlo, a oni byli vysvobozeni. [Viz Exodus 14:10–25.]

Tak tomu bylo a tak tomu také vždy bude i s námi. Ať již se naše těžkosti mohou zdát jakkoli veliké, vždy budeme mít k dispozici prostředky, jak uniknout – pokud budeme konat povinnosti spočívající na nás jakožto dětech Božích. Avšak v budoucnosti možná bude nezbytné – a to je ta hlavní myšlenka, kterou chci zdůraznit –, aby se někteří Svatí zachovali jako královna Ester a byli ochotni obětovat cokoli a všechno, co po nich bude požadováno, aby mohli být Svatí posledních dnů vysvobozeni.

Předně máme vědět, že jsme lid Boží. ... Je naším úkolem vykročit, jako to udělala Ester, a být ochotni riskovat vše pro záchranu tohoto lidu. Když se Ester ujala svého úkolu, řekla: „Jestližeť zahynu, nechť zahynu.“ [Viz Ester 4:3–16.] ... Lid Boží však nezahyne. Vždy bude v trní připraven beran, který ho vysvobodí. [Viz Genesis 22:13.] ...

... Pán řekl: „Ustanovil [jsem] v srdci svém, ... že vás budu prověřovati ve všech věcech, zda setrváte ve smlouvě mé, až k smrti, abyste mohli býti shledáni způsobilými. Neboť jestliže nesetrváte ve smlouvě mé, nejste mne hodni.“ [NaS 98:14–15.] Máme něco, pro co můžeme žít; máme vše, pro co můžeme zemřít. Ale v tomto ohledu neexistuje smrt. Pokud lid Boží – ti, kteří se nazývají jménem Pána Ježíše Krista – bude dodržovat Jeho přikázání a dělat to, co je v Jeho očích přijatelné, dosáhne spasení a dosáhne života. Všemohoucí nemá v úmyslu dopustit, aby byl Jeho lid zničen. Pokud budeme žít správně a budeme dodržovat Jeho přikázání, nepochybně nás vysvobodí z každé těžkosti.¹⁵ [Viz námět č. 4 na straně 241.]

Je na čase, abychom se pokořili před Bohem a vykonávali práci, kterou nám svěřil.

Úkolem těch, kteří prohlašují, že jsou zapojeni do Jeho díla, je pracovat, jít kupředu, ... aniž by reptali nebo byli do něčeho nuceni; dokud bude stále zbývat jeden krok, který je potřeba učinit, máme ho učinit.¹⁶

Nyní je na čase, aby se Svatí posledních dnů před Všemohoucím pokořili. ... Nyní je na čase, aby Svatí posledních dnů zjistili, k čemu se zavázali; je na čase, aby Svatí posledních dnů činili pokání z hříchů a pošetilostí a aby volali ke Všemohoucím, aby jim poskytli pomoc; ... abychom mohli jít kupředu a mohli konat toto velkolepé dílo, jež nám bylo svěřeno do péče.¹⁷

Jsme zapojeni do díla Božího. Vyhlídky, jež jsou před námi, jsou vznešené, ale pamatujme na to – ve všem, co děláme –, že jsme služebníci Boží a že konáme Jeho vůli. Nechť naše bezúhonnost není oslabena, ale nechť se naše víra neustále prohlubuje, zatímco procházíme životem. Byl bych spokojený, kdybych mohl působit tam, kam mě zavede Boží prozřetelnost, a tázal bych se Pána, co mohu dělat pro to, abych pomohl s budováním království Božího na daném místě, a žádal bych Ho, aby mi pomohl zaopatřit živobytí pro mou rodinu.¹⁸

Můžeme prohlubovat své poznání, moc a schopnost budovat království Boží na zemi, a toho můžeme dosáhnout skrze poslušnost, pokoru a věrnost smlouvám, jež jsme uzavřeli.¹⁹

Může se zdát, že kvůli své neznalosti – že plně nechápeme cesty Páně a Jeho záměry – se při své snaze naplňovat program, jenž je před námi, dostaneme do bodu, kdy se na nějaký čas zastavíme; avšak skutečností je to, že nic takového na programu není, a ani nemůže být – za předpokladu, že lidé budou dál vykonávat svou práci a budou vkládat důvěru v Boží zaslíbení. ...

... Nechť je každý člověk věrný a velmi pilný v dodržování příkázání Božích a pěstuje v sobě touhu prokazovat dobro těm, kteří jsou kolem něj; a pokud při přemítání o minulosti zjistíme, že jsme nejednali zcela v souladu s příkazy svého svědomí a svých povinností, dejme svůj život před Bohem a před lidmi do pořádku, abychom

byli připraveni na jakoukoli událost, která může nastat. Necht' pokračuje dílo budování chrámů a domů uctívání; dál [vzdělávejme své] děti a vychovávejme je v bázni Páně, a necht' je evangelium dál přinášeno vzdáleným národům. ...

Toto je dílo Boží, a On řídí jeho směr a pokrok na zemi, a toto dílo má v naší mysli vždy zaujímat to nejvyšší postavení; a dokud se budeme nacházet na stezce povinnosti, můžeme se bezpochyby pevně, neochvějně a odhodlaně držet svého účelu, a tím světu projevovat svou víru a oddanost zásadám pravdy, jež zjevil Bůh. ...

Pán na nás může s velkou pravděpodobností seslat těžká břemena, která budou od Jeho lidu vyžadovat veliké oběti. Otázkou pro nás je to, zda takovou oběť přineseme. Toto dílo je dílo Všemohoucího, a požehnání, která očekáváme a která jsou nám zaslíbená, se dostaví až poté, co budeme vyzkoušeni a prokážeme, že jsme danou zkoušku zvládli. Nesnažím se těmto lidem říci, zda před nimi je, nebo není, nějaká těžká zkouška, kterou budou muset projít; otázkou, kterou si pokládám, je to, zda jsem připraven přijmout jakékoli požehnání, které má pro mě nebo pro svůj lid Pán připraveno, a správně s ním naložit; nebo, na druhou stranu, zda jsem připraven přinést jakoukoli oběť, která po mně může být požadována. Nedal bych ani popel z jediného stébla slámy za náboženství, za které nestojí žít a za které nestojí zemřít; a nedal bych toho mnoho ani za člověka, který není ochoten obětovat vše, co má, v zájmu svého náboženství.

A tak [říkám] jednomu a všem: Jděte kupředu! Jděte kupředu, vizte spasení Páně a nestůjte na místě.²⁰ [Viz námět č. 5 na straně 241.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Projděte si to, co se popisuje na stranách 231–234. Co podle vás znamená to, že království Boží postupuje kupředu? Jaké zážitky vám pomohly si uvědomit, že království Boží postupuje kupředu?

2. V posledním úplném odstavci na straně 235 se prezident Snow zmiňuje o čtyřech proroctvích ze Starého zákona. Jak se tato proroctví naplňují v dnešní době?
3. Prostudujte si učení presidenta Snowa o tom, jak Církev postupuje kupředu, i navzdory odporu druhých. (Strany 235–237.) Jak nám toto učení může pomoci, když nás lidé kvůli naší víře pronásledují? Jak se vyrovnáváte s odporem druhých vůči vašemu svědectví?
4. Projděte si třetí a čtvrtý odstavec na straně 238. Čemu se můžeme naučit z příkladu Ester, když je po nás požadováno přinést nějakou oběť? Jak nám podle vás může v takových situacích pomoci vědomí, „že jsme lid Boží“?
5. V posledním oddíle této kapitoly prezident Snow radí členům, aby budovali království Boží na tom místě, kam je Pán umístí. V jakém smyslu práce rodičů v rodině pomáhá budovat království Boží po celé zemi? Jak mohou království Boží budovat domácí učitelé a navštěvující učitelky?

Související verše z písem: Matouš 24:14; Eter 12:27; Moroni 7:33; NaS 12:7–9; 65:1–6; 128:19–23

Pomůcka k výuce: „Často pomáhá, když začnete přemýšlet o následující lekci krátce poté, co jste odučili lekci předcházející. Pravděpodobně budete nejvíce pamatovat na ty, které učíte, a uvědomíte si nejlépe jejich potřeby a zájmy ihned poté, co jste s nimi byli.“
(*Učení – není většího povolání*, 97.)

Odkazy

1. Viz Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 79–82.
2. „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave“, *Millennial Star*, Aug. 29, 1887, 549.
3. „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave“, 549.
4. „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave“, 549.
5. Alice Pond, v LeRoi C. Snow, „An Experience of My Father's“, *Improvement Era*, Sept. 1933, 677; viz také korespondence mezi starším Johnem A. Widtsoem a Noah S. Pondem, manželem Alice Armeda Snow Young Pondové, Oct. 30, 1945, a Nov. 12, 1946, Church History Library. President Snow se o tento zážitek v chrámu podělil s Alice v době, kdy jí bylo něco málo přes dvacet let, byla obdarována a připečetěna ke svému manželovi.
6. Conference Report, Oct. 1898, 55.
7. „Greeting to the World by President Lorenzo Snow“, *Deseret Evening News*, Jan. 1, 1901, 5.
8. „Mormonism' by Its Head“, *Land of Sunshine*, Oct. 1901, 252.
9. *Deseret News*, Jan. 24, 1872, 597.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, Oct. 4, 1898, 1.
11. *Deseret News*, Jan. 24, 1872, 598.
12. *Deseret Weekly*, Nov. 4, 1893, 609.
13. *Millennial Star*, May 12, 1890, 293; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na generální konferenci v dubnu 1890.
14. Conference Report, Apr. 1900, 3–4.
15. *Deseret News*, Nov. 22, 1882, 690.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 27, 1882, 1.
17. *Deseret News*, Nov. 22, 1882, 690.
18. Journal History, July 11, 1865, 2.
19. *Deseret News*, May 15, 1861, 82.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 27, 1882, 1.

Milujte Boha víc, než milujete svět

„Musíme dosáhnout ... vyšší úrovně – musíme milovat Boha víc, než milujeme svět.“

Ze života Lorenza Snowa

Krátce poté, co byl Lorenzo Snow pokřtěn a konfirmován v Kirtlandu v Ohiu, se skupina Svatých posledních dnů, včetně několika církevních vedoucích, obrátila proti Proroku Josephu Smithovi. Podle Lorenza Snowa bylo toto odpadlictví podpořeno finančními spekulacemi neboli jinými slovy neobvyklými obchodními tahy v naději na rychlé zbohatnutí. Lidé byli zaslepeni touhou po časných věcech tohoto světa a obraceli se zády k věčným požehnáním evangelia.

Když o 50 let později prezident Snow sloužil jako prezident Kvora Dvanácti apoštolů, promlouval ke skupině Svatých posledních dnů v Loganu v Utahu. Vyprávěl jim o protivenství, které zažil v Kirtlandu, a varoval je, že brzy zažijí podobné zkoušky. „Rychle se blíží něco, co vás prověří – možná tak, jako nikdy předtím,“ řekl. „To, co však nyní musíme udělat, je prozkoumat, kde jsou naše chyby a slabiny, pokud nějaké máme. Pokud jsme v minulosti nebyli věrní, obnovme své smlouvy s Bohem a odhodlejme se, skrze půst a modlitbu, že získáme odpuštění hříchů, aby na nás mohl spočívat Duch Všemohoucího, abychom snad mohli uniknout těmto mocným pokušením, která se blíží. Mračna se začínají černat. Vy víte, jaké důsledky přinesl v Kirtlandu duch spekulativního jednání. Mějte se proto na pozoru.“¹

Vzhledem k tomu, že varování presidenta Snowa se vztahuje i na Svaté posledních dnů v dnešní době, obsahuje tato kapitola velkou část jeho kázání ke Svatým v Loganu. Řekl: „Možná, že by

Dokonce i po zázračných projevech v chrámu Kirtland mnoho Svätých v Kirtlandu odpadlo.

bylo přínosné zmínit několik věcí ohledně našich podmínek v oné době [v Kirtlandu], které by nám mohly posloužit – které by nám mohly poskytnout několik důležitých ponaučení.“² [Viz námět č. 1 na straně 250.]

Učení Lorenza Snowa

Když lidé dopouštějí, aby jejich mysl a srdce prostoupila světskost, obracejí se zády k věčným zásadám.

Velmi jasně si vzpomínám na obtížnou dobu, kterou jsme prožívali v Kirtlandu, ... kde přebýval prorok Boží a kde se zjevil a projevil ve své slávě sám Bůh, a to Ježíš, Syn Boží. Stál na hrazení kazatelny chrámu postaveného na základě přikázání. Pod Jeho nohama bylo vydlážděné dílo z ryzího zlata v barvě podobající se jantaru. Jeho vlasy byly bílé jako čistý sníh. Jeho tvář zářila jako slunce v plné síle. Jeho hlas byl jako zvuk valících se vod. [Viz NaS 110.] K tomuto úžasnému projevu došlo v chrámu, který byl zbudován na Jeho počest. Byl jsem v té době v Kirtlandu; zažívali jsme situace, které se, jak se mi někdy zdá, nyní začínají opakovat. Okolnosti, v nichž se tehdejší Svatí posledních dnů nacházeli, byly velmi zvláštního rázu; přinejmenším byly zvláštní důsledky těchto okolností na lidi. ... V té době prostupoval mysl lidí tohoto národa duch spekulativního obchodování. Jednalo se o finanční spekulování, bankovní spekulování, spekulování s pozemky, spekulování s nemovitostmi a spekulování v celé řadě dalších oblastí. Tento duch spekulování povstal ze světa a přehnal se přes srdce Svatých jako mocná vlna nebo jako valící se proud, a mnozí mu podlehli a odpadli.³

Někteří z nich [Svatí v Kirtlandu] začali spekulativně obchodovat; zapomněli na své náboženství, zapomněli na zásady, které jim byly zjeveny, a mnozí z nich propadli duchu tehdejší doby a spekulování je zcela pohltilo. Vznikly potíže – závist a spory –, a protože Pán v nich nenašel zalíbení, vnesl do jejich středu zničení, které vedlo až k jejich roztržtění.⁴

Těsně před tímto velkým odpadlictvím vylil Pán na lid úžasná požehnání. Dary evangelia – poklady věčnosti – byly vylévány v pozoruhodné míře. Navštěvovali je andělé. Syn Boží, jak jsem již

zmínil, promlouval ke svým služebníkům. Požehnání, která lid získal při zasvěcení chrámu, byla úžasná. Během oné požehnané doby Boží přízně jsem se i já sám účastnil různých shromáždění, která se v chrámu konala. Měli jsme modlitební shromáždění a svědecká shromáždění; a svědectví, která při nich bratří a sestry vydávali, byla úžasná. Prorokovali, mluvili v jazycích a měli v pozoruhodné míře i dar vykládání jazyků. Tato požehnání byla k dispozici téměř všem lidem v Kirtlandu. Byli tehdy v srdci oddaní; měli pocit, že by dokázali obětovat cokoli, co vlastnili. Měli pocit, jako by téměř přebývali v Boží přítomnosti, a mít tento pocit bylo pod vlivem takových zázraků zcela přirozené.

Těsně před tím, než přišel čas, kdy do srdce lidí začal pronikat duch spekulování, se Svatí posledních dnů těšili ze všech těchto požehnání a z mnohých dalších, která nemám ani čas vyjmenovat. Člověk by si myslel, že po obdržení tak úžasných projevů by Svaté nemohlo přemoci žádné pokušení. Ale přesně to se stalo, a rozehnalo je to takříkajíc na všechny světové strany.

Ač se to zdá podivné, tento duch spekulování pronikl i do Kvora Dvanácti apoštolů a do kvora sedmi presidentů Sedmdesáti; ve skutečnosti neexistovalo v Církvi jediné kvorum, kterého by se více či méně tento duch spekulování nedotkl. Tak jak se tento duch šířil, přibývalo nejednotnosti. Bratří a sestry začali jeden druhého osočovat a hádat se, protože jejich zájmy byly odlišné.

Nastane totéž i u Svatých posledních dnů, ke kterým nyní promlouvám? Obávám se, že se to blíží, avšak jak dalece vás to ovlivní, nedokáží říci. Tou zkušeností si však projdete; a možná je nanejvýš nezbytné, aby tomu tak bylo.

... Polovina kvora apoštolů v kirtlandské době propadla těmto zlým vlivům. To, co způsobilo takovéto žalostné následky, bylo spekulativní obchodování, láska ke zlatu – bohu tohoto světa. A jestliže to takto ovlivnilo i ty, kteří byli nositeli nejvyššího kněžství na zemi, jaký vliv by to mělo na nás, kteří možná neoplýváme takovým poznáním a tolika informacemi a zkušenostmi jako oni? ...

Jste dobří lidé. ... Bůh vás miluje. Raduje se z vaší spravedlivosti a nechce, aby se opakovalo to, ... co se stalo v Kirtlandu. Není třeba, aby tomu tak bylo. Ve svých vlastních rukou máme moc

ochránit se před tím, co rozdělilo Svaté v Kirtlandu a přemohlo polovinu členů Dvanácti. Pán si nepřeje, abychom byli v dnešních dnech opět svědky něčeho podobného.⁵

Svatí posledních dnů mají být již mnohem moudřejší a chytřejší, než aby propadli nástrahám tohoto typu. Nevyplácí se to. Nikomu se nevyplatí obracet se zády k těmto vznešeným zásadám a k tomu, co jsme obdrželi z věčných světů – obracet se k tomu zády, nechat se zmást a oddávat se bídným věcem tohoto světa. Nevyplatí se nám to. Ať na nás přijde jakékoli pokušení, nebo ať jsme jakémukoli pokušení nyní vystaveni, máme brát ohled na ponaučení z minulosti a nemáme dopustit, abychom byli přemoženi, jinak toho budeme velice litovat.⁶ [Viz námět č. 2 na straně 250.]

Uzavřeli jsme smlouvu, že se oddělíme od světskosti a zasvětime se království Božímu.

Bohem tohoto světa je zlato a stříbro. Svět tohoto boha uctívá. Je pro ně všemocný, ačkoli to možná nejsou ochotni přiznat. Záměrem Boží prozřetelnosti je to, aby Svatí posledních dnů dokázali, zda již získali tolik znalostí, moudrosti a Boží moci, že je bůh tohoto světa nemůže přemoci. Musíme se dostat do tohoto bodu. Musíme také dosáhnout jiného měřítka, vyšší úrovně – musíme milovat Boha více, než milujeme svět, více, než milujeme zlato nebo stříbro, a musíme milovat své bližní jako sami sebe.⁷

Pokud ... nebudeme dodržovat smlouvy, které jsme uzavřeli, totiž že budeme využívat čas, talenty a schopnosti k budování království Božího na zemi, jak můžeme rozumně očekávat, že vyjdeme v jitru prvního vzkříšení a budeme součástí onoho velkého díla vykoupení? Pokud svými způsoby, zvyklostmi a jednáním napodobujeme ... svět, čímž se s ním ztotožňujeme, myslíte bratří, že nám Bůh udělí požehnání, které si přejeme zdědit? Říkám vám nikoli, neudělí! ... Musíme se upevnit v nebeské spravedlivosti a zasadit do svého srdce spravedlivost Boží. Pán pravil skrze proroka Jeremiáše: „Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem.“ [Jeremiáš 31:33.] Právě o toto Pán usiluje, a tohoto v nás docílí, podřídíme-li se Jeho vůli.⁸

Děkuji Bohu za to, že v této době zkaženosti a zlovolnosti ve světě máme svaté a spravedlivé muže a ženy, kteří dokáží věnovat vznešené talenty, jež jim Bůh udělil, k Jeho chvále a slávě. A dále mohu prohlásit, že Pán shromažďuje z národů tisíce ctnostných a čestných mužů a žen, kteří jsou také ochotni věnovat svůj čas a talenty tomu, aby přispívali k uskutečnění Božího díla ve prospěch Jeho dětí.⁹ [Viz námět č. 3 na straně 250.]

Spasitelův příklad následujeme tím, že odmítáme vyměnit slávy věčnosti za bohatství světa.

Můžete očekávat, ... že na cestě životem narazíte na překážky, které v nejvyšší možné míře prověří vaši odhodlanost; a někteří z vás mohou být pokoušeni, aby se odchýlili z cesty pravdy a cti a podobně jako Ezau se vzdali slávy věčnosti pro několik pomíjivých okamžiků uspokojení a potěšení [viz Genesis 25:29–34]; chopte se ... v takových situacích příležitosti napodobit příklad Spasitele, který, když Mu byla nabídnuta sláva tohoto světa, pokud by se snížil k poštilému skutku, odvětil svému pokušiteli: „*Jdi pryč ode mne, satanáši.*“ [Viz Lukáš 4:5–8].¹⁰

Když přemýšlím o životě, docházím k závěru, že tento svět je v porovnání s věčností krátký; že naše inteligence, ona božská podstata v nás, existovala vždy, nebyla nikdy stvořena, a bude existovat na vždy po celou věčnost. [Viz NaS 93:29.] Vzhledem k těmto skutečnostem je na nás, jakožto na inteligentních bytostech, abychom si uvědomili, že tento život za pár dní skončí a poté nastane život, který je věčný; a do té míry, do jaké jsme dodržovali příkázání, máme výhodu nad těmi, kterým se nepodařilo dosáhnout tohoto pokroku.¹¹

Evangelium spojuje srdce všech těch, kteří podle něho žijí; nečiní žádné rozdíly, nedělá rozdíly mezi bohatými a chudými; všichni jsme spojeni v jedno, abychom mohli vykonávat povinnosti, které jsou na nás vloženy. ... Dovolte mi, abych vám nyní položil otázku: Komu [doopravdy] něco patří, kdo může skutečně a popravdě nazvat něco z tohoto světa svým vlastnictvím? Já bych se k tomu neodvážil, jsem pouze správcem nad málem a budu se před Bohem zodpovídat z toho, jak jsem s tím nakládal a zacházel. Svátí posledních dnů obdrželi zákon evangelia skrze zjevení od Boha, a je

Podobně jako onen bohatý mladý muž, který mluvil se Spasitelem (viz Matouš 19:16–22), jsou i dnes lidé pokoušeni obracet se zády k potřebným.

sepsán tak jednoduše, že je srozumitelný pro každého. A kdybychom porozuměli stavu, kterého jsme dosáhli, když jsme se tomuto zákonu podřídili tím, že jsme uzavřeli jeho smlouvu prostřednictvím křtu na odpuštění hříchů, musíme si být stále vědomi skutečnosti, že zákon vyžaduje, abychom hledali *nejprve* království Boží a abychom mu podřizovali svůj čas, talenty a schopnosti. [Viz Matouš 6:33; 3. Nefi 13:33.] Kdyby tomu tak nebylo, jak bychom mohli po tomto životě očekávat, že až se tato země stane místem, kde bude přebývat Bůh a Jeho Syn, zdědíme věčný život a budeme s Ním žít a panovat?

Kdo může říci, že bohatí nebo ti, kteří mají mnoho talentů, mají větší naději nebo lepší vyhlídky zdědit tato požehnání než chudí nebo ti, kteří mají jen jeden talent? Rozumím tomu tak, že člověk, který vykonává nějaké řemeslo, ať už je krejčí, truhlář, švec, nebo pracuje v jakémkoli jiném oboru, a který žije podle zákona evangelia a je poctivý a věrný ve svém povolání, je stejně tak způsobilý obdržet tato a všechna další požehnání nové a věčné smlouvy jako kdokoli jiný; skrze svoji věrnost obdrží trůny, knížectví a moci, a

jeho děti se stanou tak početnými jako hvězdy na obloze nebo jako písek na mořském břehu. Kdo, ptám se, má úžasnější vyhlídky, než jsou tyto?¹² [Viz náměty č. 3 a 4 níže.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Zamyslete se nad příběhem na stranách 243–245. Co je na světských věcech tak přitažlivého, že lidi kvůli tomu zapomínají na své náboženství? Jak můžeme uspokojovat své časné potřeby, aniž bychom se nechali přemoci světskostí?
2. Přemýšlejte o oddíle, který začíná na straně 245. Jak nám naše láska k Bohu může pomoci vyvarovat se toho, aby nás přemohla světskost?
3. President Snow učil, že jsme uzavřeli smlouvu, že „budeme využívat čas, talenty a schopnosti k budování království Božího na zemi“. (Strana 247.) Přemýšlejte o tom, co můžete dělat pro to, abyste tuto smlouvu dodržovali.
4. Projděte si poslední oddíl této kapitoly. Jak nám následující pravdy mohou pomoci dodržovat naše smlouvy? „Tento svět je v porovnání s věčností krátký.“ Nikdo nemůže „skutečně a popravdě nazvat něco z tohoto světa svým vlastnictvím“.

Související verše z písem: Matouš 6:19–24; Jan 17:15; 1. Janova 2:15–17; Jákob 2:13–19; Mormon 8:35–39; NaS 38:39; 63:47–48; 104:13–18

Pomůcka k výuce: Diskuse v malých skupinkách umožňují „většímu počtu lidí, aby se zapojili do lekce. Ti, kteří se obvykle zdráhají do lekce zapojit, mohou v menších skupinkách vyjádřit myšlenky, které by neřekli před celou skupinou studentů.“ (*Učení – není většího povolání*, 161.)

Odkazy

1. *Deseret Semi-Weekly News*, June 4, 1889, 4.
2. *Deseret Semi-Weekly News*, June 4, 1889, 4.
3. *Deseret Semi-Weekly News*, June 4, 1889, 4.
4. *Deseret News*, Apr. 11, 1888, 200; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na generální konferenci v dubnu 1888.
5. *Deseret Semi-Weekly News*, June 4, 1889, 4.
6. *Deseret News*, Apr. 11, 1888, 200.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, June 4, 1889, 4.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, Jan. 23, 1877, 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, June 4, 1889, 4.
10. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 486.
11. *Brigham City Bugler, Supplement*, Aug. 1, 1891, 2.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, Jan. 23, 1877, 1.

Když rodina Snowových cestovala přes stát Iowa, obdržela pomoc od muže, kterému pomohla den předtím.

Čiňte dobro druhým

„Rozvíjejte ducha pravé lásky; buďte připraveni udělat toho pro druhé více, než byste očekávali ve stejné situaci vy od nich.“

Ze života Lorenza Snowa

Lorenzo Snow a jeho rodina byli mezi Svatými posledních dnů, kteří se účastnili prvního hromadného odchodu z Nauvoo v Illinois. V únoru 1846 se spolu se skupinou dalších rodin vydali na západ státu Iowa. Špatné počasí jim jejich cestu ztěžovalo – den za dnem se potýkali s deštěm, sněhem a blátem.

Jednoho dne požádal jeden člen výpravy rodinu Snowových o pomoc. Lorenzo Snow si zapsal do deníku, že nějaký muž „mě požádal, abych mu vzal zavazadlo do svého vozu, protože, jak řekl, již nebyl schopen ho dále nést“. Vůz byl „zcela přeplněný, takže se zdálo, že toho více již nevezeme,“ vzpomínal Lorenzo, ale „přesto jsem mu řekl, aby dal zavazadlo dovnitř a šel s námi“.

Následující noc zažila jeho rodina „velmi nepříjemnou příhodu“, jak to Lorenzo nazval: zlomila se jim náprava u vozu. Popsal to následovně: „Velmi silně přšelo a [bylo] docela chladno. Okamžitě jsme postavili stan [a] rozdělali oheň z ořechového dřeva. ... Přes hlubokou vodu a bláto jsme se nemohli dostat k vozu, aniž bychom se brodili. ... Byli jsme asi patnáct mil [dvacet čtyři kilometrů] od tábora a devět nebo deset mil [čtrnáct nebo šestnáct kilometrů] od nejbližšího domu, a protože nebyl nikdo z nás mechanik, zdálo se, že nemáme moc velkou šanci, že se nám podaří vůz spravit.“

Pomoc přišla nečekaně právě od onoho muže, kterému pomohli den předtím. „Bědoval jsem nad svým neštěstím,“ vzpomíná Lorenzo, „když ke mně přistoupil a oznámil mi, že je profesí

výrobce povozů a že dokáže můj vůz snadno opravit. ... Jakmile to počasí dovolilo, pustil se bratr Wilson (tak se onen výše zmiňovaný muž jmenoval) do práce a vyrobil ještě lepší nápravu, než byla ta, co se zlomila. Poté, co byl vůz opraven, jsme z místa, na němž jsme museli kvůli dešti a blátu strávit několik dní, odjeli.“

Pro Lorenza Snowa byla tento zážitek cenným poučením potvrzujícím význam služby a přátelství. Zapsal si do deníku: „Prokáže-li někomu laskavost, často je prokázána laskavost i nám.“¹ [Viz námět č. 1 na straně 258.]

Učení Lorenza Snowa

Jsme děti téhož Nebeského Otce a byli jsme posláni na svět, abychom si vzájemně prokazovali dobro.

Pocházíme od téhož Otce z celestiálních světů. ... Kdybychom znali jeden druhého tak, jak bychom měli, ... měli bychom vůči druhým více pochopení než nyní, a každý člověk by toužil přijít v myslí na to, jak svým bratřím prokazovat dobro, jak zmírnit jejich zármutek a upevňovat je v pravdě a jak odstranit temnotu z jejich mysli. Kdybychom rozuměli jeden druhému a také pravé podstatě vztahu, který nás spojuje, měli bychom jiné pocity, než jaké máme nyní; tuto znalost však získáme pouze tehdy, když získáme ducha života a když budeme mít touhu vzájemně se posilovat ve spravedlivosti.²

Byli jsme posláni na svět, abychom druhým prokazovali dobro; a tím, že prokazujeme dobro druhým, prokazujeme ho i sami sobě. Toto máme mít vždy na paměti – manžel vůči manželce, manželka vůči manželovi, děti vůči rodičům a rodiče vůči dětem. Vždy se naskýtají příležitosti vzájemně si prokazovat dobro.³

Modlím se k Bohu ve jménu Ježíše, abychom se vy i já každý den snažili být o něco více věrní, abychom se snažili být dnes o něco lepší než včera, abychom se snažili mít o něco více lásky a náklonnosti ke svým bližním, neboť je nám řečeno, že na tomto závisí zákon i proroci – „milovati Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své a milovati bližního svého jako sebe samého“. [Viz Matouš 22:37–40.] „Činit druhým

tak, jak bychom chtěli, aby oni činili nám.“ Tak je to podle zákona a proroků. [Viz Matouš 7:12.] Toto jsou zásady, kterým se máme a musíme naučit. ... Máme být všude a ke každému přátelští. Není žádného Svatého posledních dnů, který by nenáviděl svět; naopak jsme přátelé lidí ve světě, je naší povinností jimi být, pokud jde o ně. Musíme se naučit šířit svou dobročinnost a službu ku prospěchu celého lidstva. Takové je poslání Svatých posledních dnů – nevyhrázovat dobročinnost jen pro sebe, ale šířit ji do celého světa, neboť musí být nezbytně prokazována všem lidem.⁴

Budte bezúhonní, spravedliví a milosrdní, pěstujte ducha šlechtnosti a zbožnosti ve všech svých úmyslech a rozhodnutích – ve všech svých skutcích a veškerém jednání. Rozvíjejte ducha pravé lásky; buďte připraveni udělat toho pro druhé více, než byste očekávali ve stejné situaci vy od nich. Mějte touhu být velicí, ne podle hodnocení světa, ale v očích Božích, být velicí v tomto smyslu: „*Milujte Pána Boha svého celým svým srdcem, celou svou mocí, myslí a silou a bližního svého jako sebe samého.*“ Musíte mít rádi všechny lidi, protože to jsou vaši bratři, potomci Boha. Modlete se ustavičně o tohoto ducha lidumilnosti, o více myšlenek a pocitů, o moc a schopnost usilovně pracovat ve prospěch Mesiášova království.⁵ [Viz námět č. 2 na straně 259.]

Když pomáháme druhým dosáhnout štěstí, naše pocity štěstí se prohlubují.

Máme mít v sobě silnou touhu prokazovat druhým dobro. Nikdy nehleďme tolik na sebe. Pokud se do určité míry budeme soustřeďovat na ty, již jsou kolem nás, a budeme se snažit učinit je šťastnějšími a přiblížit je o trochu více k Pánu, obdržíme zcela přirozeně dobro. ... Když se cítíte poněkud sklíčení, rozhlédněte se kolem sebe a najděte někoho, kdo je na tom ještě hůř než vy; jděte za ním a zjistěte, co ho trápí, a pak se to snažte vyřešit s moudrostí, kterou vám Pán udělí; a první věc, které si všimnete, bude to, že vaše sklíčenost je pryč, že pocítujete lehkost, spočívá na vás Duch Páně, a všechno se vám zdá jasnější.⁶ [Viz námět č. 3 na straně 259.]

**Dáme-li na první místo zájmy druhých,
rychleji zlepšíme i vlastní situaci.**

Jedna z nejlepších věcí, na kterou se může mladý muž nebo mladá žena při své snaze stát se velikými zaměřovat, je pomáhat druhým stát se také velikými; a nelitovat času stráveného zdokonalováním druhých. Nejlepší způsob, jak zdokonalovat sami sebe, je cvičit se v konání dobra pro druhé. Mějte to neustále na paměti.⁷

Když člověk něco studuje, musí na tom vytrvale pracovat, a po projití jednoho kursu musí absolvovat další a bez ustání pracovat na tom, aby vypiloval své vědomosti, a nikdy si je neosvojí tak dobře, jako když je předává druhým, zatímco se je sám snaží získávat. Nechť se pustí do práce a shromáždí své přátele, kterým se bude snažit předat stejné znalosti, jaké obdržel on, a poté začíná zjišťovat, že je sám osvěcen ve vztahu k těmto znalostem, což by se nikdy nestalo, kdyby jim neučil druhé a nepředával dál informace, které má. Každý, kdo je učitelem ve škole, ví moc dobře, o čem mluvím. ...

Nechť každý pamatuje na to, že existují lidé, kteří jsou v temnotě a kteří nezískali tolik poznání, moudrosti a inteligence, a nechť je ochoten dělit se o toto poznání, inteligenci a moc se svými přáteli a bratřími, nakolik je v těchto oblastech dál než oni; a bude-li tak činit, brzy zjistí, že jeho mysl se rozpíná a že ono světlo a poznání, které získal, se mnohem rychleji prohlubuje a znásobuje. ...

Pokud si chcete zajistit přátelství a náklonnost svých přátel, pusťte se do práce a poskytněte jim útěchu oním světlem, které jste obdrželi, přičemž pamatujte na to, že tato požehnání přišla od Boha a že když to činíte, děláte pouze to, co má dělat každý člověk. ...

Aby pro sebe člověk získal ta nejvyšší a nejvznešenější požehnání, aby si zajistil schválení od Všemohoucího a aby se průběžně zlepšoval ve věcech týkajících se spravedlivosti, musí dělat vše tak, jak nejlépe dovede. Nechť se pustí do práce a je ochoten přinášet oběti ku prospěchu svých přátel. Chce-li pozvedat sebe, nejlepší způsob, jak toho může dosáhnout, je pozvedat své přátele. ...

... Nechť se vaše mysl rozpíná tak, aby rozuměla zájmům vašich přátel kolem vás a vedla tyto zájmy v patrnosti, a je-li ve vaší moci přinést svým přátelům nějaký užitek, udělejte to; budete-li tak činit,

„Nechť se vaše mysl rozpíná tak, aby rozuměla zájmům vašich přátel kolem vás a vedla tyto zájmy v patrnosti.“

zjistíte, že to, co potřebujete, získáte rychleji, než kdybyste usilovali čistě o to získat to pro sebe, bez ohledu na zájmy svých přátel. Víím, že toto je dobrá a důležitá zásada.⁸ [Viz námět č. 4 na straně 259.]

**Když se obětujeme pro dobro druhých,
nacházíme v sobě nebe.**

Musíme si být zkrátka vědomi toho, ... že jsou tu kromě nás i další lidé; musíme nahlížet do srdce druhých a mít ohled na jejich pocity a stát se více takovými, jako je Bůh, než jsme byli doposud.

... Je třeba, abychom přinášeli osobní oběti ve prospěch těch, s nimiž se stýkáme. Jsme toho svědky u Spasitele, u bratra Josepha a také jsme toho svědky u našeho presidenta [Brighama Younga]. Ježíš, bratr Joseph i bratr Brigham byli vždy ochotni obětovat vše, co vlastnili, pro dobro lidí; to je to, co dává bratru Brighamovi moc u Boha a moc u lidí, je to onen pocit sebeobětavosti, který on

neustále projevuje. Stejně tak je tomu i u jiných lidí; do té míry, do jaké jsou ochotni přinášet oběti ve prospěch druhých, se stávají více takovými, jako je Bůh, a spočívají na nich požehnání věčných světů a stávají se těmi, kteří si zajistí nejen práva týkající se tohoto světa, ale i požehnání věčnosti. Do té míry, do jaké se budete ... obětovat jeden pro druhého, do té míry se budete rozvíjet ve věcech Božích. Chcete-li mít tedy v sobě nebe a dostat se do nebe, je třeba jednat tak jako andělé, kteří v nebi žijí. Chcete-li vědět, jak můžete činit pokrok, řeknu vám to: musíte si ve svém nitru vypěstovat zbožnost.

... Lidé se mohou těšit z nebe kolem sebe, ať jsou kdekoli. Musíme se však pustit do práce a usilovat o to; musíme se pustit do práce a budovat na této zemi nebe, navzdory zlu, které je kolem nás, navzdory dáblům, kteří jsou kolem nás, a navzdory zlovolnosti, která existuje, se přesto musíme pustit do práce a budovat na této zemi nebe.

Nikdo nemůže zakusit nebe, dokud se nenaučí, jak ho do sebe přijmout, a dokud nejedná podle jeho zásad. Podívejte se kupříkladu na život několika lidí, a posuďte okolnosti, které je obklopovaly před dvaceti lety, ... kdy měli určitou míru radosti, klidu a štěstí, přestože zažívali jisté nepohodlí. Nyní možná dosáhli pohodlí a časných prostředků, které uspokojují jejich časné touhy a potřeby, avšak nemají-li přátele a přízeň svých bratrů, jsou nešťastní a cítí se hůř než před dvaceti lety.

... Kež vám Pán žehná, bratři a sestry, a kež pamatujete na tyto věci; kež k sobě vzájemně chováme lásku a žijeme tak, abychom se zušlechtovali tak dalece, jak nám Pán udělí moudrost a schopnosti a vzájemnou důvěru.⁹ [Viz námět č. 5 na straně 259.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Projděte si příběh na stranách 253–254. Kdy jste byli svědky toho, že „prokážeme-li někomu laskavost, často je prokázána laskavost i nám“?

2. President Snow nám připomněl, že jsme všichni děti Boží. (Strany 254–255.) Jak by měla tato znalost ovlivňovat to, jak se k sobě navzájem chováme? Jaké příležitosti prokazovat druhým dobro poskytuje ženám Pomocné sdružení? Jaké příležitosti prokazovat druhým dobro poskytuje mužům kněžské kvorum?
3. Zamyslete se nad posledním odstavcem na straně 255. Proč se cítíme šťastněji, když pomáháme druhým dosáhnout štěstí? Jak mohou rodiče pomoci svým dětem naučit se této pravdě?
4. Proč myslíte, že získáváme více moudrosti, když se dělíme o své znalosti s druhými? (Několik příkladů je uvedeno na stranách 256–257.) Jaké zkušenosti vám v životě potvrdily pravdivost této zásady?
5. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 257. Proč podle vás mají prosté skutky služby moc přiblížit nás k nebi? Zatímco přemítáte o poselstvích v této kapitole, přemýšlejte o tom, jak můžete ze svého domova učinit místo ještě více podobné nebi.

Související verše z písem: Matouš 25:31–45; Lukáš 6:36–38; Mosiáš 2:17; 4:14–27; NaS 81:5; 82:3

Pomůcka k výuce: „Je lepší vybrat jen několik dobrých myšlenek a mít dobrou diskusi – a něčemu se naučit –, než se horečnatě snažit učit každému slovu v příručce. ... Pokud chcete mít ve své třídě Ducha Páně, je absolutně nezbytné, abyste nikam nespěchali.“ (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church“, *Ensign*, June 2007, 91.)

Odkazy

1. Journal of Lorenzo Snow, 1841–1847, Church History Library, 39–42.
2. *Deseret News*, Jan. 28, 1857, 371.
3. Conference Report, Apr. 1899, 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, Oct. 11, 1887, 2.
5. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 486–487.
6. Conference Report, Apr. 1899, 2–3.
7. *Improvement Era*, July 1901, 714.
8. *Deseret News*, Mar. 11, 1857, 3; v původním materiálu je strana 3 nesprávně označena jako strana 419.
9. *Deseret News*, Mar. 11, 1857, 4.

Prorok Joseph Smith byl „muž Boží, naplněný duchem svého povolání“.

Prorok Joseph Smith

„Znal jsem Josepha Smitha jako čestného muže, jako muže pravdy, cti a věrnosti, ochotného obětovat vše, co vlastnil, dokonce i vlastní život jako svědectví nebesům a světu, že lidskému pokolení přinesl pravdu.“

Ze života Lorenza Snowa

„Dnes žije zřejmě již jen velmi málo lidí, kteří znali Proroka Josepha Smitha tak dobře jako já,“ řekl president Lorenzo Snow v roce 1900. „Byl jsem s ním mnohokrát. Navštěvoval jsem ho doma, sedával jsem u jeho stolu, stýkal jsem se s ním při různých příležitostech a radil jsem se s ním při osobních pohovorech.“¹

Kromě těchto soukromých setkání byl Lorenzo Snow také svědkem veřejného působení Josepha Smitha – když působil mezi Svátými jako jejich přítel a také když působil jako prorok Znovuzřízení. Vyprávěl o jednom shromáždění v rozestavěném chrámu Nauvoo, kterého se Joseph Smith účastnil. Prorok přišel na stupínek za doprovodu duchovního jiného vyznání. Tento duchovní „byl nesmírně vážný. Když bylo řečeno něco, co ostatní lidi rozveselilo nebo rozesmálo, zůstal naprosto klidný a neprojevil ani sebemenší změnu výrazu v obličeji.“ Joseph Smith se na rozdíl od něj „onoho rána cítil velmi dobře“ a ještě před začátkem shromáždění pronesl poznámku, kterou „mezi lidmi vyvolal smích“. Lorenzo vyprávěl, že „po zahájení shromáždění president Smith povstal, a ještě nikdy jsem ho neslyšel mluvit s takovou mocí, jako při této příležitosti. Lidé byli nadšení, on byl naplněn Duchem Božím a mluvil velmi výmluvně a přesvědčivě.“²

Ačkoli zážitky, které měl president Snow s Josephem Smithem, na presidenta Snowa silně zapůsobily, nebylo na nich založeno jeho svědectví o Prorokově poslání. Opakovaně prohlašoval, že své

svědectví obdržel od Ducha Svatého. Řekl: „Já, ani nikdo jiný, kdo [Josepha Smitha] znal, neměl nikdy sebemenší důvod zpochybňovat, že byl mužem pravdy a cti. Nikdy jsem se však nevydal kázat zásady tohoto evangelia spoléhaje se pouze na informace, které jsem získal skrze něho nebo skrze nějakého jiného člověka; věřil jsem však jeho slovům, která ke mně přicházela jako slova pravdy od inspirovaného muže Božího. ... Duch Boží, Duch Svatý, kterého může obdržet a pociťovat každý, ... mi potvrdil pravdivost toho, co mi řekl, a stalo se to pro mne takovou znalostí, kterou nikdo nemůže dát ani vzít.“³ [Viz námět č. 1 na straně 268.]

Učení Lorenza Snowa

Když Joseph Smith obdržel své božské povolání, byl čistým, upřímným a čestným mladým mužem.

Joseph Smith, kterého Bůh vybral, aby založil toto dílo, byl chudý a nevzdělaný, a nebyl členem žádné všeobecně rozšířené křesťanské denominace. Byl to pouhý chlapec, čestný, plný bezúhonnosti, neposkvrněný lstivostí, vychytralostí a sofistickou používanou politiky a náboženskými pokrytci k dosažení jejich cílů. Podobně jako Mojžíš v dávných dobách i on měl pocit, že nemá dostatečné schopnosti a způsobilosti k tomu, aby předstoupil jako náboženský reformátor v nanejvýš neoblíbeném postavení – aby bojoval proti názorům a náboženským vyznáním, která jsou zde již celé věky a která jsou posvěcená a podporovaná lidmi s hluboce zakořeněnou teologickou tradicí; ale Bůh ho povolal, aby ze všech národů vysvobodil ty, kteří jsou chudí a mají poctivé srdce, z jejich duchovního i časného nevolnictví. A Bůh mu slíbil, že kdokoli přijme jeho poselství a bude tohoto poselství poslušen – bude pokřtěn na odpuštění hříchů s poctivým úmyslem –, bude moci obdržet božské projevy, obdržet Ducha Svatého, obdržet tatáž požehnání evangelia, která byla lidem slíbena a která získali prostřednictvím evangelia, když ho hlásali dávní apoštolové. A toto poselství, toto zaslíbení, má být v platnosti kdekoli a pro kohokoli, komu ho přinesou starší – Bohem oprávnění poslové. Tak pravil Joseph Smith, nevzdělaný, obyčejný, prostý, jednoduchý, čestný chlapec.⁴

Když jsem viděl Proroka Josepha Smitha poprvé, bylo mi okolo osmnácti let. Bylo to přibližně v roce 1832, na podzim. Rozneslo se, že Prorok bude přítomen na shromáždění v Hiramu v kraji Portage ve státě Ohio, asi tři kilometry od domu mého otce. Již jsem o něm slyšel hodně z vyprávění, což ve mně vyvolalo značnou zvědavost, a tak jsem si řekl, že využiji této příležitosti, abych ho viděl a slyšel. A tak jsem se vydal spolu s dalšími členy rodiny mého otce do Hiramu. Když jsme tam dorazili, lidé už byli shromážděni v malém dvoře; bylo tam asi sto padesát nebo dvě stě lidí. Shromáždění již začalo a Joseph Smith stál ve dveřích domu [Johna] Johnsona, díval se do dvora a promlouval k lidem. Když jsem poslouchal, jak mluví, zevrubně jsem si prohlížel jeho zevnějšek, šaty a jeho vystupování. Jeho slova se omezovala zejména na jeho vlastní zážitky, především na navštívení andělem, přičemž vydával přesvědčivé a mocné svědectví o těchto zázračných projevech. Z počátku se zdál poněkud ostýchavý a mluvil spíše tichým hlasem, ale postupně nabíral na síle a moci, až se zdálo, že zjevně zapůsobil na celé publikum natolik, že pocítili, že mluví upřímně a bez přetvářky. Na mne takto dozajista zapůsobil, a zanechalo to na mně dojem, který přetrvává dodnes.⁵

Když jsem na něj [tehdy poprvé] pohlédl a naslouchal mu, pomyslel jsem si, že muž, který vydává tak úžasné svědectví a má takový výraz jako on, může stěží být falešný prorok.⁶ [Viz námět č. 2 na straně 268.]

Prorok Joseph si po celý život uchovával čestnost a vysoký morální charakter.

Znám Josepha Smitha, Proroka, se kterým jsem se celá léta důvěrně znal tak dobře jako s vlastním bratrem, jako bezúhonného muže, jako muže oddaného zájmům lidstva a požadavkům Boha po všechny dny, které mu bylo dovoleno prožít. Nikdy nikdo nedosahoval vyššího stupně bezúhonnosti a oddanosti zájmům lidstva než Prorok Joseph Smith.⁷

Znal jsem Josepha Smitha jako čestného muže, jako muže pravdy, cti a věrnosti, ochotného obětovat vše, co vlastnil, dokonce i vlastní život, jako svědectví nebesům a světu, že lidskému pokolení přinesl pravdu.⁸

Znal jsem ho jako muže Božího naplněného duchem svého povolání – muže, jehož bezúhonnost nemohla být zpochybněna a jenž byl čestný ve veškerém svém konání. Nikdo z těch, kteří ho znali tak důvěrně jako já, na něm nemohl najít žádnou chybu, pokud jde o jeho morální charakter. ... Vydávám svědectví o dobrém charakteru bratra Josepha Smitha, o jeho čestnosti, věrnosti, víře, štedrosti a dobrotivosti, kteréžto vlastnosti měl jako člověk a jako služebník Boží.⁹ [Viz námět č. 2 na straně 268.]

Joseph Smith se dokázal bez jakéhokoli pokrytectví podílet na nevinné zábavě i učit s mocí Boží.

Účastnil jsem se ... pravidelně shromáždění v chrámu a slyšel jsem Proroka promlouvat o nejvznešenějších tématech. Někdy byl naplněn Duchem Svatým a mluvil jakoby hlasem archanděla a byl naplněn Boží mocí, celá jeho bytost zářila a jeho tvář byla rozjasněná. ...

Někdy mluvil o méně významných věcech a jindy vysvětloval tajemství království. Přechod mezi tím byl tak znatelný, že se zdálo, jako by byl vyzdvižen do nebe, zatímco promlouval k lidem, kteří byli na zemi, a poté se opět vrátil k běžnějším tématům. ...

Joseph Smith byl vždy přirozený a nanejvýš klidný, nikdy se nenechal lidmi či věcmi kolem sebe zmást ani vyprovokovat. Mnoho duchovních ho navštěvovalo ve snaze přistihnout ho nepřipraveného při něčem, z čeho by ho mohli obvinít; on se však choval stále stejně, i když nebyl mezi lidmi. Nikdy se neprovinil pokrytectvím. Věnoval se všem zdravým pohybovým aktivitám a nepřipadalo mu nevhodné hrát míčové hry, závodit v běhu nebo provozovat jakýkoli jiný venkovní sport. Když byl jednou jeden duchovní u Proroka doma, vyhlédl náhodně z okna a viděl, jak Prorok zápasí na zahradě s přítelem. Toto i další případy nevinné zábavy tohoto duchovního přesvědčilo o Prorokově upřímnosti a naprosté nepokryteckosti. ...

Při jiné příležitosti hrál Joseph Smith s několika mladými muži v Nauvo o hru s míčem. Když to viděl jeho bratr Hyrum, chtěl Proroka napomenout, a dokonce ho i pokárat, protože, jak řekl, takové chování je v případě proroka Páně nevhodné. Prorok však klidným

Joseph Smith se s rodinou a s přáteli rád věnoval „nevinné zábavě“.

hlasem odpověděl: „Bratře Hyrume, to, že trávím čas s chlapci neškodnou hrou, jako je tato, mě žádným způsobem nepoškozuje, a je to naopak rozveseluje a sblížuje to naše srdce.“¹⁰ [Viz námět č. 3 na straně 268.]

**Joseph Smith, posilován Duchem Svatým,
prohluboval svou duchovní moc a vliv.**

Joseph Smith, onen veliký prorok, nebyl učeným člověkem, když si ho Bůh vybral a oznámil mu jeho poslání. Pán uděluje duchovní dary a poznání i neučeným, a mocí Ducha Svatého je jim oznamována vznešenost království, až postupně získají veliké poznání věcí Božích.¹¹

V pozdějším období svého života se Joseph Smith stal velmi zdatným v tom, jakou moc a vliv měl na své bližní. Tuto skutečnost jsem si velmi jasně uvědomil po svém návratu z misie v Evropě. Povšiml jsem si, a také jsem se mu o tom zmínil, že se od našeho posledního setkání výrazně změnil; stal se silnějším a mocnějším. Uznal, že tomu tak je, a vysvětlil, že ho Pán obdařil větší mírou svého Ducha.

Jednoho dne svolal bratří z Kvora Dvanácti apoštolů a další významné starší Církve, aby je povolal k různým zodpovědnostem a do různých misí. Každý z nich napjatě seděl a čekal, až uslyší Prorokova slova týkající se svých budoucích povinností. Měli pocit, že se nacházejí v přítomnosti vznešené bytosti. V Kirtlandu se nezdálo, že by měl Prorok takovou sílu a moc, ... avšak v pozdějších letech se stal natolik silným v moci Páně, že to lidé vnímali. A tak tomu bylo i při této příležitosti. Starší si uvědomovali jeho vznešenou sílu. „Bratře Brigham,“ řekl, „chci, abys šel na východ a řídil záležitosti Církve ve východních státech, a bratr Kimball tě může doprovázet.“ Pak se otočil k dalšímu a řekl: „Ty se věnuj vydávání našich novin,“ a takto povolal každého z nás na jeho konkrétní misii; všichni přijali jeho slovo jako vůli Páně. ...

Prorok měl schopnost zapůsobit velmi silným dojmem na každého, kdo se s ním setkal. Měl cosi zvláštního, co pronikalo až k jejich srdci. Bylo tomu tak zejména v případech, kdy od něj bratří přijímali pověření, aby šli a kázali evangelium. Inspirace, která z něj proudila, se zmocnila jejich duše, a jeho slova pronikala do nejniternějších zákoutí jejich bytosti. Měli ho rádi, věřili mu a byli připraveni udělat pro podporu díla Božího cokoli, co nařídil. Naplňoval je mocí své přítomnosti a uchvacoval je svědectvím o svém prorockém poslání. Na světě je mnoho lidí, kteří mají zvláštního ducha přátelskosti a srdečnosti, kterého vycítí každý, kdo se s nimi setká. Setkal jsem se s mnoha takovými lidmi, ale nikdy jsem se nesetkal s člověkem, v jehož společnosti bych pociťoval tak zvláštní a silný vliv, jaký jsem pociťoval v přítomnosti Proroka Josepha Smitha. Bylo to díky oné vysoké míře Ducha Božího, kterou měl; i pouhé potřesení si s ním rukou stačilo, aby byl člověk naplněn tímto vlivem, a každý citlivý člověk poznal, že si třese rukou s výjimečnou osobností.¹² [Viz námět č. 4 na straně 268.]

Každý z nás může obdržet svědectví, že Joseph Smith byl prorok a že skrze něj bylo znovuzřízeno evangelium.

Přijal jsem poselství [Joseph Smitha] s bezúhonností v srdci, s upřímným záměrem poznat pravdu – byl jsem poslušen této nauky a obdržel jsem nanejvýš hmatatelným a uspokojivým způsobem božský projev – ono zaslíbené požehnání – poznání tohoto díla. Jsem snad jediným svědkem? Jakou zkušenost mají ony tisíce lidí, ke kterým nyní promlouvám? Nejste snad také svědkové?¹³

Co je podstatou našeho svědectví? Je to toto: že toto je dispensace plnosti časů; že anděl, kterého viděl Jan Zjevovatel, jak letí po prostředku nebe máje věčné evangelium, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, a každému národu, pokolení, jazyku a lidu – že tento anděl se zjevil a znovuzřídil evangelium na zemi, přičemž Joseph Smith byl oním nástrojem, skrze nějž bylo toto znovuzřízení uskutečněno [viz Zjevení 14:6].¹⁴

Joseph Smith potvrdil, že ho navštívili Petr, Jakub a Jan a předali mu pravomoc vykonávat svaté obřady evangelia, skrze něž byl každému muži a každé ženě, kteří mají upřímné srdce, přislíben Duch Svatý a dokonalé poznání nauky.¹⁵

Josephu Smithovi byla udělena pravomoc, aby otevřel cestu a vyznačil plán, skrze nějž může člověk obdržet poznání těchto věcí, abychom nezůstali závislí na svědectví proroků ani na svědectví dávných apoštolů ani na svědectví současných apoštolů ani na Knize Mormonově ani na ničem, co bylo vykonáno nebo řečeno v minulosti, nýbrž abychom to mohli poznat sami pro sebe. Je to osobní poznání.¹⁶

Vím, že Joseph Smith byl opravdovým Prorokem žijícího Boha. Svědčím o tom, že viděl Boha a Jeho Syna, Ježíše Krista, a mluvil s Nimi. Pán mi dal toto živoucí svědectví, které hoří v mé duši od chvíle, kdy jsem ho získal. Nyní je vydávám celému světu. Nesvědčím celému lidstvu pouze o tom, že Joseph Smith byl poslán Bohem a že dílo, které skrze něj bylo založeno, je dílo Boží, ale také varuji všechny národy země ohledně předpovědí vyslovených Prorokem a vydávám slavnostní svědectví o tom, že vím, že jsou pravdivé.¹⁷ [Viz náměty č. 5 a 6 na straně 268.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. V duchu si představte událost popsanou na straně 261. Co toto vyprávění vypovídá o Josephu Smithovi?
2. Projděte si popis charakteru Josepha Smitha zaznamenaný prezidentem Snowem. (Strany 262–264.) Jak podle vás pomohl Josephu Smithovi jeho charakter stát se nástrojem v rukou Páně?
3. Co vás napadá, když čtete o tom, jak Prorok Joseph trávil čas „nevinnou zábavou“? (Strany 264–265.) Jak můžeme zajistit, aby naše zábava posilovala naši schopnost být naplněni Duchem Svatým, místo aby nás o ni připravovala?
4. Jak Joseph Smith „postupně [získal] veliké poznání věcí Božích“? (Několik příkladů je uvedeno na stranách 265–266.) Jak můžeme následovat Prorokův příklad, zatímco usilujeme o duchovní růst?
5. Přečtěte si první odstavec na straně 267, jako kdyby prezident Snow promlouval přímo k vám. Jak byste odpověděli na jeho otázky?
6. Projděte si oddíl, který začíná na straně 267. Jaké zážitky vám pomohly osobně poznat, že evangelium bylo znovuzřízeno skrze Proroka Josepha Smitha? Co byste poradili rodinnému příslušníkovi nebo příteli, který chce obdržet toto svědectví?

Související verše z písem: NaS 1:17; 5:9–10; 35:17–18; 135:3; Joseph Smith–Životopis 1:1–26

Pomůcka k výuce: „Když někdo položí otázku, zvažte možnost vyzvat ostatní, aby na ni odpověděli, namísto toho, abyste na ni odpověděli sami. Mohli byste například říci: ‚To je zajímavá otázka. Co si vy ostatní o tom myslíte?‘ nebo ‚Může mi někdo pomoci s odpovědí na tuto otázku?‘“ (*Učení – není většího povolání*, 64.)

Odkazy

1. Conference Report, Oct. 1900, 61.
2. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith“, *Deseret Semi-Weekly News*, Dec. 29, 1899, 1.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 27, 1882, 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, Mar. 9, 1886, 1.
5. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith“, 1.
6. „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, July 20, 1901, 22.
7. Conference Report, Apr. 1898, 64.
8. *Millennial Star*, Nov. 25, 1889, 738; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na generální konferenci v říjnu 1889.
9. *Millennial Star*, June 27, 1895, 402.
10. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith“, 1.
11. Journal History, Nov. 14, 1898, 4; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na konferenci kůlu Box Elder v listopadu 1898.
12. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith“, 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, Mar. 9, 1886, 1.
14. *Deseret News*, Nov. 22, 1882, 690.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, Mar. 9, 1886, 1.
16. *Deseret News*, Nov. 22, 1882, 690.
17. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith“, 1.

„Svědčíme celému světu, že díky božskému zjevení, ba skrze projevy Svatého Ducha, víme, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha.“

Zamyšlení nad posláním Ježíše Krista

„Všichni jsme závislí na Ježíši Kristu, na tom, že přišel na svět, aby otevřel cestu, díky níž můžeme dosáhnout pokoje, štěstí a oslavení.“

Ze života Lorenza Snowa

V říjnu 1872 pověřil president Brigham Young svého prvního rádce, presidenta George A. Smitha, aby procestoval část Evropy a Blízkého východu. V dopise presidentu Smithovi napsali president Young a jeho druhý rádce, president Daniel H. Wells, toto: „Přejeme si, abyste důkladně prozkoumal, jaké příležitosti pro hlásání evangelia nyní existují v zemích, které navštívíte, nebo kde by se tyto příležitosti mohly vyskytnout.“ Jeho cesta měla skončit ve Svaté zemi, kde měl president Smith „zasvětit a posvětit tuto zemi Pánu“. Presidenti Young a Wells dále napsali: „Modlíme se, abys byl ochraňován a cestoval v klidu a v bezpečí, abys byl hojně požehnan slovy moudrosti a plynulým vyjadřováním při všech svých rozhovorech týkajících se svatého evangelia, abys rozptýlil předsudky a zasel mezi lidi seménka spravedlivosti.“¹ President Smith si vzal s sebou skupinku Svatých posledních dnů, ve které byl i starší Lorenzo Snow, který byl v té době členem Kvora Dvanácti apoštolů. Součástí skupiny byla i Eliza R. Snowová, sestra staršího Snowa, která tehdy sloužila jako generální presidentka Pomocného sdružení.

Starší Snow psal během cesty často dopisy, v nichž popisoval zeměpisné poměry, stavby a zvyky a životní podmínky lidí. Když však se svými společníky navštěvoval místa ve Svaté zemi, styl jeho dopisů se změnil. Jeho myšlenky se obracely k Synu Božímu, který

se o staletí dříve pohyboval na stejných místech. Napsal například o zážitku, který měl v únoru 1873, když jejich skupina dorazila do Jeruzaléma:

„Po hodině jízdy ... přijíždíme do Jeruzaléma. Pokračujeme dál, až nakonec vystupujeme na jakousi vyvýšeninu a hledíme na ‚Svaté město‘ – Jeruzalém. Napravo je hora Sion, město Davidovo. Impozantní vyvýšenina na levé straně, jež vypadá tak pustě, je hora Olivová, která kdysi bývala oblíbeným útočištěm našeho Spasitele, a byla také posledním místem, kterého se dotkla Jeho svatá chodidla předtím, než vystoupil do přítomnosti svého Otce. Tyto zajímavé historické scenérie a všechny jejich posvátné spojitosti vyvolávají působivé a posvátné myšlenky a úvahy. Ano, toto je Jeruzalém! Místo, kde žil, učil a byl ukřižován Ježíš, kde zvolal ‚dokonáno jest‘, sklonil hlavu a zemřel! Pozvolna a zamyšleně sestupujeme klikatou cestou dolů ... a přicházíme do města.“²

Poté, co starší Snow navštívil řeku Jordán, napsal: „Když jsme pili její lahodnou a osvěžující vodu a omývali se v jejím posvátném proudu, vrátili jsme se v myšlenkách a vzpomínkách do dětských let, kdy jsme byli zvyklí pročítat svatá písmena popisující významné události, které se na těchto místech odehrály – jak koryto řeky vyschlo a Izraelité ji přešli poté, co kněží nesoucí na ramenou archu úmluvy vkročili do tekoucího proudu; jak Eliáš rozdělil její vody, přešel po suchém dně a byl z pláně na protějším břehu vzdušným vírem vynesena do nebe; a jak Elizeus zdvihl Eliášův plášť, který z něj spadl, a udeřil do vody, řka: ‚Kdež jest Hospodin Bůh Eliášův?‘, čímž rozdělil Jordán potřetí. Avšak s tímto místem je spojená ještě jiná událost, jež má mnohem hlubší význam – křest našeho Spasitele, jenž byl zaznamenán těmito slovy: ‚Jan Křtitel přišel, káže na poušti v zemi Judské, i Ježíš přišel od Galilee k Jordánu k Janovi, aby pokřtěn byl od něho;‘ [viz Matouš 3], a my jsme stáli na břehu na témže místě, nebo poblíž onoho místa, kde se odehrály všechny tyto památné události, hleděli jsme dolů do soutěsky a koupali jsme se v téže řece, která je tichým svědkem oněch velkolepých událostí.“³ [Viz námět č. 1 na straně 277.]

Učení Lorenza Snowa

Ježíš Kristus přišel na svět, aby vykonal vůli Otce a připravil cestu, skrze niž můžeme získat pokoj, štěstí a oslavení.

Toto evangelium bylo představeno světu v různých dobách. Pro-rokové je znali. Jasně a nepochybně rozuměli tomu, že Ježíš je Beránek zabitý od založení světa [viz Zjevení 13:8; Mojžíš 7:47] a že se v příhodném čase projeví dětem lidským, zemře za jejich hříchy a bude ukřižován, aby naplnil plán spasení.⁴

Když Ježíš jako bezmocné děťátko ležel v jeslích, nevěděl, že je Syn Boží a že předtím stvořil zemi. Když Herodes vydal své na-řízení, Ježíš o tom nic nevěděl; neměl moc se zachránit; a tak Ho [Jozef s Marií] museli vzít a [uprchnout] do Egypta, aby Ho před důsledky onoho nařízení uchránili. ... Postupně dospíval v muže a během oné doby mu bylo zjevováno, kým opravdu je a za jakým účelem je na světě. Byla mu zjevena sláva a moc, kterou měl, než přišel na svět.⁵

Zatímco Ježíš putoval po zemi a naplňoval své poslání, říkal li-dem, že zázraky, které mezi nimi koná, nepůsobí vlastní mocí ani vlastní moudrostí; nýbrž že je tu proto, aby konal vůli svého Otce. Nepřišel proto, aby usiloval o slávu a čest lidí; nýbrž proto, aby usi-loval o čest a slávu svého Otce, který Ho poslal. Ježíš řekl: „Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete.“ [Jan 5:43.]

Zvláštní charakter Jeho poslání, který jej odlišoval od ostatních poslání, spočíval v tomto: Ježíš nepřišel proto, aby usiloval o slávu a čest lidí, nýbrž usiloval o čest a slávu svého Otce a o vykonání díla svého Otce, který Ho poslal. V tom spočívá tajemství Jeho pro-sperity; a v tom spočívá tajemství prosperity každého člověka, který jedná podle téže zásady.⁶

Ježíš Kristus, Syn Boží, byl kdysi postaven do situace, která od Něj vyžadovala to největší vypětí, aby mohl vykonal to, co bylo nutné pro spasení miliónů dětí Božích. Vyžadovala to největší vypětí a odhodlání, jež muselo být vynaloženo, než mohl Syn Boží projít oním těžkým utrpením – než mohl přinést onu nezbytnou oběť.⁷

*Koncem roku 1872 a začátkem roku 1873 cestoval starší
Lorenzo Snow spolu s ostatními po Svaté zemi.*

Ježíš, Syn Boží, byl poslán na svět, aby vám i mně umožnil získat tato výjimečná požehnání. Musel přinést velikou oběť. Aby mohl vykonat to, co po Něm Otec požadoval, musel vynaložit všechnu sílu, kterou měl, a všechnu víru, kterou dokázal nashromáždit. ... Neselhal, přestože tato zkouška byla tak bolestivá, že potil velké kapky krve. ... Jeho pocity musely být nepopsatelné. Sám nám říká, jak to můžete najít zaznamenané v 19. oddíle knihy Nauky a smluv, že Jeho utrpení bylo tak veliké, že způsobilo dokonce Jemu, že „se chvěl bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu: a přál si, aby nemusel pít ten hořký kalich a mohl se stáhnouti.“ On si však v srdci musel neustále říkat: „Otče, ne má vůle, ale Tvá staň se.“ [Viz NaS 19:15–19.]⁸

Všichni jsme závislí na Ježíši Kristu, na tom, že přišel na svět, aby otevřel cestu, díky níž můžeme dosáhnout pokoje, štěstí a oslavení. Kdyby toto úsilí nevyvaložil, nikdy bychom nemohli obdržet tato požehnání a tyto výsady, které nám evangelium zaručuje prostřednictvím Ježíše Krista, neboť On vykonal vše nezbytné. ...

... Ačkoli se obětoval a předložil plán vykoupení lidstva, lidé nedosáhnou spasení, pokud se nebudou snažit dosáhnout oné jednoty mezi Ním a sebou.⁹

Plně rozumíme tomu, že jelikož Ježíš Kristus zde přebýval v těle, že získal ono tělo a nyní v něm přebývá v oslaveném stavu, tak i my máme právo získat totéž požehnání, totéž oslavení a tutéž slávu.¹⁰ [Viz náměty č. 2 a 3 na straně 277.]

Ježíš Kristus navštívil zemi i v posledních dnech, aby zjevil nebeské pravdy týkající se našeho spasení.

Ona Bytost, která přebývala v nebi, která tam vládla předtím, než vznikl svět, která stvořila zemi a která v zenitu času sestoupila dolů, aby zdokonalila a spasila to, co stvořila, se zjevila lidem v této době.¹¹

Svědčíme celému světu, že díky božskému zjevení, ba skrze projevy Svatého Ducha, víme, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha, a že se zjevil Josephu Smithovi tak osobně, jako se zjevoval svým apoštolům v dávných dobách poté, co vstal z hrobu, a že mu zjevil nebeské pravdy, jedině díky nimž může být lidstvo spaseno.¹²

V chrámu v Kirtlandu Ho viděli dva muži. ... Zjevil se jim Syn Boží, Ten, kterého Židé zabili, a oni řekli: „Závoj byl sňat z našeho duchovního zraku a naše porozumění bylo otevřeno a my jsme viděli před sebou Pána stojícího na hrazení kazatelny.“ ... Pod Jeho nohama bylo ryzí zlato. Jeho tvář zářila nad jas slunce. Jeho hlas byl jako zvuk valících se velikých vod. Byl to hlas Jehovův řkoucí: „Já jsem první i poslední. Jsem ten, který žije. Jsem ten, kdo byl zabit. Jsem přímluvcem vašim u Otce. Vizte, hříchy vaše jsou vám odpuštěny. Jste čistí přede mnou; tudíž, pozdvihněte hlavu svou a radujte se. Postavili jste tento dům jménu mému. Přijal jsem tento dům a budu vylévat svého Ducha na ty, kteří zachovávají má přikázání, a nestrpím, aby byl tento svatý dům pošpiněn.“ [Viz NaS 110:1–8.] Toto byl hlas téže osoby, kterou Židé zavrhli, a tito dva muži Ho viděli. Víme, že tyto věci jsou pravdivé, stejně jako je pravdivý Bůh. Národy země si však neuvědomují, že Ježíš, Syn Boží, přišel a zjevil se lidem a oděl je pravomocí kázat evangelium a slibovat Ducha Svatého všem těm, kteří uvěří a budou poslušni těchto zásad a obdrží poznání toho, že tyto zásady jsou pravdivé.¹³ [Viz námět č. 4 na straně 278.]

President Snow nabádal Svaté, aby následovali příklad pěti moudrých panen ze Spasitelova podobenství o deseti pannách.

Spasitel přijde znovu, a my se máme na Jeho příchod připravovat.

Máme svědectví o Kristu – o tom, že přijde na zemi, aby zde panoval.¹⁴

Ježíš nakonec přijde a zjeví se v našem středu, jako se zjevil v onen den na zemi mezi Židy, a bude s námi jíst, pít a rozmlouvat, bude nám vysvětlovat tajemství království a řekne nám věci, o kterých nyní není dovoleno mluvit.¹⁵

Jste-li v jedoucím vlaku a sedíte-li klidně na svém místě, vlak vás doveze tam, kam si přejete jet; pokud z něj však vystoupíte, bude to nebezpečné a může trvat dlouho, než okolo pojede další vlak. S námi je to také tak – pokud žijeme správně a vykonáváme svou práci, pohybujeme se vpřed, a dodržujeme-li své smlouvy, konáme Boží dílo a naplňujeme Jeho záměry, a budeme připraveni na dobu,

kdy Ježíš, Syn Boží, přijde se ctí a slávou a udělí všem těm, u nichž se prokáže, že jsou věrní, všechna očekávaná požehnání, ba tisíckrát více. ...

... Pravím Svatým posledních dnů, že je-li někdo z vás ospalý, přečtěte si Spasitelova slova o deseti pannách, která pronesl, když byl na zemi; pět z nich bylo moudrých a naplnilo svou lampu olejem, a když přišel ženich, pouze tato polovina z nich byla připravena přijít a setkat se s Ním. [Viz Matouš 25:1–13; NaS 45:56–59.] Nedopusťme, aby tomu tak bylo i s námi, Svatými posledních dnů. Snažme se být věrní věčným smlouvám, jež jsme uzavřeli, a věrní Bohu. Kéž Bůh žehná Svatým posledních dnů a vylévá na vás svého Ducha. Kéž jste věrní svému Bohu, věrní své rodině, jednáte vždy s rozvážností a pracujete ve prospěch království Božího; kéž nejsme jedni z oněch pošetilých panen, nýbrž jsme shledáni způsobilými být mezi těmi, kteří budou korunováni jako králové a královny a budou vládnout po celou věčnost.¹⁶ [Viz náměty č. 5 a 6 na straně 278.]

Náměty ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–viii.

1. Přemítejte o slovech presidenta Snowa, kterými popisoval své zážitky ze Svaté země. (Strana 272.) Proč si myslíte, že jeho myšlenky a úvahy byly „působivé a posvátné“, když tam byl? Jak můžeme vůči Spasiteli pocítovat něco podobného, aniž bychom navštívili Svatou zemi?
2. Pročtěte si oddíl, který začíná na straně 273, a přemýšlejte o tom, co pro vás udělal Ježíš Kristus. Zatímco přemítáte o tom, jak Spasitel „usiloval o čest a slávu svého Otce“, zamyslete se nad tím, co musíte dělat, abyste se řídili Boží vůlí.
3. Na straně 273 se prezident Snow dělí o „tajemství prosperity“. Jak můžeme toto tajemství uplatňovat i my?

4. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 275. Jak ovlivňuje vaše svědectví o Ježíši Kristu váš život? Přemíťte o tom, jakými způsoby se můžeme zhostit své povinnosti dělit se o evangelium Ježíše Krista se světem. Jak se můžeme například dělit o svědectví se členy své rodiny? S těmi, kterým sloužíme jako domácí učitelé nebo navštěvující učitelky? Se svými sousedy? S lidmi, se kterými se každý den setkáváme?
5. Jak se můžeme připravovat na Druhý příchod Ježíše Krista? (Několik příkladů je uvedeno na stranách 276–277.) Jak můžeme pomáhat druhým připravit se na Jeho příchod?
6. Jak učení presidenta Snowa ovlivnilo vaše svědectví o Ježíši Kristu? Vyhledejte příležitosti k tomu, abyste se mohli podělit o svědectví se členy rodiny a s druhými.

Související verše z písem: Lukáš 12:31–48; 2. Korintským 8:9; 2. Nefi 2:7–8; 25:23, 26; Alma 7:11–13; NaS 35:2; Joseph Smith–Životopis 1:17

Pomůcka k výuce: „Požádejte členy třídy, aby si vybrali jeden oddíl a aby si ho v duchu přečetli. Vyzvěte je, aby vytvořili skupinky po dvou nebo třech členech, kteří si vybrali tentýž oddíl, a aby diskutovali o tom, co se dozvěděli.“ (Strana vii v této příručce.)

Odkazy

1. Dopis od Brigham Younga a Daniela H. Wellse adresovaný Georgi A. Smithovi, *Correspondence of Palestine Tourists* (1875), 1–2.
2. *Correspondence of Palestine Tourists*, 205.
3. *Correspondence of Palestine Tourists*, 236–237.
4. *Deseret News*, Jan. 24, 1872, 597.
5. Conference Report, Apr. 1901, 3.
6. *Deseret News*, Dec. 8, 1869, 517.
7. Conference Report, Oct. 1900, 2.
8. *Millennial Star*, Aug. 24, 1899, 531.
9. *Deseret News*, Mar. 11, 1857, 3; v původních materiálech je strana 3 nesprávně označena jako strana 419.
10. *Deseret News*, Nov. 22, 1882, 690.
11. *Journal History*, Apr. 5, 1884, 9.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, Jan. 23, 1877, 1.
13. *Millennial Star*, Apr. 18, 1887, 245.
14. *Deseret News*, Apr. 11, 1888, 200; z podrobného opisu kázání, které Lorenzo Snow přednesl na generální konferenci v dubnu 1888.
15. Conference Report, Apr. 1898, 13–14.
16. *Millennial Star*, Apr. 18, 1887, 244–246.

Přehled ilustrací

- Obálka: *Lorenzo Snow*, John Willard Clawson; mramorovaný vzor © Artbeats.
- Strana iv: Fotografie laskavě poskytla Knihovna církevní historie.
- Strana 2: Fotografie rytiny laskavě poskytla Knihovna církevní historie.
- Strana 5: Fotografie laskavě poskytla Knihovna církevní historie.
- Strana 8: Detail z rytiny *První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů, 1853*, Frederick Hawkins Piercy.
- Strana 13: *Lod' plující do Sionu*, Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson. Nekopírujte.
- Strana 15: *Lorenzo Snow dává požehnání zraněnému muži*, Brian Call. © Brian Call.
- Strana 18: *Kryté vozy pionýrů*, Minerva Teichert. Laskavě poskytlo Muzeum církevní historie.
- Strana 36: *Lorenzo Snow*, Lewis Ramsey. Laskavě poskytlo Muzeum církevní historie.
- Strana 41: Fotografie laskavě poskytla Knihovna církevní historie.
- Strana 46: *Jan křtí Ježíše*, Harry Anderson. © IRI.
- Strana 49: *Den letnic*, Sidney King. Laskavě poskytlo Muzeum církevní historie.
- Strana 58: Foto Frank Helmrich. © 2009 Frank Helmrich.
- Strana 60: *Lorenzo Snow se modlí*, Brian Call. © Brian Call.
- Strana 68: Foto William Arley Cole.
- Strana 70: *William Cluff a Alma Smith dávají požehnání Lorenzu Snowovi*, Sam Lawlor. © Sam Lawlor.
- Strana 73: Foto Steve Bunderson. © 2000 Steve Bunderson.
- Strana 80: Foto © Corbis.
- Strana 86: *Apoštol Pavel*, Jeff Ward. © Jeff Ward.
- Strana 90: *Kázání na hoře*, Carl Heinrich Bloch. Použito se svolením Národního historického muzea ve Frederiksborgu v Hillerødu, Dánsko.
- Strana 94: *Abraham na pláních Mamre*, Grant Romney Clawson, podle původního díla od Harryho Andersona. © IRI.
- Strana 104: Detail z obrazu *Sugar Creek, 1846*, Gregory Sievers. © Gregory Sievers.
- Strana 107: Kresba od Petera O. Hansena v deníku Hebera C. Kimballa.
- Strana 120: *Jonáš*, Robert T. Barrett. © Robert T. Barrett.
- Strana 144: Detail z obrazu *Kristus v Getsemanech*, Heinrich Hofmann. Laskavě poskytla společnost C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Strana 150: *Mojžíš rozděljuje Rudé moře*, Robert T. Barrett. © 1983 IRI.
- Strana 160: Foto Ivan Ortiz Ponce. © 2002 Ivan Ortiz Ponce.
- Strana 177: *Pomazal oči slepého*, Walter Rane. Laskavě poskytlo Muzeum církevní historie.

- Strana 180: Fotografii laskavě poskytla Knihovna církevní historie.
- Strana 190: *Odchod z Nauwoo*, Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson.
- Strana 195: Foto Steve Bunderson. © 2006 Steve Bunderson.
- Strana 200: Foto © Getty Images.
- Strana 207: *Znovuzřízení Melchisedechova kněžství*, Walter Rane. © IRI.
- Strana 232: *První vidění*, Minerva Teichert. Laskavě poskytli Ray M. a LaFond Pope Hallovi. Nekopírujte.
- Strana 236: *Joseph Smith ml. přijímá zjevení*, Daniel A. Lewis. © 2007 Daniel A. Lewis.
- Strana 244: *Pán se zjevuje v chrámu Kirtland*, Del Parson. © 2001 IRI.
- Strana 249: *Kristus a bohatý mladý kníže*, Heinrich Hofmann. Laskavě poskytla společnost C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Strana 252: *Lorenzo Snow a jeho rodina získávají pomoc během putování*, Sam Lawlor. © Sam Lawlor.
- Strana 260: *Joseph Smith*, autor neznámý. Laskavě poskytlo Community of Christ Archives, Independence, Missouri.
- Strana 265: *Joseph si hraje se svými dětmi*, Robert T. Barrett. © 1991 Robert T. Barrett.
- Strana 270: *Kristus v červeném rouchu*, Minerva Teichert. © IRI. Laskavě poskytlo Muzeum církevní historie.
- Strana 274: *Jeruzalém*, James Fairman. Laskavě poskytlo Muzeum církevní historie.
- Strana 276: *Podobenství o deseti panáčích*, Dan Burr. © IRI.

Rejstřík

A

Anglie

cesta Lorenza Snowa do Anglie,
171–173

Lorenzo Snow na misii v Anglii,
10–15, 211, 211–213

Apoštolové, jejich zodpovědnosti, 19

B

Blaho, oddané úsilí o blaho druhých,
216

Brigham City, pobyt Lorenza Snowa
v tomto městě, 22–23

Bůh Otec

Ježíš Kristus konal Jeho vůli, 273–275
konání Jeho vůle, 146–147

naše možnost stát se takovými, jako
je On, 81–86

ochraňuje svůj lid, 238

připravuje úžasné věci pro věrné,
137–138

s Jeho pomocí můžeme zvládnout
vše, co se po nás požaduje,
173–175

usilování o Jeho slávu přináší jistý
úspěch, 146–147

uznávání Jeho ruky ve všem dobrém,
co děláme, 150–151

všichni lidé jsou Jeho děti, 254–255

C

Celestiální království

Duch Svatý nás na něj připravuje,
76–77

úsilí o jeho dosažení, 87–88

Celestiální zákon, jeho zavedení do
našeho života, 188

Církev Ježíše Krista

kráčí kupředu i navzdory protiven-
ství, 231–235, 235–238

postavena na jistém základě,
235–237

Viz také Království Boží; Služba
v Církvi

Cluff, William, pomáhá zachránit život
Lorenzu Snowovi, 69–71

D

Desátek

děti se mají učit, že ho mají platit,
161

hradí se díky němu náklady na
stavbu a provoz chrámů, 159, 160
jeho placení přináší duchovní a
časná požehnání, 156, 159–160

Lorenzo Snow získává inspiraci, aby
o něm kázal, 30, 153–155

není obtížným zákonem na porozu-
mění a dodržování, 157–158

osvobozuje Církev od dluhu, 31,
156–157

posvěcuje zemi, 159–160

rodiče a učitelé mají být dobrým
příkladem jeho placení, 161

všichni Svatí posledních dnů mají
platit plný desátek, 153–155, 158

Deset panen, podobenství, 276–277

Děti

drahocenné dědictví, 127
mají se učit zákonu desátku, 161

Dílo Páně

může být obtížné, 188

potřebujeme Boží pomoc, abychom
ho mohli konat, 176–177

přináší prosperitu, 176–177

přináší radost, 188

Dokonalost

každodenní proces, 96–99, 101

k jejímu dosažení je nutná nebeská pomoc a podpora, 93–95

k jejímu dosažení je zapotřebí pokání, 96–99

přichází skrze soužení, 108–109

příkázání usilovat o ni, 93–95

v oblasti našeho jednání, 95–96

Domov. Viz Rodina

Druhý příchod Ježíše Krista, 276–277

Duchovní dary, úsilí o jejich získání, 206–208

Duch Svatý

dar Ducha Svatého je spjatý s vírou a s pokáním, 48–49

dar Ducha Svatého musí být předán správnou pravomocí, 51–53

jako náš přítel, 73–74, 77

nabádá členy, aby sloužili na misi, 224

nabádání Ducha Svatého zachraňují Lorenzu Snowovi život, 69–71

pomáhá nám kráčet kupředu, 77

pomáhá nám plnit povinnosti, 75–76

pomáhá nám procházet zkouškami, 75–77

pomáhá v mimořádných situacích, 69–71, 76

přináší pokoj a štěstí, 74–75

připravuje nás na celestiální slávu, 76–77

působí na srdce zájemců, 224

udílen vkládáním rukou, 50

udílí rady, 74

vede k veškeré pravdě, 71–73

vedení Ducha Svatého přináší požehnání, 53–55

zjevuje věci Boží, 73–74

Důvěra

v Boha, 168–169, 171–173

v Pánova zaslíbení, 239–240

G

Guy, Joseph, uzdraven skrze kněžské požehnání od Lorenza Snowa, 202–203

H

Hosana, zvolání, 136–137

C

Charakter

pokání posiluje charakter, 121

rozdíví se postupně, 120–121

spravedlivý charakter nás přibližuje Pánu, 121–123

v písmech se učíme o zdokonalování charakteru, 119–120

zachování spravedlivého charakteru, 121–123

získání správného charakteru, 117–119

Chrám

a obřady za mrtvé, 138–139

hlavní činnost v miléniu, 141

jejich důležitost pro Lorenza Snowa, 23–24

máme do nich vstupovat s čistým srdcem, 141–142

místa, kde se učíme o Božích požehnáních, 137–138

požehnání plynoucí ze služby v chrámu, 141–142

přinášení obětí, abychom v nich mohli pracovat, 139–141

připravují nás na to, abychom odolávali pokušení, 140–141

rodiny jsou v nich pečety, 138

umožňují nám být spasiteli, 139–141

výzva ke vstupu do chrámu, 138

I

Italská misie, Lorenzo Snow ji zakládá,
20–22, 201–203

J

Jednota

činí nás mocným lidem, 197–198
přichází, když si vzájemně sloužíme,
194–197

přináší světlo a poznání, 197–198
připravuje nás na to, abychom
mohli přebývat v Boží přítom-
nosti, 197–198

ukazuje světu Pánův charakter,
192–193

v Církvi, 193–194

v kvorech a organizacích, 193–194
v rodinách, 194

Jensenová, Ella, přivedena k životu
díky požehnání udělenému Loren-
zem Snowem, 24–26

Ježíš Kristus

hlava Církve, 233–234

Jeho křest, 50, 272

Jeho narození, 273

Jeho poslání, 273–275

Jeho předustanovení, 108

Jeho Usmíření je určeno pro
všechny, 183

modlí se, aby všichni byli jednotni,
192–193

odpuštění přichází skrze Jeho smír-
nou krev, 52

oslavení skrze Ježíše Krista, 85–86,
273–275

podrobuje se vůli Otce, 146–147,
273–275

přijde na zem, aby zde panoval,
276–277

příklad kněžské služby, 183

příklad v odolávání pokušení, 248
svědectví o NĚm, 59, 181–182, 275

zjevuje se Lorenzu Snowovi, 26,
233–234

zjevuje se v chrámu Kirtland,
245–246, 275

K

Kázeň, nutná k dosažení dokonalosti,
94

Kirtland, chrám

Ježíš Kristus se v něm zjevuje, 135,
245–246, 275

požehnání při jeho zasvěcení,
245–246

Kněžství

jeho nositelé mají sloužit druhým,
206–208

jeho nositelé mají usilovat o
duchovní dary a používat je,
206–208

jeho nositelé se mají řídit zásadami
spravedlivosti, 206–208

jeho nositelé spolupracují se se-
strami z Pomocného sdružení,
166–167

pomáhá nám najít štěstí, 205–206
pravomoc delegovaná z nebe,
203–205

vede nás a zdokonaluje, 205–206
znovuzřízeno skrze Josepha Smitha,
203–205

Konfirmace. *Viz* Duch Svatý

Království Boží

členky Pomocného sdružení ho
podporují, 166–167

hledání nejprve království Božího,
249

jeho budování, 239, 249–250

jeho trvalý pokrok, 231–234

nemůže být zničeno, 235–237

oddanost království Božímu,
247–248

Viz také Církev Ježíše Krista; Služba
v Církvi

Křest

dodržování smlouvy křtu přináší
 požehnání, 53–55
 Ježíše Krista, 50, 272
 Lorenza Snowa, 6, 45
 nutný pro získání odpuštění hříchů,
 48–49, 50–51
 předchází udělení daru Ducha Sva-
 tého, 48–49
 vykonáván ponořením, 49–51
 vykonáván správnou pravomocí,
 51–53

Kvora, jednota v nich, 193–194

Kvorum Dvanácti apoštolů, povolání
 Lorenza Snowa do tohoto kvora,
 19–20

L

Láska

láska jednoho ke druhému, 194–
 198, 254–255
 misionářů k lidem, 227–228
 větší láska k Bohu než ke světu, 247
 v misionářské práci, 224

M

Malta, Lorenzo Snow tam slouží,
 179–181

Manželství

máme podporovat věčné manžel-
 ství, 127
 Pomocné sdružení podporuje věr-
 nost v manželství, 167
 sjednocenost v srdci, 129–130
 věčné manželství pro ty, kteří ho ne-
 uzavřeli v tomto životě, 128–129
 věčné manželství v chrámech, 138

Milénium, chrámová práce během něj,
 141

Milost, 171

Misionářská práce

a láska k bližním, 228

členové slouží jako misionáři,
 181–182

důvody k misionářské službě na
 plný úvazek, 221–222

jak získat Pánovu pomoc v misio-
 nářské práci, 219–221

máme sloužit jako vyslanci nebe,
 225–226

pomáhá druhým obdržet požehnání
 plynoucí z evangelia, 222–224

přinášení dobrých a radostných
 zpráv, 224–227

přinášení obětí kvůli misionářské
 službě, 222–224, 228

radost plynoucí ze zapojení se do
 misionářské práce, 221, 227–228

rady týkající se toho, jak sloužit,
 224–227

Mount Pisgah, osada

Lorenzo Snow jí předsedá, 17–18,
 105–108

zábava v osadě, 106–108

N

Následnictví v Prvním předsednictvu,
 231–234

Nebeský Otec. Viz Bůh Otec

O

Oběť

nezbytná pro časné spasení, 238

Pán ji může požadovat, 239–240

požadována po misionářích,
 222–224

pro dobro druhých, 196–197,
 257–258

při konání chrámové práce, 139–141
 přinášení obětí s Boží pomocí,
 175–176

Obrácení

Lorenza Snowa, 6–7, 57, 59–60

skrze prohloubení víry, 61–64

začíná svědectvím, 61

- Obřady
 přinášejí věčné dary a požehnání,
 51–53
 vykonávány skrze kněžství, 51–53,
 203–205
 za mrtvé, 138–139, 139–140
- Odpadlictví
 důsledkem světskosti, 245–247
 v Kirtlandu ve státě Ohio, 243–245
- Odpor druhých, nezničí království
 Boží, 235–237
- Odpuštění, 197
- Oslavení
 dostupné skrze Ježíše Krista,
 274–275
 možnost jeho získání, 82–86,
 128–129
- P**
-
- Patten, David W., vydává svědectví
 Lorenzu Snowovi, 1, 3
- Písma, učí nás o našich božských
 možnostech, 84–86
- Plán spasení
 evangelium je plán spasení, 235
 jeho součástí je život a smrt Ježíše
 Krista, 273–275
 založen před vznikem světa, 235
- Pokání
 díky němu činíme pokrok v tom, o
 co usilujeme, 120
 překonává naše poklesky, 96–99
 spjato s křtem a konfirmací, 48–49
 z neplacení desátku, 157–158
- Pokoj
 Duch Svatý ho může přinášet, 74–75
 skrze Ježíše Krista, 274–275
- Pokora
 nutná ke konání Božího díla,
 239–240
- nutná k tomu, abychom měli Du-
 cha, 77
 vedoucí ji potřebují, 216
- Pokoušení
 chrámová práce nám pomáhá jim
 odolat, 139–141
 jak jim uniknout, 243–245
 máme zůstat věrnými navzdory
 pokušením, 109–110
 misionáři se jich mají stranit, 226
 nemáme se jimi nechat přemoci,
 245–247
 Pán nás posiluje, abychom je překo-
 nali, 110–111
- Pomocné sdružení
 jeho dobrý vliv v domovech, 167
 jeho poslání, 166
 je příkladem pravé lásky a čistého
 náboženství, 166
 podporuje království Boží, 166–167
 pomáhá členům stanovit si za cíl
 celestiální slávu, 169
 posiluje mateřství, 167
 spolupracuje s nositeli kněžství,
 166–167
 získá čím dál víc příležitostí ke
 službě, 167–170
- Poslušnost
 poslušnost Boží vůle přináší moc,
 147–150
 přináší požehnání, 47–48
- Povolání
 máme je ctít, 183–186
 při jejich vykonávání je zapotřebí
 Pánova pomoci, 147–151, 171–173
 všechna jsou v Božím díle důležitá,
 183–186
- Poznání
 máme se o něj dělit s druhými, 256
 prohlubování duchovního poznání,
 61–62

získání duchovního poznání vyžaduje námahu, 62–64
Viz také Učení se

Práce
 k užítku přátel, 256–257
 máme pracovat tam, kam nás Pán zasadí, 171
 vykonávání práce, která nám byla svěřena, 239–240

Pravá láska
 členky Pomocného sdružení jsou jejím příkladem, 166
 máme ji chovat vůči všem, 254–255

Pravda, dar Ducha Svatého vede k veškeré pravdě, 71–73

Pronásledování, nezničí Církev, 235–237

Prosperita, její tajemství, 273

Protivenství. *Viz* Zkoušky

Přátelství
 s lidmi jiných náboženství, 222
 vyžaduje úsilí na obou stranách, 195

Příklad
 je výmluvný učitel, 216
 rodiče dávají příklad dětem, 130–131
 vedoucí a učitelé mají následovat Spasitelův příklad, 214

Pýcha, příklad pýchy u církevního vedoucího, 211–213

R

Radost
 navzdory těžkostem, 87–88, 112–113
 oddanost věci pravdy přináší radost, 188

Rodiče
 mají dětem dávat dobrý příklad, 130–132
 mají pěstovat zásady života a spasení, 132

mají učit děti platit desátek, 161
 podporují v domově lásku a laskavost, 129–130
Viz také Rodina

Rodina

dobry vliv Pomocného sdružení na rodinu, 167
 jednota v rodině, 129–130, 194
 posvátné a věčné vztahy v rodině, 127–128
 požehnání plynoucí z rodiny jsou dostupná všem věrným, 127–128
 výuka evangelia v rodině, 130–132
 zpečetěna v chrámech, 138

Rodinná historie, přinášení obětí, abychom na ní pracovali, 139–141

S

Sláva Boží, naše mysl na ni má být upřena, 176–177

Služba druhým

plynou z ní požehnání, 253, 254
 používání talentů při službě druhým, 215
 prohlubuje naše štěstí, 255
 skrze ni se zdokonalujeme, 256–257
 umožňuje nám zakoušet v sobě nebe, 257–258
 zkoumání osobních motivů ke službě druhým, 212–213
Viz také Služba v Církvi

Služba v Církvi

každé povolání je důležité, 183–186
 náročná, ale radostná, 188
 pomáhá druhým získat spasení, 182–183
 Pomocné sdružení nabízí příležitosti ke službě v Církvi, 167–168
 věrná a činorodá, 186–187
Viz Služba druhým

Smith, Alma L., pomáhá zachránit život Lorenzu Snowovi, 69–71

- Smith, Hyrum, jeho mučednická smrt, 231
- Smith, Joseph
 je bez pokrytectví, 264–265
 jeho božské povolání, 262
 jeho mučednická smrt, 231
 jeho vysoký morální charakter, 263–264
 kněžství je skrze něj znovuzřízeno, 203–205
 Lorenzo Snow ho poprvé vidí, 263
 mluví s mocí v chrámu Nauvoo, 261
 povolán jako upřímný mladý muž, 262–263
 prohlubuje duchovní moc a vliv, 265–266
 svědectví Lorenza Snowa o Josephu Smithovi, 262, 267
 zapojuje se do nevinné zábavy, 264–265
 zážitky Lorenza Snowa s Josephem Smithem, 261–263
- Smlouvy
 dodržování smluv křtu přináší požehnání, 53–55
 jejich dodržování přináší radost, 188
 jejich nedodržování, 247–248
- Snow, Lorenzo
 a chrámová práce, 23–24
 buduje Církev na Maltě, 179–181
 cestou do Anglie je svědkem bouře, 171–173
 dává požehnání Elle Jensenové, 25–26
 dává požehnání valdenskému chlapci, 202–203
 dává požehnání zraněnému lodnímu stewardovi, 13–15
 jako misionář na plný úvazek, 7–15, 20–22, 69–71, 201–203
 jeho dětství, 3–4
 jeho křest, 6, 45
 jeho obrácení, 6–7, 57, 59–60
 jeho vzdělání, 4–6
 jeho život je zachráněn, když působí jako misionář na Havajských ostrovech, 69–71
 je mu vyjádřena podpora jako presidentovi Církvě, 233–234
 navštěvuje Svatou zemi, 271–272
 nechává peníze manželce Brigham Younga, 10–11
 pomáhá mu muž, kterému posloužil, 253, 254
 pořádá rodinnou sešlost, 125, 127
 posílá dopis vedoucím kněžství v Londýně, 211–213
 povolán do Kvora Dvanácti apoštolů, 19–20
 promlouvá na akci Pomocného sdružení, 165
 přátelí se s představiteli jiných náboženství, 28–29
 přijímá výzvu k nápravě od Brigham Younga, 115, 117
 rozhoduje se, že bude sloužit na misií na plný úvazek, 219–221
 shromažďuje dary pro Stálý vystěhovalecký fond, 191–192
 stává se presidentem Církvě, 26–28
 touží po vzdělání, 3–4, 35–37
 učí o zákonu desátku, 30–31, 153–156
 uzavírá plurální manželství, 17
 vede Svaté v Brigham City, 23
 vede Svaté v osadě Mount Pisgah, 17–18
 vypráví o počátečních obtížích a úspěších při svých veřejných proslovech, 91–93
 zakládá Italskou misií, 20–22
 zážitky s Josephem Smithem, 261–263
 získává svědectví, 6–7
 zjevuje se mu Ježíš Kristus, 26, 233–234
 zvelebují kněžství, 115, 117

- Snow, Oliver (otec Lorenza Snowa), 3–4
- Snowová, Eliza R. (sestra Lorenza Snowa)
doprovází Lorenza Snowa do Svaté země, 271–272
druhá generální presidentka Pomocného sdružení, 165
její bezdětný stav, 128–129
- Snowová, Rosetta Leonora Pettibone (matka Lorenza Snowa), 3–4
- Spekulace, duch spekulativního jednání vedl k odpadlictví v Kirtlandu, 245–247
- Stálý vystěhovalecký fond, 191–192
- Svědectví
je dobrý začátek, 61
o Ježiši Kristu, 59, 181–182, 275
o Josephu Smithovi a o Znovuzřízení, 267
- Světskost
máme se jí stranit, 99–101, 173–175, 247–248
nemáme měnit slávy věčnosti za světskost, 248–250
obrací nás zády k věčným zásadám, 245–247
varování před ní, 243–247

Š

- Šťestí
lze ho dosáhnout skrze Ježiše Krista, 274–275
prohlubuje se, když pomáháme druhým být šťastnými, 255
přichází skrze kněžství, 205–206
přijetí evangelia přináší štěstí, 222
uprostřed protivenství, 105–108
život ve světle Svatého Ducha přináší štěstí, 74–75

T

- Talenty
podobenství o hřivnách, 183–186
vedoucí využívají talentů druhých, 215
- Trpělivost, nutná k dosažení dokonalosti, 94

Ú U

- Účel života, 151
- Učení se
při učení se pomáhá opakování, 39–40
skrze Ducha, 40–42
skrze víru, 37–38
vyžaduje vytrvalost, 37–38
Viz také Poznání
- Učitelé
jsou osvíceni, když učí druhé, 256
mají sloužit s láskou, 214
potřebují vedení Ducha, 40–42, 214–215
učí děti platit desátek, 161
- Úděl věrných, 81–83
- Úspěch
poslušnost přináší úspěch v Božím díle, 186–187
přichází skrze konání Otcovy vůle, 146–150

V

- Valdenští, 21–22, 201–203
- Věčnost, její sláva je větší než bohatství světa, 248–250
- Vedoucí
je jim přikázáno, aby pásli Pánovy ovce, 213
mají delegovat zodpovědnosti, 215
mají sloužit s láskou, 214
musí se zajímat o blaho druhých, 211, 212–216

- nesmí usilovat o vlastní pocty, 211,
212–213
potřebují vedení Ducha, 216
Veselá mysl, služba Bohu s veselou
myslí, 186
- Víra
dar Ducha, 71–73
duchovní poznání prohlubuje víru,
61–62
její pěstování posiluje charakter, 121
námaha prohlubuje víru, 62–64
plnění úkolů s vírou, 186–187
spjata s křtem a konfirmací, 48–49
- Vůle Boží, její vyhledávání a následo-
vání, 146–150
- Vzdělání
duchovní vzdělání, 39, 61–62
jeho důležitost pro Lorenza Snowa,
3–4, 35–38
vyžaduje víru, námahu a vytrvalost,
37–38
- Z**
-
- Zjevení
Církev postavena na skále zjevení,
72–73
pokora nezbytná pro jeho získání,
77
pomáhá uprostřed těžkostí, 71–72
- Zkoušky
Duch Svatý nám pomáhá během
nich vytrvat, 75–77
máme během nich nacházet radost,
87–88, 105–108
máme během nich zůstat věrnými,
105–108, 109–110
Pán nás posiluje, abychom je překo-
nali, 110–111
pomáhají nám přiblížit se k Bohu,
112–113
připravují nás na celestiální slávu,
108–109
umožňují nám projevat lásku
Bohu, 109–110
- Znovuzřízení
prorokováno, 234–235
svědectví Lorenza Snowa o Znovu-
zřízení, 267
uskutečněno skrze Josepha Smitha,
203–205, 267
- Ztráta odvahy, její překonání, 99,
168–169
- Ž**
-
- Ženy, v díle Páně, 165
Viz také Pomocné sdružení

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

